

ЛИЙ ГОЛДБЪРГ Г-Н МОНК И ФИНАНСОВАТА КРИЗА

Част 10 от „Мистър Монк“

Превод от английски: Деница Райкова, 2013

chitanka.info

На Валъри и Мадисън

БЛАГОДАРНОСТИ И БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

В продължение на много години в телевизионната поредица и във всичките ми книги, с изключение на „Г-н Монк и златната треска“ Монк пиеше само бутилирана вода „Сиера Спрингс“ — действително съществуваща марка. Продуцентите на шоуто изведнъж смениха водата на Монк със „Съмит Крийк“ без обяснение или каквото и да било споменаване, че той някога е пил нещо друго. Направих същото.

Задължен съм, както винаги, на д-р Д. П. Лайл за помощта му по медицинските и съдебномедицинските въпроси, на приятеля ми Анди Брекман за това, че ми повери героите си, на Кери Донован за непоколебимата ѝ подкрепа и ентусиазъм и най-накрая на загадъчния Дейв, който ми даде заглавието за книгата в коментар в моя блог.

Очаквам с нетърпение да се свържете с мен на www.leegoldberg.com.

1. Г-Н МОНК И ИКОНОМИКАТА

Онзи ден в съседната къща се появиха някакви типове, окосиха изсъхналата морава и я напръскаха със зелена боя. Банките предприемаха тази процедура с много от конфискуваните заради просрочена ипотека къщи в квартала ми. Аз изплащах редовно вноските по ипотеката си и тревата ми не беше изсъхнала, но се изкушавах да помоля типовете да боядисат моравата ми само за да изглежда така добре от разстояние, както и онези на всички останали.

Великият детектив Ейдриън Монк, моят страдащ от обесивно-компулсивно разстройство работодател, също харесваше идеята за боядисване със спрей на моравата ми, но това е защото обича еднаквостта. За Монк нямаше значение, че има нещо поначало абсурдно в боядисването на мъртви растения и че това може да е симптом за проблем, много по-голям от повяхващите морави.

Например Монк има удивително точно око за детайлите, но съм сигурна, че не забеляза, че специализираният магазин за сирене на Двайсет и четвърта улица беше затворил. Възхитително високомерният *maitre frontager affineur*^[1] ми каза, че бизнесът му рязко западнал, защото — с изключение на онези индивидуално опаковани, съвършено квадратни резени блудкаво топено сирене, което Монк харесва толкова много — сиренето се било превърнало в лукс в свят, където хората трудно си позволявали и най-необходимото.

Това беше свят, в който аз, самотна майка, отглеждаща дъщеря тийнейджърка, живеех от години. Никога не бях си позволявала „сирене за ценители“. Но внезапно сякаш всички останали се присъединяваха към мен. Самият щат Калифорния сега беше точно като мен — либерал със свободен дух с предимно слънчева нагласа, олюляващ се на ръба на финансов крах.

Но докато всички около мен губеха работата и домовете си, аз намирах гузна утеха във факта, че стига хората да продължават да се избиват помежду си, Монк ще продължи да бъде консултант към

Полицейското управление на Сан Франциско, а аз ще продължа да се прехранвам като негова асистентка.

Монк не забелязваше страданията, били те финансови или други, на хората наоколо, защото беше изцяло погълнат от своите собствени. За него страданието беше начин на живот, призвание и форма на изкуство, нещо, в което да се търкаля, изпълнен с нещастие и, колкото и странно да звучи това, до известна степен с утеха. За него страданието беше толкова познато и приятно, колкото е щастието за нас, останалите.

Дори при това положение моята работа беше да облекчавам страданията, за да може той да функционира в обществото и да се съсредоточи върху разкриването на убийства.

Моя задача беше да се погрижа хората около него, и местата, които посещаваше, да отговарят на неговите неописуемо чудати правила за ред и чистота.

За Монк нямаше нищо по-плашещо от промяната. Например всеки ден носеше едни и същи дрехи: кафяво спортно сако върху бяла риза от сто процента памук, закопчана до яката. Всички ризи имаха по осем копчета, разбира се. Ушитите му по поръчка памучни панталони имаха по осем гайки за колан.

Монк се стремеше да води строго организиран, симетричен и антисептичен живот.

Правех всичко по силите си да му помогна да постигне тази невъзможна и непривлекателна цел.

Но колкото и да се стараеше да упражнява пълен контрол над заобикалящата го среда, Монк все пак не можеше да се изолира от световната финансова криза, която откри от личен опит рано в една делнична сутрин в кварталния супермаркет „Сейфуей“.

Отидохме да попълним запаса му от бутилирана вода „Съмит Крийк“ — единствената напитка, която той пиеше. Не преувеличавам — пиеше само това. Никаква друга течност не влизаше в устата му. Дори зъбите си миеше с нея.

Затова беше крайно разстроен като откри, че по рафтовете няма никакви бутилки „Съмит Крийк“. Пространството, обикновено заемано от нея, беше заето от бутилки с „Ароухед“ и „Евиан“.

Той ме погледна:

— Къде ми е водата?

— Предполагам, че е свършила.

Монк наклони глава на една страна, после на друга, изучавайки рафта така, както би оглеждал местопрестъпление.

— Не, не е това. Махнали са етикета с този артикул от рафта.

— Може би в този магазин вече не я зареждат.

— Не ставай смешна, Натали. Бутилираната вода „Съмит Крийк“ е основна човешка необходимост.

— За вас, господин Монк.

— За цялото човечество — заяви той. — Никой не може да живее без вода.

Посочих към десетките други марки бутилирана вода:

— Тук се продават много други марки вода.

— Тази помия не е вода.

— На мен определено ми прилича на вода.

— Те искат да си мислиш точно това.

— Те? — попитах. — Кой са те?

— Не се заблуждавай само защото това е бистра течност. Може да е всичко. Може да е слюнка.

— Не мисля.

— Толкова си наивна — каза Монк. — Има трудови лагери, в които гладуващи роби прекарват жалките си животи, като пълнят бутилки със слюнка, които после се продават по целия свят като фалшива вода на хора като теб.

— Това звучи напълно безсмислено.

— Светът е жесток — каза Монк. — Покварата няма край.

— Помислете логично, г-н Монк. Вместо да се хвърлят усилия и да се поробват хората, за да плюят в бутилки, няма ли да е безкрайно по-лесно просто да пълнят бутилките с чешмяна вода?

— Чешмяната вода представлява преработена мръсна вода, а строежът и управлението на пречиствателни станции струват милиони долари — заяви той. — Наистина ли мислиш, че те имат пречиствателни станции там?

— Къде? — попитах. — Къде е това „там“? Кой са „те“?

— Порасни, Натали. — Той поклати глава и замарширува надолу по пътеката между рафтовете към задната част на магазина.

Забързах след него.

— Къде отивате?

— Да намеря управителя и да поискам обяснение.

— Защо просто не пробваме в друг супермаркет?

— Това е моят магазин — тросна се той. — Трябваша ми години да го организирам както трябва.

— Нима?

— Идвам късно нощем и подреждам всичко по продукти и срок на годност. Това е работа, която край няма, но ми доставя наслада.

Разбира се, че му доставяше. Това не бе изненада. Неочакваното откритие беше, че не знаех нищо за това нощно развлечение. Работех за Монк от години и въпреки това още имаше неща, които не знаех за него. Изглежда, той имаше таен живот, още по-скучен и тъжен от онзи, който водеше наяве.

— Наистина ли ви позволяват да правите това? — попитах.

— Освен това жуля драскотините от балатума — допълни Монк. — Пазарските колички нанасят жестоки поражения по настилката, когато се управляват безразсъдно. Хората би трябвало да бъдат много по-внимателни.

Сега ми стана ясно защо служителите в магазина го оставяха да преподрежда стоките им. Това беше малка цена за безплатни услуги по почистването. Можеха да прекарват нощите си в постоянна почивка.

Открихме управителя, едър мъж с червена престилка, да подрежда кутии със зърнени закуски в края на една от пътеките. На табелката с името му пишеше: *Артър Ъптън*.

— Артър — каза Монк. — Трябва да поговорим.

Управителят се обърна с изнурена въздишка:

— Казах ви и преди, г-н Монк, няма да спрем да продаваме дъвка само защото някои хора я изплюват на улицата.

— Какво сте направили с бутилираната вода „Съмит Крийк“?

Артър трепна:

— Мислех, че знаете. Вече не я зареждаме.

— А трябва — настоя Монк.

— Вече никой не я зарежда.

Монк поклати глава и размаха ръце, сякаш за да прогони цялата ситуация.

— Не, не, не, това не е позволено. Длъжни сте да я продавате.

— „Съмит Крийк“ излезе от бизнеса — обясни Артър.

Монк продължаваше да клати глава и да размахва ръце в трескаво отрицание.

— Това е невъзможно. Немислимо.

— Преди две години „Съмит Крийк“ взе заем от милиони долари, за да придобие компания за енергийни напитки — продължи спокойно Артър. — Работата с енергийната напитка се издъни, при което „Съмит Крийк“ затъна още повече в дългове. Обявиха компанията за продан, но никой не проявява интерес да я купи. И се наложи да прекратят работа.

— Правителството не се ли намеси, за да ги спаси? — попита Монк.

— Това е бутилирана вода — каза Артър.

— Това е същината на живота — отвърна Монк.

— Има и друга бутилирана вода. По дяволите, можете просто да завъртите крана и да пиете оттам.

Тази реплика бе толкова оскърбителна за Монк, че внезапно го накара да спре да клати глава и да ръкомаха. Той погледна Артър в очите.

— По-скоро бих пил собствената си пот, но това няма да е възможно — рече Монк, — защото ще умра от обезводняване.

— Пийте сок — предложи Артър. — Или прясно мляко.

— Прясно мляко? Знаете ли откъде идва млякото?

— От кравите — каза Артър.

— И наистина предлагате да пия *това*?

— Защо не?

— Това са телесните течности на друго животно, Артър. Може би трябва да излоча и малко кравешка пикня, като така и така съм се захванал. Или кучешки лиги. Какво ще кажеш за чаша хладна, вкусна свинска храрка? Ммм, добре звучи.

— Прясното мляко е напълно здравословно — отбеляза Артър.

— Това, което предлагате, е отвратително, нехигиенично, извратено, и гнусно.

— Добре, изпийте една кока-кола. Или енергийна напитка — каза Артър. — Наистина не ме е грижа.

— Как можете да лишавате хората от питейна вода, да им казвате да пият телесни течности, и да се наричате „Сейфуей“^[2]? — изкрещя вбесено Монк. — Това не е „Сейфуей“. Това е „Детуей!“^[3].

Хванах здраво Монк подръка:

— Да вървим.

— Магазинът на смъртта! — изкрещя той, обвинително насочил пръст към стреснатия управител. — Магазинът на смъртта!

Повлякох Монк към изхода.

— Говорете по-тихо, господин Монк, иначе ще повикат полиция.

— Ако те не го направят, би трябвало да го сторим ние, защото тук се извършва отвратително престъпление — каза Монк, после изкрещя още няколко пъти: — „Детуей“! Магазинът на смъртта!

Дръпнах Монк в относително уединения коридор с бутилираната вода и го завъртях с лице към мен.

— Успокойте се, господин Монк. „Сейфуей“ няма вина, че „Съмит Крийк“ е излязла от бизнеса.

— Това е безобразие — заяви Монк. — Престъпление срещу човечеството.

— Може и да е, но не можете да направите нищо по въпроса. Свършено е. „Съмит Крийк“ вече я няма.

Той преглътна с усилие и ме погледна, сякаш щеше да се разплаче. Когато проговори отново, гласът му беше съвсем малко по-висок от шепот:

— Как ще оцелея? Какво се предполага да пия?

— Сигурна съм, че можете да намерите друга марка бутилирана вода, която е точно толкова добра, колкото „Съмит Крийк“.

— Какво знаеш ти за „Съмит Крийк“?

— Това е вода — казах. — В бутилка.

— Тя е много повече от това — възпротиви се Монк. — Това е несравнимо чиста вода, която предшества съществуването на човечеството. Това е вода, която е паднала от небесата преди повече от двайсет хиляди години и оттогава насам е била запечатана във варовикови пещери дълбоко под планините Юинта, незамърсена, незаразена и недокосната.

— Изненадана съм, че бихте пили нещо толкова старо — казах. — Не й ли е изтекъл срокът на годност много отдавна?

— На тази земя няма нищо по-чисто и неопетнено от бутилираната вода „Съмит Крийк“. Това е водата такава, каквато Бог първоначално я е замислил. Божия вода, Натали, ето какво е. А ти искаш да ме накараш да пия вместо нея *това*?

И махна пренебрежително към бутилките с вода от двете ни страни.

— Нямате избор, господин Монк.

— Не приемам това — каза Монк. — Трябва все още да има малко „Съмит Крийк“ на черния пазар.

— Какъв черен пазар?

— Това е мястото, където продават дефицитни и контрабандни стоки — обясни Монк. — Просто трябва да го намерим.

— Знам какво е черен пазар, господин Монк. Но не знаех, че има и такъв за бутилирана вода.

— Сега има — рече Монк.

Виждах, че незабавно трябва да взема предпазни мерки, ако исках да възпра Монк от нервен срив.

Припряно го изблъсках от супермаркета. Вероятно си помисли, че се отправяме в търсене на митичния черен пазар за бутилирана вода. Аз обаче възнамерявах да го заведа право при психиатъра му. Д-р Нивън Бел можеше да се занимае с проблема на Монк, докато аз си почивах в чакалнята с горещ чай и последния брой на „Ню Йоркър“.

Хитроумният ми план обаче се осуети в мига, щом клетъчният ми телефон иззвъня и видях кой се обажда.

Беше Смъртта.

[1] От френски — буквално „майстор на изискани сирена“. — Б.пр. ↑

[3] На английски името на магазина „Сейфуей“ (Safeway) буквално означава „Безопасен път“. — Б.пр. ↑

[3] На английски „Deathway“ — букв. „Пътят на смъртта“. — Б.пр. ↑

2. Г-Н МОНК И НЕВЪЗМОЖНОТО УБИЙСТВО

Добре де, може би тази последна реплика беше малко мелодраматична, но всеки път, когато капитан Лилънд Стотълмайер ми се обади, обикновено бе, защото трябваше да откарвам Монк до мястото на някое убийство.

Капитанът се стараяше да вика Монк само в случаите, за които знаеше, че не могат да бъдат разкрити бързо или лесно, които бяха необичайни по отношение на обстоятелствата на извършване на престъплението, сложността на ситуацията или парализиращата липса на оставени доказателства.

Монк обаче често се появяваше неканен на местопрестъпленията и в повечето случаи разкриваше убийството още там, на място, за всеобщо удивление. Стотълмайер беше впечатлен и признателен, но знаех, че това го дразни ужасно. Това бяха случаи, които той и неговите детективи щяха в крайна сметка да разрешат и без помощта на Монк. Не беше необходимо Монк да се появява и да ги кара да изглеждат като глупаци (не че Монк си даваше сметка, че прави точно това).

Това обясняваше защо Стотълмайер искаше да се възползва от услугите на Монк възможно най-рядко. Всяко обаждане на полицията до Монк си беше негласно признание, че съществуват загадки, които те не могат да разрешат без него. А това вредеше на имиджа на управлението не по-малко, отколкото изобщо да не приключат тези случаи.

Имаше обаче и далеч по-непреодолима, лична причина, поради която капитанът не обичаше да го вика.

Монк го докарваше до пълна лудост.

Затова още преди да стигнем до местопрестъплението на пресечката на „Ван Нес“ и „Сътър“, знаех, че ще се изправим пред озадачаваща мистерия.

Това, което не знаех, беше дали Монк ще бъде в състояние да се съсредоточи върху убийството, или щеше да мисли единствено откъде да намери следващата си глътка вода.

Водещите на юг пътни платна на „Ван Нес“ бяха затворени за движение. Полицията пренасочваше колите към странични улици, което причини масивно задръстване. Причината бе, че „Ван Нес“ не беше просто важен булевард — той беше връзката през града между северния край на Магистрала 101, която почти изчезваше близо до Двореца на изящните изкуства, и южния ѝ край, който започваше отново при улиците „Мишън“ и Дванайсета, и се спускаше право надолу към Лос Анджелис.

Нямах сирена или „буркан“ за колата си, макар да бях настоявала упорито за тях, така че щяхме да заседнем в трафика с всички останали, ако трябваше да шофирам до местопрестъплението. За наш късмет обаче „Сейфуей“ се намираше на Пайн Стрийт, само на няколко пресечки северно от „Ван Нес“ и „Сътър“, така че оставихме колата ми там и отидохме пеша до местопрестъплението.

Център на вниманието беше едно БМВ седан с четири врати, със затъмнени прозорци, паркирано зад пешеходната пътека на платното, най-близо до тревната площ.

Шофьорската врата на беемвето беше отворена, прозорецът — разбит. Криминалисти в бели гащеризони бяха наобиколили колата отвсякъде, правеха снимки и посипваха прах за снемане на отпечатъци.

Точно зад беемвето беше паркиран полицейски форд седан „Краун Виктория“ без отличителни знаци. Един пикап на Пощенските служби на САЩ и една тойота „Приус“ се намираха в съседното платно и също бяха подложени на щателен оглед от криминалистите.

Капитан Стотълмайер се беше облегал на шофьорската врата на форда „Краун Виктория“, със скръстени на гърдите ръце, като дъвчеше раздражено клечка за зъби и гледаше гневно към всичко и всички, включително лейтенант Ранди Дишър, който говореше с някакви хора на тротоара и си водеше бележки с обичайната си пламенна енергичност.

Капитанът ни видя точно когато Монк забеляза магазина за алкохол „БевМо“ на ъгъла. Монк рязко се обърна и влезе в магазина, изненадвайки мен и Стотълмайер, който захвърли клечката си за зъби на улицата и тръгна с гневни отсечени крачки в нашата посока.

Забързано влязох в магазина след Монк, който се обръщаше към младата жена зад касата.

— Зареждате ли бутилирана вода „Съмит Крийк“? — попита той.

— Съжалявам, сър. Не — отвърна тя с широка усмивка. — Боя се, че те вече не са в бизнеса.

— Разбира се, че се боите — всеки разумен човек би се боял. Тогава как така се усмихвате?

— Защото е удоволствие да ви обслужа.

— Но вие не ме обслужихте — поправи я Монк. — И сега ще умрем.

Очите ѝ се разшириха, а усмивката ѝ стана неуверена.

— Ще умрем?

— Той иска да каже, от любезността ви — казах ѝ аз, и усмивката отново цъфна на лицето ѝ. Сграбчих Монк за ръката и го издърпах навън през вратата. — Заяждането с касиерките няма да промени нищо. Само влошавате нещата.

— По-зле от това няма накъде. Никой ли не е предвидил това? Никой ли не е осъзнал сериозността на положението?

— Знам, че „Съмит Крийк“ ви беше любимата марка, и е жалко, че вече я няма, но не е като да не е останала питейна вода на Земята.

— Точно това е станало — заяви Монк. — Отвори си очите, жено. Апокалипсисът е пред нашите двери.

— Пред нашите двери? — попитах. — Да не би изведнъж да заживяхме в Средновековието?

— Сега започваш да разбираш колко тежко е положението.

Стотълмайер се приближи към нас:

— Има ли в този магазин за алкохол нещо, за което би трябвало да знам?

— Не зареждат бутилирана вода „Съмит Крийк“ — каза Монк. — Никой не зарежда. Трябва да направите нещо.

— Колкото и да е сериозно това — отвърна Стотълмайер, — мисля, че едно убийство има приоритет.

— Това е убийство — рече Монк.

— Чие? — попита капитанът.

— Моето — каза Монк.

— Тъй като още дишаш, нека да разследваме първо това убийство — каза Стотълмайер. — След това ще стигнем до твоето.

— Какво значение има? — съгласи се Монк. — И бездруго всички ще умрем.

— Така те искам — рече Стотълмайер. — Мисли оптимистично.

Капитанът не проявяваше сарказъм. За Монк това беше най-оптимистичното състояние на нещата.

— Какво е станало тук? — попитах капитана.

— Нямам представа, а се случи точно пред мен.

Капитанът тръгна обратно към колата си, а ние го последвахме, при все че все още трябваше да влача Монк, за да го накарам да се размърда.

— Не разбирам — казах. — Били сте свидетели на убийството?

— Бяхме, и в същото време не бяхме — каза той. — Майк Класкър, бившият главен финансов отговорник на „Биг Кънтри Мортгейдж“, отиваше да свидетелства в съда, а Ранди и аз го следвахме като ескорт. Той настоя да шофира сам, защото се страхуваше, че ако пристигне в полицейска кола или придружен от ченгета, ще бъде възприет като престъпник.

— Защото е такъв — заявих.

— Класкър получи имунитет в замяна на това да даде показания срещу шефа си — обясни Стотълмайер.

— Това по никакъв начин не прави Класкър по-малко виновен — отвърнах. — Просто означава, че ще му се размине.

— Какво ще му се размине? — попита Монк.

И двамата го погледнахме.

— Не четеш ли вестници и не гледаш ли новините? — попита Стотълмайер.

Монк поклати глава:

— Твърде плашещо и депресиращо е. Достатъчно изплашен и депресиран съм. Не ми трябва още причини да се чувствам така.

— Но си наясно с рухването на ипотечните кредити, краха на жилищния пазар и произтичащата от това световна финансова криза — каза Стотълмайер.

— Не — отвърна Монк.

— Как може да не знаеш за тези събития? — смая се Стотълмайер. — Не излизаш ли в света? Не говориш ли с хората?

— Опитвам се да го избягвам — каза Монк. — И вие би трябвало да го правите.

Стотълмайер въздъхна, спря до колата си и разтри слепоочията си.

— Добре, Монк, накратко положението е следното: „Биг Кънтри Мортгейдж“ е отпускала регулируеми заеми с много ниска лихва на хората, за да могат те да купуват домове, които всъщност не са могли да си позволят. Много от тези хора след това са взели заеми, давайки тези домове като залог, за да си купуват още повече неща, които не са могли да си позволят.

— Ненормални ли са били? — попита Монк.

— Били са измамени — каза Стотълмайер. — „Биг Кънтри“ ги убедила, че няма риск и че заемите са в рамките на техните възможности. После обаче лихвените проценти се вдигнали, цените на имотите паднали и в крайна сметка хората задължени на „Биг Кънтри“ с повече пари, отколкото стрували домовете им. Стотици хиляди хора губят домовете си, спестяванията си, всичко.

— Можех да съм една от тях — казах. — Едва не се хванах на въдицата за един от онези ипотечни заеми.

Монк ме погледна изненадано:

— Как си могла?

— Защото получавам жалка заплата и си помислих, че мога да се възползвам от правото си като длъжник по ипотека върху къщата си, за да спечеля малко бързи пари.

— За какво ти трябват още пари?

— О, не знам — казах. — Незначителни дреболии като храна, облекло и електричество.

— Какво правиш с всичките пари, които ти давам?

— Плащам си ипотеката — отвърнах.

— А какво правиш с остатъка?

— Няма никакъв остатък — рекох.

— Очевидно не умееш да се оправяш с парите — заключи Монк. — Може би ако си гладиш парите, ще се научиш да ги цениш повече.

— И аз изтеглих един от онези заеми, Монк — каза Стотълмайер, притичвайки ми се на помощ. — Само по този начин можех да си позволя апартамент след развода си.

— И вие не си гладите парите — отбеляза Монк.

— Никой не ги глади — каза Стотълмайер. — Само ти.

— Може би точно затова всички останали губят домовете си, спестяванията си и работата си, а аз — не.

— Ти си чувствителен човек, Монк.

— Как се справяте, капитане? — попитах.

— Едва издържам, особено сега, когато градът принуждава детективите да си вземат три седмици неплатен отпуск, за да намалят разноските. Но ще се справя — въздъхна Стотълмайер и се обърна отново към Монк. — Да се върнем към „Биг Кънтри“. Управителят на компанията, Джек Могридж, знаел колко са опасни тези заеми, но излъгал вложителите и контрольорите и осребрил всичките си акции от компанията точно преди пазарът да се срине.

— Това е мошеничество и тайна незаконна сделка — заяви Монк. — Също и измама.

— Да, така е — съгласи се Стотълмайер. — Класкър щеше да ни помогне да тикнем Могридж в затвора.

— А в замяна Класкър щеше да си остане на свобода с милионите си и дома си в Пасифик Хайтс — казах — това разгневи много от хората, които бяха измамани от „Биг Кънтри“.

— Точно затова го следвахме от къщата му до съда — за да го предпазим — каза капитанът. — Всичко беше наред, докато не ни хвана червеният светофар на онази пресечка. А когато светна зелено, той не помръдна. Хората започнаха да натискат клаксоните си. Затова излязохме да видим какво не е наред.

Капитанът се обърна да погледне беемвето, и ние също. Затъмнените прозорци бяха толкова тъмни, че от мястото, където беше паркирана колата на Стотълмайер, бе невъзможно да се види вътре в купето.

— Не виждах нищо, докато почти не притиснах лице към прозореца откъм страната на шофьора — продължи той. — И тогава видях какво се бе случило. Всичко беше в кръв. Вратата беше заключена, затова трябваше да счупя прозореца с дръжката на пистолета си, за да вляза.

— Как е убит Класкър? — попита Монк.

— Удушен със струна от пиано.

— Имаше ли някой друг в колата? — попитах.

— Беше съвсем сам — отвърна капитанът. — Придружихме го от къщата му до колата му и знам, че тогава вътре нямаше никого. Не

видяхме някой да влиза или да излиза от колата от мига, в който тръгнахме от къщата, та досега. И не сме мърдали от това място, откакто се случи.

Монк пристъпи зад беembeто и се наведе да погледне под него.

— Колата не е паркирана върху шахта с капак, ако това си мислиш — каза Стотълмайер. — Това беше първото, което проверих.

— Търсех това — Монк вдигна нещо, а после се обърна да го покаже на Стотълмайер. Беше клечката за зъби, която капитанът беше изхвърлил по-рано.

— Това е мое — каза капитанът.

— Знам — отвърна Монк и ми направи знак с ръка. Извадих херметична полиетиленова торбичка от дамската си чанта и я задържах отворена пред него. — Замърсяването е престъпление. Давате много лош пример на хората си.

— Съжалявам — каза капитанът.

— Хвърлянето на боклуци по земята е само началото. После започва покварата. Преди да се усетите, ще подхвърляте веществени доказателства, ще искате подкупи и ще пиете твърд алкохол.

Монк пусна клечката за зъби в херметичната полиетиленова торбичка, която пъгнах обратно в чантата си, за да я изхвърля покъсно. Имам много голяма дамска чанта, за да мога да сместя дезинфекционните кърпички, херметичните полиетиленови торбички, антисептичен мехлем, гумени ръкавици, бутилирана вода, „Уиндекс“, противоотрова срещу гърмящи змии и всичко друго, което Монк ме кара да разнасям със себе си. Ако дамската ми чанта беше по-голяма, щяха да ѝ трябват колелца.

Нисък, шишкав криминалист в бял гащеризон, бели найлонови кальфи върху обувките и бяла шапка за баня се измъкна от задната седалка. Приличаше на „Тестеното човече“ на „Пилсбъри“. Идваше ми да го смушкам в корема да видя дали ще се изкикоти.

— Няма скрит изход в пода, капитане — каза Пилсбъри, като изхлузваше чифт бели градинарски ръкавици. — Единственият начин за влизане или излизане от тази кола е през четирите врати или люка на покрива.

— Въпреки това искам тази кола да бъде изтеглена обратно в лабораторията и напълно разглобена, Пийт — каза капитанът. — Отговорът е някъде там вътре.

— Да, сър — каза Пилсбъри Пийт и тръгна обратно към микробуса на криминалистите заедно с останалите си колеги. Внезапно закопнях за бисквитките на „Пилсбъри“.

Монк заобиколи до шофьорското място и погледна вътре. Тялото на Класкър вече го нямаше, но седалката, контролното табло и предното стъкло още бяха покрити с пръски от кръвта му. Гледката беше ужасна. Копнежът ми отмина.

— Въпросът вероятно е глупав — казах. — Но може ли да е било самоубийство?

— Беше почти обезглавен от онази струна за пиано — каза Стотълмайер. — Дори и да е възможно да си причиниш това сам, в което се съмнявам, има по-лесни далеч по-безболезнени начини да се самоубиеш.

— Значи казвате, че някой е удушил с гарота Класкър в заключена кола на оживена улица посред бял ден пред очите на двама полицаи и се е измъкнал незабелязан.

— Това горе-долу обобщава станалото — каза Стотълмайер.

— Знаете, че това, което казвате, е невъзможно.

— Знам — каза Стотълмайер. — Затова се обадох на Монк.

3. Г-Н МОНК И ЧЕРНИЯТ ПАЗАР

Монк обиколи колата в кръг няколко пъти, като държеше ръцете си вдигнати пред тялото, очертавайки като в рамка онова, което виждаше.

Стотълмайер и аз стояхме и го наблюдавахме. Бяхме виждали малкия дзен-танц на Монк хиляди пъти, но той все още беше странно хипнотизиращ. Или може би просто го намирахме за успокояващ по един много първичен начин. Все пак знаехме, че в крайна сметка Монк ще открие отговорите, които ни убягваха. Това беше само първата стъпка.

Де да можеше със същата сигурност да разреши и големите мистерии в нашия живот, а и в собствения си.

Дишър дойде при нас и за миг остана загледан в Монк, преди да проговори.

— Никой от пешеходците не е видял нищо, сър.

— Не съм изненадан — каза Стотълмайер. — Ние сме двама обучени професионалисти в прилагането на закона. Гледахме право към онази кола, а не видяхме нищо.

— Това е истинска мистерия на заключената стая — заяви Дишър. — Само че в заключена кола.

— Предполагам, че е така — съгласи се Стотълмайер.

— Може би убиецът е бил маймуна — предложи Дишър.

Стотълмайер се обърна и го изгледа гневно:

— Защо би помислил, че е маймуна?

— Защото класическата мистерия на заключената стая е „Убийствата на улица «Морг»“ от Едгар Алан По — обясни Дишър. — А това беше дело на маймуна.

— Благодаря, че ми развали изненадата — казах.

— Смяташе да го четеш ли? — попита Дишър.

— Не — казах. — Но и да съм искала някога, вече не мога.

— Бяхме зад колата на Класкър през цялото време, Ранди — каза Стотълмайер. — Видя ли някакви маймуни?

— Не, но и на улица „Морг“ не видяха никакви маймуни. Разбраха за маймуните по-късно. Може би и с нас ще стане така.

— Не мисля — каза Стотълмайер.

— Добре е да отворим ума си — рече Дишър. Стотълмайер хвърли поглед към Монк, който правеше четвъртата или петата си обиколка около колата.

— Какво мислиш?

Монк спря, въздъхна и вдигна поглед към небето с намръщена гримаса.

— Останали са ми трийсет бутилки „Съмит Крийк“. Ако ям много плодове и пия само по няколко чаени лъжички вода на ден, може би ще ми стигнат за два месеца.

— Питам за убийството — каза Стотълмайер. Нещо от другата страна на улицата привлече вниманието на Монк. Проследих погледа му и видях трима бездомници, застанали на ъгъла, които наблюдаваха ставащото.

— Какво има? — попитах.

— Онези скитници ей там — каза Монк. — Трябва да говоря с тях.

— Вече говорих — каза Дишър. — Не знаят нищо.

Но Монк не го слушаше, а вече пресичаше улицата. Канех се да тръгна след него, когато Стотълмайер леко ме подръпна за ръкава.

— Това е важно, Натали. Класкър беше убит пред очите на две ченгета. Пресата ще ни обяви за глупаци. Трябва да разрешим това бързо. Моля те опитай да накараш Монк да се съсредоточи.

— Ще направя всичко по силите си — обещах.

Той ме пусна и аз тръгнах след Монк, който ме чакаше на тротоара и оглеждаше тримата мъже.

— Те пазят тайната.

— За кое?

— Черният пазар — каза Монк. — Оттам си правят всичките покупки. Гледай и се учи.

Монк изопна плещи, разкопча яката си и се приближи с решителни крачки към тримата мъже, като щракаше с пръсти, докато вървеше.

— Ей, пичове — каза той. — Как е хавата?

Те се втренчиха в него.

— Ей, жестоки сте — рече той, като щракна с пръсти още няколко пъти. — Да знаете къде мога да си набавя малко първокласна вода?

Те се отдалечиха.

— Върховно — каза Монк, като им помахаше. — Не напускайте бизнеса.

— Това беше образователно — казах. — Какво научих?

— Видяха ни с капитана — каза Монк. — Помислиха, че сме от полицията. Трябва да оставим известно разстояние между себе си и човека.

Монк се отправи на изток по „Сътър“ и право в сърцето на „Тендърлойн“, който отдавна имаше репутацията на един от най-изпълнените с насилие и гъмжащ от престъпност райони в града, макар да беше сместен между „Сивик Сентър“ и разкоша и разточителството на „Юниън Скуеър“. Смяташе се, че кварталът бе получил колоритното си прозвище, защото на полицаите им плащаха „вредни“, за да работят тук, и, ако съумееха да оцелеят, можеха да си позволят да ядат крехко филе вместо говежди пържоли^[1].

Не знам дали вярвам на тази история, но определено е в духа на Сан Франциско.

„Тендърлойн“ беше претъпкан с бездомници и откачалки редом с проститутките и наркодильрите. Но ако човек се движеше бързо и не си търсеше белята, нямаше да има проблеми. Монк обаче не следваше тези прости правила.

— Не искате да бъдете тук, господин Монк — истината беше, че аз не исках да съм там, поне не и докато той правеше, каквото правеше.

— Отпусни се, Натали, или ще ми провалиш прикритието. Следвай примера ми, за да не привличаш внимание към себе си.

— Имате предвид така?

Започнах да щракам с пръсти, да правя дълги крачки и да поклащам глава като петел, точно като Монк, само че по-преувеличено и нелепо. Изглеждах, сякаш се опитвам да имитирам Стийв Мартин и Дан Акройд в ролята на онези двама „диви и луди типове“.

Монк ми кимна одобрително:

— Така по бива. Сега се вписваме.

Да се шегувам с Монк не ми носеше удовлетворение, защото той никога не схващаше шегата. Беше неспособен да се види така, както го виждаха другите. Въпреки това го правех, защото това ме караше да се чувствам по-добре.

Монк се приближи към възрастен мъж в началото на уличката. Мъжът беше облечен в мръсни, парцаливи дрехи, носеше скиорска шапка и пиеше от бутилка в книжна кесия. Косата му беше сплъстена, а бакенбардите му приличаха на парцал за миене на съдове, който не е изплакнат след почистването на чиниите. Вонеше на писоар.

— К'во пиеш, мой човек? — попита Монк.

— На теб какво ти влиза в работата? — изръмжа Парцала.

— Снеси малко сведения за H2O — каза той. — Обичам чистото питие.

— За какво говориш?

— Споко. Не съм ченге. Аз съм просто жаден скитащ бездомник като теб, закъсал за пиячка.

— Само да си ме доближил, ще те намушкам — със свободната си ръка Парцала измъкна от джоба си заострено парче стъкло, увито в плат, а с другата притисна бутилката си по-плътно до гърдите. — Тая бутилка си е моя.

Монк незабавно се отдръпна, като вдигна ръце.

— Схванах, човече. Абсолютно.

Парцала ни изгледа гневно и се завлече в уличката, настанявайки се в гнездо от одеяла и картон зад един контейнер за смет.

— Господин Монк, безсмислено е — казах. — Хората от улицата не пият „Съмйт Крик“.

— Защото е твърде ценна — каза Монк, като забеляза един дългурест чернокож мъж в дълго кожено яке и кожени панталони да минава наперено от другата страна на улицата. — И той го знае.

— Кой е той?

— Прегръщащото мече — Монк забърза след него, а после, когато се приближи, забави ход и започна отново да щрака с пръсти, привличайки вниманието на мъжа.

Изпъшках и настигнах Монк точно когато заговаряше Прегръщащото мече.

— Ей, мой човек, как ти е стоката? — попита Монк.

Прегръщащото мече се обърна.

— Искаш стока?

— Веднага. Този печен тип е готов да се позабавлява.

Мъжът пхна ръка в палтото си и измъкна херметична полиетиленова торбичка, пълна с разноцветни хапчета.

— Това са наркотици — каза Монк. — Супер!

— Имам всички бонбончета, от които се нуждаете ти и твоята дама — рече Прегръщащото мече, като ми се ухили. — Само кажете с какъв вкус ги искате.

— Върховно — рече Монк. — Обаче с какво можеш да ги прокараш?

— Тъъ? — рече Прегръщащото мече.

Монк се наведе близо до него и прошепна:

— Търся нещо много специално. Божия вода.

Човекът изглеждаше объркан:

— Имате предвид... като златен дъжд?

— Да — каза Монк. — Златен дъжд.

Проговорих бързо, като поклатих глава и застанах пред Монк.

— Не, не, не, той не се интересува от златен дъжд.

— Да, интересувам се — заяви Монк.

— Не, не се — настоях аз.

— Отчаяно го искам.

— Не, не го искате.

— Извини ни за момент — каза Монк на Прегръщащото мече, а после ме дръпна настрани, снижавайки гласа си до шепот: — Какво правиш? Ще провалиш сделката.

— Знаете ли какво е златен дъжд?

— Очевидно е улично кодово название за „Съмит Крийк“, вода, по-ценна от златото.

— Това е пикня.

— „Съмит Крийк“ не е ппп... — Изражението на Монк стана сурово от гняв. — Не е това.

— Това, за което молите, е — казах. — „Златен дъжд“ е когато някой пикае върху теб.

Монк отвори уста да каже нещо, помъчи се да намери думите, но явно просто не можеше да възприеме това ужасяващо понятие. Беше твърде ужасно, за да мисли за него.

Очите му хлътнаха навътре в орбитите и той започна да се свлича. Улових го и бавно смъкнах него и себе си на земята, докато седнах с главата му в скута ми.

Прегръщащото мече побърза да се отдалечи, което ме устройваше напълно. Извадих дезинфекционна кърпичка от чантата си и попих челото на Монк с нея. Нищо не го успокояваше и наполовина така добре както дезинфектантът.

— Всичко е наред, господин Монк, добре сте — казах. — Нищо не е станало.

— Станало е в главата ми — промълви Монк. — Това е образ, който ще ме преследва до края на живота ми, което е горе-долу след шейсетина дни.

— Намирате се в „Тендърлайн“, господин Монк. Такива неща продават хората тук — казах. — А не бутилирана вода.

— Трябва да арестуваме този човек.

— Той си отиде, господин Монк.

— Прегръщащото мече е гадняр — рече той.

— Да, такъв е — попих челото на Монк още малко.

— Гадняр, който продава пикня и пласира наркотици — каза Монк. — Бас държа, че не си е мил ръцете цял ден.

— Трябва да се успокоите, господин Монк.

— А водата ми?

— Ще ви намерим нова вода за пиене — казах. — Но дотогава трябва да се вземете в ръце.

— Никога не съм пил нищо друго.

— Мислете за това като за приключение — предложих.

— Мразя приключенията — заяви Монк.

— Мислете за него като за ново изживяване.

— И новите изживявания мразя.

— Не мислете изобщо — казах.

— Всичко, което правя, е да мисля. Това е благословия и проклетие.

Седяхме там мълчаливо. От другата страна на улицата криминалистът, който приличаше на човечето на „Пилсбъри“, се приближи до един паркиран шевролет „Малибу“. Издърпа фиш за глоба изпод едната чистачка на предното стъкло, смачка го и го хвърли на улицата, а после потегли.

Изглежда, това рязко изтръгна Монк от неразположението му. Даде му чувство за цел. Той се изправи и щракна с пръсти към мен за кърпичка. Дадох му една.

Монк прекоси с отсечени крачки улицата до захвърления фиш за глоба и го вдигна с кърпичката. Вече държах приготвена херметична торбичка за фиша, когато той се върна.

— Пийт направи боклук — каза Монк. — И това не е просто някакво си парче хартия. А глоба за неправилно паркиране, официален полицейски документ. Това показва явно неуважение към закона.

— Да, така е — протегнах отворената торбичка. Монк пусна вътре кърпичката и смачкания фиш.

— Той е професионалист в прилагането на закона. Така става, когато един водач дава лош пример — каза Монк. — Ще ми се капитан Стотълмайер да можеше да види до какво доведе неговата клечка за зъби.

— Ще запазя торбичката за него — казах.

— Капитанът много ще се засрами.

Тази мисъл и увереността, че правотата му е доказана, ободриха Монк. Равновесието беше възстановено. Той изопна плещи и се отправихме обратно към „Ван Нес“.

— Седяхме на тротоара — каза Монк, докато крачеше енергично. — Нали?

— Да, седяхме.

— Когато се приберем вкъщи, ще трябва да изгорим дрехите, с които съм облечен сега.

— Бихте могли вместо това да ги изперете.

— Би ли прала дрехи, облъчени от радиация?

— Дрехите ви не са радиоактивни.

— Ще ми се да бяха — каза Монк. — Това би могло да убие някои от микробите. Добре е и ти да изгориш това, с което си облечена.

— Не мога да си позволя да си горя дрехите — отвърнах. — Освен ако не пожелаете да ми дадете повишение.

— Да направим компромис — каза той.

— Добре, какво имате предвид?

— Ти си изгаряш дрехите, а аз не ти давам повишение.

— Що за компромис е това?

— Ето че измина половината път.

— А вие какво правите?

— Аз вече съм стигнал — каза той.

Трябваше да се усмихна. Колкото и дразнещо да се държеше, той пак си беше същият като преди, поне докато не ожаднееше.

[1] На английски Tenderloin означава „крехко филе“. В текста с това име е наречен кварталът с барове и заведения, ползващи се е лоша слава. — Б.пр. ↑

4. Г-Н МОНК НА ТЕРАПИЯ

Кабинетът на д-р Нивън Бел в Норт Бийч беше целият в тъмно дърво и кожени мебели и внушаваше повече мъжественост от спортен бандаж. Имах чувството, че седя в салона на частен и много снобски мъжки клуб.

Обзавеждането обаче контрастираше рязко с човека, който всъщност обитаваше кабинета. Д-р Бел беше сивокос и оплешивяващ, носеше много пуловери и дрехи от туид и излъчваше толкова много увереност и топлота, че нямаше как да не се почувствате сигурно и удобно в близост до него. Какъвто и проблем да имате, той, изглежда, беше човекът, който разполагаше с отговора.

Седях в чакалнята само от няколко минути — време, което едва ми бе стигнало да прочета половината комикси в „*Ню Йоркър*“, когато д-р Бел се измъкна от кабинета си, затвори вратата зад себе си и дойде при мен.

— С Ейдриън ще имаме нужда от остатъка от следобеда — каза той.

— Ами другите ви пациенти?

— За щастие графикът ми е свободен.

Това бе изненада — не фактът, че Монк имаше нужда от повече внимание, а че д-р Бел разполагаше с времето, за да му го осигури с такова кратко предизвестие. Обикновено графикът на психиатъра беше толкова запълнен, че не отпускаше на Монк дори минута повече, след като сеансът приключеше. Очевидно дори психиатрите чувстваха здравата хватка на закъсалата икономика.

— Това е добре, защото той вече не се владее — казах. — Реакцията му към тази история с водата е твърде, твърде прекалена, дори за него.

— Не става въпрос за водата, Натали — д-р Бел седна на ръба на масичката за кафе. — А за това, което тя олицетворява.

— Разбира се, че ще кажете това — отбелязах. — Вие сте психиатър.

— За теб и мен това е бутилка вода, но за Ейдриън е дълбока загуба, която изисква от него фундаментално приспособяване от емоционална и психологическа гледна точка.

— Всичко, което трябва да направи, е да смени марките — отвърнах. — Сигурна съм, че има и други марки вода, които са също толкова стари и чисти.

— Не разбираш. Това е посегателство върху неговия внимателно подреден и поддържан живот. Той губи една от последните си останали връзки с майка си, с миналото си, с един начин на живот.

— Неадекватен начин на живот — отбелязах. — За много от проблемите му е виновна ужасната му майка.

— Сега кой звучи като психиатър? — каза д-р Бел с усмивка.

— Има причина Монк да страда от obsесивно-компулсивно разстройство, а брат му, Амброуз, да отказва да излиза от къщи.

— Дори и така да е, изгубването на водата, която обича, означава да се сблъска, поне до известна степен, с неспособността си да контролира своя свят — каза д-р Бел. — Той има нужда да приеме загубата, а после да се изправи пред несигурността и необходимостта от промяна.

— Все пак трябва да пие нещо.

— Не се тревожи. Ейдриън няма да умре от жажда. Ще премине през това и ще излезе от него като по-силен човек.

— Два часа ще ви стигнат ли днес? — попитах.

— Така мисля — каза д-р Бел, като се изправи отново. — Да убедя Ейдриън обаче може да се окаже по-трудно.

Бях в настроение за едно кафе с мляко в „Старбъкс“, но чувството ми за финансова отговорност надделя и вместо това отидох за кафе в „Макдоналдс“, като със спестените пари си купих едни малки картопки и брой на „Сан Франциско Кроникъл“.

Взех си кафето, пържените картофи и вестника и отидох в „Уошингтън Парк“, за да се насладя на свежия въздух и безоблачното синьо небе.

Извадих късмет и си намерих ВИП място — една пейка, така съвършено разположена, че ми предоставяше прекрасен изглед като от пощенска картичка.

Пред мен Коит Тауър се издигаше над дърветата и покривите на „Стоктън Стрийт“. От дясната ми страна, на юг по „Кълъмбъс Авеню“, виждах върха на Трансамериканската пирамида. А отляво виждах църквата „Свети Петър и Павел“, бяла като сватбена торта, на „Филбърт Стрийт“.

Вместо да оценя подобаващо тези гледки обаче, не можех да откъсна очи от вестника си. Беше като да гледам едновременно дерайлирал влак, самолетна катастрофа и гола знаменитост.

Почти всички статии бяха свързани по някакъв начин с икономиката, което обикновено би било ужасно отегчително. Не и в тези мрачни времена обаче.

Имаше голяма дописка, посветена на Джак Могридж, водещия се в момента съдебен процес, и десетките милиони долари, които беше отмъкнал от „Биг Кънтри“. Това не беше новина. Голямото събитие беше разкритието за това, какво беше направил с всичките си печалби.

Могридж вложил почти всяка стотинка, която притежавал, при Боб Сийбс и неговия Инвестиционен фонд „Реиниер“, което преди шест месеца несъмнено е изглеждало много хитър ход. Себес бе смятан за финансов гений в банковата сфера, а неговият фонд от два милиарда долара осигуряваше твърди печалби на инвеститорите му, независимо от възходите и спадовете на световната икономика.

Този път обаче икономиката беше изпаднала в толкова лошо състояние, че много от инвеститорите на Сийбс, затънали във финансови проблеми, изтегляха вложенията си от фонда, защото се нуждаеха от пари. Проблемът беше, че Сийбс нямаше нужните средства в брой, за да покрие изтеглените суми, и преди няколко седмици беше принуден да направи ужасно признание.

Неговият фонд беше измама, мащабна схема в стила на Понци^[1], и всичките два милиарда бяха изчезнали. Не казваше къде са отишли.

Следователно това означаваше, че Могридж е разорен.

И макар това да беше сладка, поетична справедливост за криминалните му деяния, трудно бе да се преглътне знанието, че жертвите му никога нямаше да бъдат компенсирани за онова, което бяха изгубили заради него.

Междувременно Сийбс, отговорен за една от най-големите финансови измами в историята, беше поставен под домашен арест в имението си в „Пасифик Хайтс“ в очакване на процеса. Новината днес

беше, че един съдия въпреки общественото възмущение беше одобрил домашния арест, твърдейки, че Сийбс е предал паспорта си, носи проследяващо устройство на глезена си и като един от най-мразените и ругани хора на Земята точно в момента няма къде да бяга.

Можех да разбера нареждането на съдията, но въпреки всичко то ме вбесяваше.

Ако аз нападнех някого в „Уошингтън Парк“ заради стоте долара в портфейла му, щях да отида в затвора. Но Боб Сийбс беше измамил банки, пенсионни планове, благотворителни програми и хиляди отделни хора с милиарди долари, а можеше по цял ден да си стои у дома, да похапва хайвер и да пие шампанско, облечен в сатенената си пижама.

Защо го бяха заключили вкъщи вместо в затворническа килия? Дали защото беше богат? Защото някога е бил високоуважавана фигура на Уолстрийт? Защото сред дружките му имаше филмови звезди, прочути спортисти и световни лидери?

Разбира се, че беше заради това.

Това, заради което ми беше още по-трудно да приема ситуацията, бе фактът, че дори и ако в крайна сметка го осъдеха на затвор, този затвор нямаше да е същият, в който щеше да се наложи да отида аз, задето съм нападнала някого. Щяха да ме пратят в някоя забравена от Бога адска дупка и щеше да се наложи да деля миниатюрна килия без прозорци с някого си, точещ лиги педофил. Сийбс обаче щеше да бъде изпратен в затвор, напомнящ за „Риц Карлтън“, с отделни апартаменти вместо килии, чаршафи за по четиристотин долара, сателитна телевизия и машини за еспreso.

Статията беше придружена от архивна снимка на Сийбс и съпругата му, Ана, бивша концертираща цигуларка, почиващи на яхтата си в Маями. Тя му беше гадже от колежа и подобно на много отдавна женени двойки, бяха започнали да си приличат като двуйчни близнаци. Или може би просто посещаваха един и същи пластичен хирург.

И двамата изглеждаха загорели, здрави и спокойни и далеч по-млади от своите петдесет и няколко години. Изглеждаха също и доста доволни от себе си, което вероятно бе причината редакторът да избере тази снимка за статията. Но за да съм честна към семейство Сийбс, вероятно и аз щях да изглеждам енергично млада и самодоволна, ако

имах няколко милиарда долара в банката, ваканционни къщи във Франция и на Хаваите, яхта, личен треньор и готвач на пълно работно време.

Останалите дописки на първа страница бяха точно толкова жизнерадостни и приповдигнати. Прочетох за щатския бюджетен дефицит от трийсет милиарда долара, за фалита на исторически ресторант, който бе оцелял след такива бедствия, като земетресението през 1903 г., и за възможното закриване на самия „Кроникъл“, което щеше да остави града без нито един вестник.

Смачках вестника и го хвърлих на боклука. Бях толкова ядосана и потисната, че се изкушавах да попитам д-р Бел дали има два часа и за мен.

Нищо чудно, че Монк не си правеше труда да следи новините. Обмислих варианта да последвам примера му и да си живея в блажено невежество, само че в неговия случай то бе лишено от блаженство.

На връщане към кабинета на д-р Бел спрях в един магазин за хранителни стоки и купих няколко различни марки бутилирана вода, от които Монк да избере, за да замести „Съмит Крик“. Не очаквах веднага да избере някоя, но това поне щеше да е някакво начало.

Монк вече ме чакаше пред кабинета на д-р Бел. Не изглеждаше толкова доволен, както в момента, когато беше намерил смачкания фиш за глоба, но не беше и толкова нервен, както когато пристигнахме на местопрестъплението. Той влезе в колата, закопча предпазния си колан и изпусна дълга, печална въздишка.

— Д-р Бел успя ли да ви помогне? — попитах, докато потегляхме.

Монк сви рамене:

— Когато знаеш, че пламтящ метеор се отправя право към Земята и напълно ще заличи човешката раса, от колко голяма помощ всъщност може да ти бъде едно посещение при психиатъра ти?

— Не мислите ли, че преувеличавате съвсем мъничко?

Монк кимна:

— Мъничко.

— Това е бутилка вода, господин Монк.

— Метеор е. Проблемът е, че вече е ударил Земята. Просто още не сме умрели.

В апартамента си Монк подреди всички бутилки вода „Съмит Крийк“, които му бяха останали, на масата в трапезарията, за да ги огледа и ги преброи няколко пъти. Записа числото върху лист хартия. А после ги преброи отново.

— Броят не се е променил, господин Монк. Няма да се промени, докато не изпиете някоя бутилка.

— Това е сериозна работа, Натали. Трябва да бъде точен и бдителен. От това зависи оцеляването ми.

Подредих бутилките с вода, които бях донесла, на другия край на масата.

— Добре е да започнете да опитвате някои от другите видове бутилирана вода, които могат да се намерят — казах, като посочих към образците, които бях донесла.

— „Съмит Крийк“ е незаменима — каза той.

— Нямате избор — напомних му. — Освен ако не предпочитате да умрете от бавна, ужасна смърт.

— Правя това, откакто съм се родил.

Вдигнах бутилка вода „Ароухед“.

— Какво ще кажете за „Ароухед“? Идва от извор в планините Сан Бернардино.

— Това са мръсни планини — заяви той.

— Мръсни планини?

— Виждал съм ги... и са покрити с мръсна спечена пръст.

— Всички планини са покрити с пръст — казах.

— Онези планини са покрити с по-мръсна пръст — рече той.

— Добре — казах и вдигнах друга бутилка. — Какво ще кажете за водата „Хавайън Спрингс“? Това е прясна дъждовна вода от тучните върхове на Мауна Лоа, която е филтрирана през тринайсет хиляди фута шуплеста лава.

— Само трийсет дни минават между момента, в който водата се стича от небето, падайки през гъсти слоеве от носещи се по въздуха замърсители, и времето, когато се бутилира — каза той. — Не искам да пия смог, отработени самолетни газове и птичи газове.

— Птичи газове?

— Птиците имат отвратителни хранителни навици — каза той. — Готови са да ядат всичко.

Оставих бутилката настрана и взех друга.

— Ами „Кристъл гейзер“? Тази вода идва от извори на връх Шаста в Калифорния, Националният горски парк „Чероки“ в Тенеси и планините Блу Ридж в Южна Каролина. Получавате най-хубавата вода в цялата страна в една бутилка.

— Искаш да пия смесена вода? Какво си мислиш? Това е все едно да пия смесени ядки.

Беше прав. Трябваше да съм достатъчно благоразумна и да не му предлагам тази, не че доводите му имаха някакъв смисъл.

Вдигнах последната бутилка.

— С „Евиан“ не можете да сбъркате. Това е вода за ценители, извлечена от дъжда и топящия се сняг по най-високите, най-девствени и непокътнати върхове на величествените Френски Алпи — доста се увличах със суперлативите, но исках да му я пробувам. Бях като Били Мейс^[2] на бутилираната вода. — На водата ѝ трябва петнайсет години да се процеди през дълбоките водоносни пластове ледников пясък, преди да бъде бутилирана.

— Петнайсет години? Не ме карай да се смея — Монк вдигна бутилка „Съмит Крик“. — Това е девствено чиста вода от Ледената епоха, преди зората на човечеството. Просто няма място за сравнение.

Беше отхвърлил категорично и четирите марки. Аз обаче не бях обезсърчена. Това беше само първият рунд, а мачът беше предварително уговорен в моя полза. Съществуваха много видове бутилирана вода и знаех, че Монк ще трябва в крайна сметка да избере един от тях.

Той облиза устни и се прокашля сухо и хрипливо. От всичките тези приказки за вода очевидно беше ожаднял. Той занесе бутилката си в кухнята, намери чаена лъжичка и внимателно наля малко вода в нея.

Монк бавно отпиваше от чаената лъжичка с вода, със затворени очи, наслаждавайки се на вкуса на праисторическата Земя.

— Какъв е следващият ни ход по случая? — попитах.

— Какъв случай? — каза той, като отвори очи и облиза лъжичката.

— Убийството на Майк Класкър.

— На кого?

— Мъжът, който беше удушен със струна от пиано в заключена кола на натоварена пресечка на булевард „Ван Нес“ посред бял ден

пред капитан Стотълмайер и лейтенант Дишър.

— Видели ли са кой го е направил?

— Не, не са — казах, като на този етап вече почти му крещях. — Нищо ли не слушахте от това, което ви казаха на местопрестъплението?

— Откъслечно — каза той. — Не мога да се съсредоточа, когато съм обезводнен.

— Пихте вода деветдесет минути, преди да отидем на местопрестъплението.

— Преходът пеша в прежуриящото слънце от магазина за хранителни стоки до онази пресечка беше дълъг и жесток.

— Беше няколко пресечки — казах. — Едва ли може да се сравнява с Батаанския марш на смъртта.

— Пресъхвам бързо.

— Капитан Стотълмайер разчита на вас, господин Монк. Трябва да се съсредоточите върху този случай.

— Ще се заема веднага с него — каза той. — След като изгорим дрехите ми.

[1] Чарлс А. Понци — мошеник от италиански произход, който в началото на 20-те години на ХХ в. привлича вложители с огромните си лихви и дори наистина започва да ги изплаща — само че от парите на нови вложители. Измамата се разкрива, но изразът „Схемата на Понци“ влиза в езика за обозначаване на други подобни „пирамиди“. — Б.пр. ↑

[2] Били Мейс — водещ на телевизионно рекламно предаване, най-известен с рекламата на продукти за почистване на дома. — Б.пр.

↑

5. Г-Н МОНК И СЪВЪРШЕНИЯТ БАЛАНС

Дъщеря ми, Джули, се беше свила на кълбо на канапето в дневната и изпращаше съобщения по айфона си, когато влязох в къщата, помъкнала огромна полиетиленова торба за боклук.

Джули беше по-висока от мен, сега по-скоро млада жена, отколкото малко момиче, и това ме смущаваше. Само когато се усмихваше, виждах отново детето у нея. Но усмивките не бяха така чести както някога.

Тя беше в онзи нацупен, мрачен, ръководен от хормоните етап от тийнейджърския живот, когато всяка моя постъпка беше нерационална, нечестна, капризна, възмутителна, диктаторска, неморална, неетична, и неудобна. Тя разполагаше с толкова много прилагателни, за да опише колко греша за всичко, че се питах дали не проверява в речника преди споровете ни. Но пък това би изисквало от нея да откряне книга, което вече рядко я виждах да прави. През повечето време беше пред компютъра, като общуваше с приятелите си или сърфираше в Мрежата. Джули почти не вдигна поглед, когато влязох.

— Какво носиш?

— Четири бутилки вода и дрехите, с които господин Монк беше облечен днес.

— Защо дрехите му са у теб?

— Искаше да ги изгоря, но няма пещ.

— Нито пък ние — каза тя. Прозвуча повече като предупреждение, отколкото като констатиране на факт.

— Не, но можем да запалим огън в задния двор или да ги изгорим в камината.

— Няма да го направиш, нали?

— Защо не? — казах само за да я подразня.

— Защото е откачено и някой може да те види — каза тя. — На мен ми се налага да живея в този квартал.

— Разбира се, че няма да изгоря дрехите му — пуснах торбата до входната врата и извадих бутилките с вода, като ги замъкнах до

канапето. — Какво те накара да помислиш, че бих го направила?

— Защото правиш за него множество откачени неща и това е смущаващо.

— За мен може би, но не и за теб.

Сложих бутилките на масичката за кафе, седнах до нея и си отворих водата „Хавайън Спрингс“.

— Ами комплектът за първа помощ, който той ми даде и трябваше да го нося в училище всеки ден? — попита тя. — Или обедите, в които всичко беше нарязано на квадрати?

Отпих голяма глътка вода. Не усетих във вкуса й Хаваите или каквито и да било замърсители или птичи газове, но наистина усещах водата по-свежа и лека върху езика си, отколкото онова, което течеше от кухненската ми мивка.

— За сандвичите не е необичайно да бъдат квадратни — рекох.

— За бисквитите и картофения чипс обаче е — каза тя. — Хората си мислеха, че аз съм откачалката, която седи с ножиците и си изрязва чипса на квадратчета.

— Фактът, че господин Монк е отделил толкова време и усилия заради теб, показва колко много държа, на теб.

— Не показва това — каза тя. — Е, какво ще правиш с дрехите му?

— Ще ги оставя в „Гудуил“ на път за работа сутринта.

— Трябва и да ми откараш колелото на поправка. Нещо не е наред със скоростите.

Водехме разговор, но тя не беше вдигнала поглед към мен, а през цялото време пращаше текстови съобщения. Не знаех как може да води два разговора едновременно, дори и ако единият беше словесен, а другият — не.

— Защо не го откараш сама до велосипедния сервиз?

— Защото е, ами... на километри оттук.

— В лятна ваканция си — казах. — Какво друго имаш да правиш?

— Защо трябва да изминавам пеш целия път дотам, когато е много по-бързо и лесно, ако просто го оставиш?

— Защото не съм ти роб. Ами ако ми стане петно на панталоните? Ще трябва да се върна вкъщи и да се преоблека, иначе господин Монк ще настоя да ги подпали, когато ме види.

— Нямах да се налага да изпълняваш поръчките ми, ако имах кола — подхвърли Джули.

Споровете ни често се връщаха до постоянното ѝ мрънкане за кола. Мразеше да я виждат в моята — буик седан — и смяташе, че „да бъде разкарвана навсякъде от майка си“, е унизително.

— Ами купи си — казах.

— Нямам нужните пари.

— Намери си работа — предложих.

Това привлече вниманието ѝ. Погледна ме, сякаш току-що ѝ бях казала да хукне гола по улицата, пеейки мелодии от развлекателни програми.

— Лято е — каза тя. — Току-що приключих една дълга тежка година в училище. Имам нужда да презаредя. Както мечките имат нужда от летаргичен сън през зимата.

— Тогава откъде мислиш, че ще дойде тази кола?

— Би могла да ми купиш.

— С какво?

— Нямах ли заделени пари?

— Не можем да си позволим заделени пари.

— Ами спешните случаи?

— И спешни случаи не можем да си позволим.

Джули въздъхна с цялата тежест на тийнейджърската си „мирова скръб“ и раздражение. Въздишката си я биваше — истински достойна за стила на Монк по преувеличената си театралност. Изкушавах се да изръкопляскам.

— Можеш да поискаш повишение — каза тя.

Разсмях се:

— От Ейдриън Монк?

— Защо не?

— Срещала си го, нали? Той не е просто скръндза — портфейлът му е херметично запечатан. И имам предвид — буквално.

— Можеш да поискаш парите от родителите си.

— Те не са банкомат и трябва да спреш да се отнасяш с тях по този начин.

— Можеш да вземеш заем срещу ипотеката на къщата ни.

— Направо бъкаш от идеи за неща, които мога да направя, за да се сдобия с пари за нас — казах. — Ами нещата, които *ти* можеш да

направиш?

— Ти си родителят. Аз съм детето. Твоя работа е да ме издържаш и да ми осигуряваш нужните ресурси, за да успявам в света.

— Изведнъж, когато става дума за пари, си дете. Но когато става въпрос да останеш навън в петък вечер, искаш да те третирам като възрастна. Виждаш ли противоречието? Лицемерието?

— Всъщност не — каза тя.

— Сега просто се правиш на тъпа — казах, изправяйки се. — Ще закарам колелото ти на поправка. Така не се налага да водим отново този разговор за колата.

— Някой ден ще имам нужда от кола — провикна се тя след мен, докато се отдалечавах.

— Сигурна съм, че ще имаш. А когато този ден дойде, надявам се да имаш заделени пари, за да си купиш.

Не й казах, че моите родители ми купиха кола, когато бях на нейната възраст, и нямаше скоро да й дам доброволно тази информация. Точно сега нямаше полза да знае, че лицемерието беше фамилна черта.

На сутринта сгънах и прибрах навътре задната седалка и с усилие натикахме колелото в колата ми през багажника. По време на борбата една от гумите се допря до панталона ми, оставяйки миниатюрно петънце, което не можах да изтрия. Ако не ми предстоеше да се видя с Монк, можех да пренебрегна следата и да си гледам работата. Но беше работен ден и Монк очакваше да съм пред вратата му точно в десет.

Изкушавах се да издърпам велосипеда от колата и да накарам Джули да го избута сама до сервиза, но не съм толкова отмъстителна. Поне не и когато бързам.

Затова изтичах обратно в къщата и си смених панталона, което ми остави време точно колкото да занеса мръсните дрехи на Монк в „Гудуил“, преди да отида в къщата му. Щеше да се наложи поправката на колелото да почака до края на деня.

Заварих Монк да лежи на кушетката си, като ближеше устни и се бореше за всеки дъх.

— Обади се капитан Стотълмайер — изхриптя той. — Иска да отидем в управлението.

— Пробив в случая ли е имало?

— Не знам. Но не мога да отида.

— Защо не?

— Нима не виждаш? — каза Монк. — Аз съм изсъхнал труп.

— Още не сте труп.

— Чувствам се мъртъв. Сигурна ли си, че не съм мъртъв?

— Труповете не хленчат.

— Но аз съм изсъхнал и спаружен — каза той. — Скоро няма да имам нищо друго, освен избелели кости.

— Как ще ви избелеят костите в тъмен апартамент?

— Ще оставя флакон с белина тук до кушетката и подробни инструкции за теб, когато намериш костите ми.

— Няма да ви избелвам костите, господин Монк.

— Страхотна асистентка си, няма що — каза той. — За какво ти плащам?

— Като се замисля за това, този месец не сте ми плащали — отвърнах. — Благодаря, че ми напомнихте.

Той изпъшка. И изхриптя. И се задъха.

Пренебрегнах предсмъртните му гърчове и отидох до бюрото му, извадих чековата му книжка и му я занесох.

— Нима не виждаш, че вехна? Как можеш да вземаш пари от мен, докато вехна?

Подадох му химикалка.

— Защото съм си ги заслужила.

— Може би утре — каза той. — Ако се чувствам по-влажен.

— Ако не напишете този чек, не станете от тази кушетка и не отидете да се срещнете с капитана, ще отпия от една от последните ви бутилки „Съмит Крийк“.

— Няма да посмееш — каза той.

— Случайно имам една бутилка тук, съвсем подръка — казах и бръкнах в чантата си.

— Добре, добре, отпусни се. Не прави нищо, за което ще съжالياваш. — Монк веднага се надигна, седна и попълни чека. — Осъзнаваш, че опирането на пистолет в главата на човек и

принуждаването му да подпише документ против волята си обезсилва документа.

— Не съм опряла пистолет в главата ви — рекох. — Бутилка вода е.

— Същото е — той откъсна чека и ми го подаде.

— Изпийте една чаена лъжичка вода и да вървим — казах. — Имате да хващате убиец.

Успях да го изправа на крака, да го накарам да се хидратира и да го изведа до колата. Тази вечер имах да плащам сметки, затова спряхме набързо в банката да депозираме чека ми, а после се отправихме към центъра на града. Монк хвърли поглед през рамо към колелото на задната седалка и се намръщи.

— Това какво прави тук вътре?

— Нещо не е в ред със скоростите. Ще трябва да го закарам до велосипедния сервиз на път за вкъщи довечера.

— Изми ли велосипеда, преди да го сложиш в колата?

— Не.

— Знаеш ли къде са били тези гуми?

— На пътя. На пътеките за колоездачи. Може би на няколко тротоара.

Монк кимна, извади носна кърпичка от джоба си и покри носа и устата си.

— Тези колела са покрити с разложение, развала и разпад.

— Всичките най-ужасни неща с буквата „Р“ — казах.

— Ще трябва да дезинфекцираш колата.

— Няма да дезинфекцирам колата заради един велосипед.

— Проблемът не е в самия велосипед. Обичам велосипедите. Проблемът са колелата. Нехигиенични са.

— Никой не ви кара да ядете от тях — казах. — Не знаех, че обичате велосипедите.

— Карането на велосипед е един от малкото пъти в живота, когато е възможно да изживееш съвършен баланс.

— Тогава как така никога не съм ви виждала да карате?

Той въздъхна и се отпусна тъжно на мястото си.

— Не било писано. Имах траматично преживяване с велосипед, преди да свърша да се уча да карам.

— За вас всичко е травматично преживяване — казах. — Какво влоши това?

— Децата ми се подиграваха, че използвам помощни колелца.

— Всички използват помощни колелца в началото — казах. — Това изобщо не е необичайно.

— И аз така си мислех, но децата могат да бъдат толкова безсърдечни и жестоки — напомни ми Монк. — Всеки път, когато се опитвах да си карам колелото, те сочеха двата комплекта и ме обсипваха с противни обиди.

— Двата комплекта?

— Помощни колелца — каза той. — Предни и задни.

— Имали сте помощни колелца отпред на велосипеда си?

— Разбира се, че имах. Иначе нямаше да бъде симетрично или безопасно. Всичко друго би било самоубийствено.

— Не забелязахте ли, че другите деца имат помощни колелца само отзад?

— Късметлии са, че са оцелели — рече Монк. — Вероятно сега всички вече са мъртви, освен ако не са се отказали от рискования начин на живот, който са имали като деца.

Разбихах защо децата са го вземали на подбив. Ако бях дете на неговата улица, вероятно и аз щях да му се подигравам.

— Никога не е твърде късно да се научите да карате колело, господин Монк.

— За мен е — заяви той. — Прекалено съм закъснял за всичко в живота, което си струва.

Нямаше смисъл да споря с него по този въпрос, макар това да беше вярно за всичките ни разногласия. Монк си имаше твърдо установен възглед за нещата и нищо нямаше да го промени, особено ако тази промяна би отклонила вниманието му от търкалянето му в блажено нещастие. Чарли Браун беше направо безгрижен тип в сравнение с Ейдриън Монк.

6. Г-Н МОНК И ПОВТОРЕНИЕТО

Дишър беше на бюрото си пред отделения със стъклена стена кабинет на Стотълмайер в отдел „Убийства“, когато влязохме. Щорите на прозорците на капитана бяха спуснати и затворени, което обикновено означаваше, че той си подремва, тайно пуши пура или говори с бившата си съпруга.

— Какво прави капитанът? — попитах.

— Не знам — каза Дишър. — Стои заключен вътре, откакто пристигна тази сутрин.

Монк облиза устни:

— Гърлото ми е толкова пресъхнало.

— Пийни нещо — предложи Дишър.

— Не ме дразни — каза Монк. — Жестоко е.

— Наистина го мисля. Пийни нещо — Дишър посочи към охладителя за вода. — Това е Алхамбра.

— Това е дестилирана вода — каза Монк.

— Тя не е ли чиста и здравословна? — попита Дишър.

— Това е чешмяна вода, която е превърната в пара, охладена и отново кондензирана, за да се превърне във вода.

— Значи действа на принципа на същата теория като лъч на транспортер — каза Дишър. — Само че с вода вместо с приземяваща се група от „Ентърпрайз“.

— Нямам представа за какво говориш — каза Монк. — Доводът, който изтъквам, е, че това пак си е чешмяна вода. Все едно да ми предложиш освежаваща чаша киселина за батерии.

Дишър отиде до охладителя и напълни хартиена чаша с вода. Отпи от нея.

— Нямах представа, че това е вода от „Стар Трек“. Наистина има вкуса на бъдещето.

— Пристигна ли докладът на криминалистите за колата на Класкър? — попитах.

— Да — каза Дишър, като се върна на бюрото си с книжната си чаша с вода. — Няма скрити отделения или тайни механизми, но открихме множество пръстови отпечатъци. Повечето са от Класкър и семейството му или от хора, които не можем да идентифицираме, но направихме две интересни попадения. Някои от отпечатъците бяха на Могридж, човекът, срещу когото Класкър е трябвало да свидетелства.

— Къде е бил Могридж по времето на убийството? — попита Монк.

— Седнал в съдебната зала в очакване Класкър да се появи — каза Дишър. — Но ти си разбивал и по-добри алибитата от това.

— Могридж може да е пътувал с Класкър в колата му преди месеци — каза Монк.

— Или може би това доказва, че Могридж е оглеждал колата на Класкър, с цел да я посочи на типа, когото е наел да извърши убийството — каза Дишър.

— Тепърва трябва да намерите убиеца — казах.

— Мисля, че го намерихме — каза Дишър. — Един от отпечатъците, които открихме, принадлежи на Армандо Алварес, който е издирван в Мексико заради извършването на десетки екзекуции по поръчка на наркокартела „Хуарес“. Току-що го арестувахме.

— Как го открихте? — попита Монк.

— Някои от другите отпечатъци в колата принадлежат на неколцина работници в една автомивка на няколко пресечки от мястото, където е убит Класкър. Изпратих няколко полицаи да видят дали могат да напаснат някои от другите неидентифицирани отпечатъци с работниците там. Когато полицаите се появили, един от работниците на автомивката хукнал да бяга. Полицаите се хвърлили върху него. Бил Алварес. Проявил немарливост и оставил отпечатък от пръстите си, когато убил Класкър.

— Или може би Класкър е ходел да си мие колата точно там — каза Монк. — И е съвпадение, че един от работниците е издирван беглец.

— Или може би Алварес е избрал това място, защото е било близо до „Ван Нес“ и „Сътър“ — каза Дишър. — Можел е да се измъкне, да убие Класкър и да се върне на линия, без никой да забележи. Автомивката е била неговото алиби.

— Как е влязъл и излязъл от колата на Класкър, без никой да го види? — попитах.

— Не знам. Но Алварес е човекът. Просто трябва да разгадаем как го е направил — Дишър изучаваше чашата си с вода. — Може би е намерил начин да се дестилира и да влезе и излезе от колата.

Стотълмайер отвори вратата към кабинета си. Имаше вид, сякаш е стоял буден цяла нощ и не е било особено забавно.

— Влезте, искам да говоря с вас.

Дишър понечи да се изправи, но Стотълмайер вдигна ръка във възпиращ жест:

— Само Монк и Натали. Въпросът е личен.

— О, ясно — каза Дишър, като се ухили. — Става дума за рождения ми ден, нали?

— Скоро имаш рожден ден? — обърна се Стотълмайер към Дишър, докато Монк и аз влизахме в тъмния кабинет. — Кога?

— Сякаш не знаете — каза Дишър. — Никога не съм имал изненадващо парти, така че това ще бъде истинска изненада.

Стотълмайер отпрати към Дишър убийствен поглед, после затвори вратата и се обърна към мен:

— Знаеш ли кога е рожденият му ден?

— След два дни.

— О, по дяволите. Предполагам, че е по-добре да му взема нещо. Какво харесва?

— Откъде да знам? — казах.

— Жените винаги знаят такива неща — каза Стотълмайер.

— Работите с този човек от години, а не знаете какво харесва?

— Ние сме колеги. Не гаджета.

Въздъгнах. За мен бе удивително колко непросветен можеше да бъде понякога, предвид факта, че си изкарваше хляба като детектив.

— За какво искахте да говорите с нас, капитане?

— Искате да кажете, че не е за партито изненада на Ранди? — каза Монк.

— Не, Монк, не е — капитанът седна на ръба на бюрото си и се обърна с лице към нас: — Боя се, че имам много лоши новини.

— Не може да са по-лоши от новините, които получих вчера — каза Монк. После очите му се разшириха: — О, Боже мой. Да не са спрели да произвеждат кърпички „Ует Уанс“? Или „Уиндекс“? Или

лизол? Може би трябва просто да се самоубия още сега и да приключа с всичко.

— Отпуснете се, господин Монк. Каквато и да е новината, не е толкова лоша — казах.

— Не съм толкова сигурен за това, Натали — капитанът си пое дълбоко дъх. — Не ми е лесно да кажа това и ми е омразно, че трябва да го направя, но времената са тежки. Уволнен си, Монк. Влиза в сила незабавно.

— Какво съм направил? — попита Монк.

— Не си направил нищо. Страхотен си. Това няма нищо общо с теб и всичко общо с икономиката. Отделът не може да си позволи консултанти. Дори мен не могат да си позволят.

Преживявах тежка форма на дежа вю. Бяхме играли същата тази сцена преди, само преди няколко месеца. Монк беше уволнен от Стотълмайер под привидния предлог, че управлението трябва да спести пари и да отбележи политически точки пред враждебно настроените обикновени хора. Аз обаче мислех, че това бе свързано по-скоро с чувството за некомпетентност на капитана след унищожителна публична критика по време на една полицейска конференция по повод факта, че силно разчиташе на Монк за помощ при разкриването на престъпления. Не знаех истинската причина за уволнението този път, но нямаше да я приема.

— Капитане, забравихте ли вече какво стана последния път, когато уволнихте Монк? Беше катастрофа. Знаете, че ще съжалявате за това.

— Вече съжалявам, но това нареждане дойде отгоре, не от мен. Градът няма пари, затова отделът трябва да направи жестоки съкращения. Ще ти дам пример. Намаляваме броя на патрулните коли по улиците с дващест процента, защото нямаме нужните пари за бензина, автоматичната поддръжка или за полицаите.

— Но улиците ще бъдат далеч по-малко безопасни и повече престъпници ще се измъкват безнаказано — каза Монк.

— Знам това, но няма начин да го заобиколим, Монк. Просто нямаме нужните пари, за да вършим работата, която се очаква от нас.

Това беше лошо повторение на епизода, който не харесах и при първото му гледане.

— Казахте това и преди, капитане, а после допълзяхте обратно при него.

— Този път е различно, Натали. Знаеш, че е. Само погледни през прозореца. Виждала ли си всички магазини, които фалират? Всички хора, които губят домовете си? Доларите от данъците свършиха. Всеки град, окръг и щатска агенция е останал без пукнат цент. Образование, социални услуги, каквото се сетиш. Всички ще почувстваме болката по един или друг начин.

Знаех, че е прав, но това по никакъв начин не правеше ситуацията по-лесна за приемане. Ако Монк беше без работа, значи и аз бях. Не можех да се предам без борба.

— Господин Монк може да разкрие сам повече престъпления, отколкото всички детективи в дежурната стая, взети заедно — казах. — Знаете това, капитане.

— В такъв случай какво искаш да направя? Да уволня тях, за да спася Монк? Ето какво ще ти кажа, Натали — можеш да излезеш там навън и да избереш онези, които би трябвало да си изгубят работата, та да може един външен консултант да запази своята. Какво ще кажеш за Ранди? Или за мен?

— Всичко, което казвам, е, че господин Монк оправдава разходите. Не е ли целият въпрос за това — да се спестят пари? Или искате да кажете, че е нещо друго?

— Капитанът е прав — рече Монк. — Никой полицай не бива да губи работата си заради мен.

— Вие сте най-добрият детектив в този град, господин Монк. Ако се налага да орежат разходите, не би ли трябвало да запазят най-доброто?

— Те са ченгета — коза Монк. — Аз не съм.

— Не е честно — отвърнах.

— Добре дошла в живота ми — каза Монк и се обърна към капитана: — Знаете, че можете да ме повикате за помощ по някой случай по всяко време независимо дали ми плащате, или не. Ще бъда там.

— Знам — каза капитанът.

— Може ли да бъда там дори ако не се обадите?

— Не — каза Стотълмайер. — Ще бъдеш ли добре?

— Аз никога не съм добре — заяви Монк и отиде до вратата, спирайки за миг, преди да я отвори. — Клечки за уши.

— Моля? — каза Стотълмайер.

— Вземете на Ранди кутия клечки за уши — препоръча Монк. — Това винаги е съвършеният подарък.

Дишър ни се ухили от бюрото си, докато излизахме от кабинета на Стотълмайер. Изглежда, не прихвана от внезапната ми потиснатост или тъгата на Монк. Аз обаче оправдавах Дишър по отношение на Монк, който винаги бе с тъжно изражение. Само някой, който прекарваше с Монк толкова много време, колкото аз, можеше да забележи едва доловимите промени в силата на тъгата.

— Ако се чудиш какво да ми вземеш, край на тревогите ти — каза Дишър. — Открих си регистър за сватбени подаръци в „Нордстром“.

— Но ти не смяташ да се жениш — казах.

— Не е нужно от „Нордстром“ да знаят това — каза той.

Когато с Монк тръгнахме да излизаме от дежурната стая, измъкнах от дамската си чанта херметичните торбички с клечката за зъби и фиша за глоба и ги пуснах в едно кошче за боклук.

— Вече няма да ни трябват — казах.

Монк спря рязко. Изопна плещи, наклони глава на една страна, после на друга, а после протегна ръка към мен, щракайки с пръсти.

— Кърпичка, кърпичка — каза той.

Дадох му две. Той взе по една във всяка ръка, бръкна в металното кошче за боклук и измъкна двете полиетиленови торбички, които вдигна и огледа за миг.

— Не смятате сега да изнесете на капитана лекция за хвърлянето на боклуци и даването на лош пример, нали? — казах. — Това не е подходящият момент.

Когато свали ръце, на лицето му имаше странна усмивка.

Усмивката всъщност не беше странна. Странното бе, че всъщност той можеше да намери повод да се усмихне, кажи-речи, две минути, след като беше уволнен.

Но това беше усмивка, която познавах добре. Нямахме спор какво означава. Той току-що беше разкрил убийство.

— Трябва да видя колата на Класкър — каза Монк.

7. Г-Н МОНК И ФОКУСЪТ

Капитан Стотълмайер се опита да обясни на Монк, че току-що е бил уволнен и че вече не е свързан с разследването, както и че не му влиза в работата да ходи до криминологичната лаборатория, за да оглежда колата на Класкър.

Стотълмайер обаче не полагаше особени усилия. Протестът беше в най-добрия случай неубедителен, защото неотложната нужда на капитана да разкрие едно привидно невъзможно и изключително професионално извършено убийство беше далеч по-голяма от притеснението му, че се възползва от натрапчивите разстройства на приятеля си.

Аз също не протестирах твърде много, защото знаех, че Монк не може да се сдържи да не проследи случая докрай независимо дали му плащаха, както и дали управлението оценяваше усилията му.

Знаех също и че всеки, разполагащ със сведения, които биха могли да помогнат за разкриването на убийство, е длъжен да ги сподели с полицията независимо дали полицията току-що е уволнила теб и миловидната ти асистентка.

Стотълмайер, Дишър, Монк и аз се запътихме надолу към гаража на криминологичната лаборатория, разположен в сграда от другата страна на паркинга.

Ако това беше епизод от „От местопрестъплението“ гаражът щеше да представлява осветена от неонов светлини пещера от излята по калъп неръждаема стомана, където закръглени хубавички жени и мускулести мъже в лабораторни престилки марка „Версаче“ се движат чувствено около изящните извивки на колата с високотехнологичното си оборудване под пулсиращия ритъм на хип-хоп.

Реалността беше далеч не толкова страхотна и секси. Стените на гаража бяха от небоядисани сиви тухли, подовете бяха циментови, а от вериги, окачени на голите греди, висяха флуоресцентни лампи. Беемвето седан на Класкър беше паркирано върху бял насмолен брезент наред помещението. Оборудването беше обичаен асортимент

от инструменти, използвани от механиците, върху количка, безжична минипрахосмукачка, няколко фенерчета, множество торбички за вещественни доказателства и хубав дигитален фотоапарат.

Вратите на колата бяха свалени, а гюрукът и багажникът бяха отворени.

Пилсбъри Пийт беше на колене, с гумени ръкавици и бял гащеризон, и измъкваше насекоми и други неща от предната броня с помощта на пинцети и ги прибираще в херметични полиетиленови торбички.

— Какво мислиш, че ще ти подскажат тези неща, Пийт? — попита капитанът.

— Къде е била колата и кога е била там — отвърна Пийт. — Информацията може да се окаже от помощ за разследването ви.

— Няма — Монк отиде до лявата пасажерска страна на колата и надникна вътре.

— Аз само събирам веществените доказателства — каза Пийт. — От вас, момчета, зависи как ще ги използвате. Или няма да ги използвате.

— Да кажем, че искам да откарам счупен велосипед с мръсни, отвратителни колела на поправка в сервиза с тази кола, но той не се побира в багажника — каза Монк. — Бих ли могъл да сгъна и прибера назад седалките?

— Разбира се, че би могъл — рече Пийт. — Това е обикновена, разделена на две задна седалка с размер шейсет на четирийсет, която може да се сгъва и прибира назад, така че все пак да сместите и пасажер, ако желаете.

Пийт посегна зад Монк, натисна един бутон за освобождаване и свали по-голямата част от задната седалка.

— Какво общо има някакво мръсно колело с каквото и да било? — попита капитанът.

— Не знаех, че задната седалка на седан може да се прибира, докато Натали не сложи счупения велосипед на Джули в колата си тази сутрин.

Дишър погледна слисано Монк:

— Как си могъл да не знаеш това?

— Нямам кола и обикновено не се намирам в такава, когато хората превозват големи, покрити със спечена мръсотия предмети от

едно място на друго.

— Но ти си част от съвременния свят, в който живеем — каза Дишър.

— Забрави ли с кого говориш? — обърна се Стотълмайер към Дишър. — Единственият човек, който води по-изолиран живот от Монк, е брат му.

Монк посочи към отвора в багажника:

— Ето го вашето тайно отделение.

Пийт отстъпи настрана, а Стотълмайер пристъпи напред.

— Искаш да кажеш, че убиецът се е скрил в багажника? — попита капитанът.

— Влязъл е вътре предишната вечер — каза Монк. — Когато колата спряла на пресечката, той смъкнал задната седалка, изхвъркнал навън и удушил Класър Стотълмайер се обърна към Пийт:

— Открихте ли някакви доказателства, че в багажника е имало човек?

— Намерихме няколко косъма, но те може да са дошли от куфари, дрехи, стикове за голф, шезлонги или куп други вещи, принадлежащи на убития и семейството му. Няма да узнаем, докато не проведем ДНК експертизата, но това ще отнеме известно време.

Стотълмайер въздъхна и се обърна към Монк:

— Дори и да се хвана на твърдението, че убиецът е бил в багажника, това не обяснява как се е измъкнал. Стояхме до колата чак докато пристигнаха медицинският експерт и криминалистите. А през цялото това време изобщо не видях никой да излиза от онази кола.

— Да, видяхте — каза Монк.

— Не, не съм — каза Стотълмайер.

— Да, видяхте — каза Монк. — Всички видяхме.

— Не може да сте видели — каза Стотълмайер. — Когато пристигнахте на местопрестъплението, тялото беше отнесено, а криминалистите бяха наобиколили колата отвсякъде.

— И точно тогава убиецът е предприел дръзкото си бягство.

Сигурна съм, че Монк не го осъзнаваше, но беше зарязал всякакви преструвки, че е обезводнен. Беше твърде увлечен в обобщаването на фактите, за да се поддаде на собствените си страхове и фобии, да се търкаля в сегашното си — очаквано, или въображаемо — нещастие.

— Тогава сигурно е бил с мантия невидимка — каза Дишър.

Монк поклати глава:

— Беше пред очите ни.

— Как е възможно? — попитах.

— Не е по-различно от това, фокусник да изпълнява номера си пред публика на живо — каза Монк. — И като всеки добър фокусник убиецът е изпълнил номера си, използвайки хитър, но фин трик за отвличане на вниманието.

— Какво е направил? — попита Стотълмайер.

— Излязъл е от колата — каза Монк.

— Да, това го знаем — рече Стотълмайер уморено. — Онова, което не знаем, е как.

— Отвори задната врата, излезе от колата и разказа на всички ни за затрудненото си положение — Монк се обърна към Пийт: — Казахте, че единственият начин за излизане от колата е през вратите или гюрука на покрива. Забравихте да споменете багажника.

— Моя грешка — съгласи се Пийт. — Но все още не разбирам кой е убиецът.

— Погледни в огледалото — каза Монк. — Бил си ти.

Всички се втренчихме слисано в Пийт. Монк беше отправил скандално обвинение. Но скандалността се смекчаваше от факта, че не беше грешил никога преди. Знаеше, че е прав. Виждах го в стойката му и в убедителния начин, по който говореше. Всичките му колебливост, тревожност и нещастие, които обикновено обагряха действията му, бяха изчезнали.

Именно по време на тези обобщения, когато „сглобяваше“ някой случай, той поправяше нарушаването на равновесието, породено от убийството и мистерията, и тогава най-добре контролираше себе си и всичко около себе си.

Обичах тези моменти, защото това бе един от редките случаи, когато Ейдриън Монк бе истински щастлив. Само ми се искаше това да може да продължи и именно затова никога не ми се зловидеше удоволствието, което изпитваше да проточва обобщенията си възможно най-дълго, въпреки че то можеше да стане непоносимо дразнещо за всички останали.

— Това е абсурдно — каза Пийт. — Аз съм водещият съдебномедицински следовател. Пристигнах на местопрестъплението

едва след като се обади капитанът.

— Не пътувахте отгук до местопрестъплението заедно с останалите следователи от съдебномедицинския екип — каза Монк. — Нали?

— Не, не съм. Получих обаждането, когато отивах на работа, затова потеглих към местопрестъплението със собствената си кола. В това няма нищо необичайно. Случва се непрекъснато. — Пийт се обърна към Стотълмайер: — Знаете как е.

Стотълмайер кимна:

— Вече не мога да преброя колко пъти е трябвало да се измъкна от леглото посред нощ, за да отида да огледам някой труп.

— Ето. — Пийт погледна Монк. — Със същия успех можете да обвините в убийство капитана и лейтенант Дишър, като така и така сте се захванали. През целия път са били зад колата на Класкър. Откъде знаете, че не са го направили те и ни лъжат за заключената кола?

— Няма да кажа и думичка без присъствието на адвоката си и представителя на профсъюза — заяви Дишър.

— Той не ни обвинява в нищо — каза Стотълмайер. — Изтъква гледна точка.

— Пред мен не печели никакви точки — каза Дишър. — Губи ги.

— Илюстрирам факта, че цялата тази поредица от спекулации е напълно нелепа — каза Пийт. — Ако следваме изопачените доводи на Монк, тогава вие двамата сте далеч по-вероятни заподозрени от мен или когото и да било друг.

Обадих се:

— Но те са били точно зад колата на Класкър през цялото време. Има други шофьори, които могат да свидетелстват за това. И ако са излезли от колата си и са удушили Класкър, е щяло да има десетки свидетели. Не звучи смислено.

— Нито пък обвинението на Монк — каза Пийт.

— Бил сте в колата на Класкър — каза Монк. — А после сте излязъл.

— Бях в колата, защото съм водещият съдебномедицински следовател. Събирам доказателства на местопрестъпления. Това ми е работата. Виждали сте ме да го правя хиляда пъти преди. Излязох от колата, за да ви съобщя предварителните си наблюдения.

— Това сте искали да си помислим — заяви Монк.

— Боже мой, това наистина е като по Кафка — Пийт погледна умолително Стотълмайер. — Наистина ли ще стоим тук и ще слушаме тези глупости?

— Да, ще стоим — каза Стотълмайер.

— Той твърди, че аз съм убиецът, защото съм си вършел работата? — възмути се Пийт. — Това е безумие.

— Ето какво се е случило — започна Монк. — Знаел сте по кой маршрут ще поеме Класкър от съда до къщата си. Затова сте паркирали на половината път дотам, на няколко пресечки отвъд „Ван Нес“, и отишли пеша до къщата на Класкър. Облекли сте си защитния екип и сте се вмъкнали в багажника на беемвето му. Защитният екип е служел за две цели: да ви попречи неволно да оставите съдебномедицински доказателства или някои от тях да полепнат по самия вас. Това ви е позволявало също и да бъдете видян в колата след убийството, без да привличате подозрение. Изчакал сте подходящия момент, по някое време след като е пристигнал съдебномедицинският екип, за да се промъкнете отново на задната седалка. Всеки, който ви е видял да се промъквате в колата в този момент, естествено, е предположил, че сте там, за да събирате доказателства, а не че сте бил там през цялото време.

— Това е възмутителна теория без нито една частичка доказателство, което да я подкрепи — каза Пийт. — И завявам това като експерт по доказателствата.

— В думите му има логика, Монк — каза Стотълмайер.

— Няма да е трудно да се докаже, че има ипотека при „Биг Кънтри“ — каза Монк. — И че губи дома си.

— Аз и десетки хиляди други хора — каза Пийт. — Включително половината полицаи от полицейското управление.

— Това ви предоставя мотив — каза Монк.

— Това ли е всичко, с което разполагате? — попита Пийт. — Защото ако е така, е смехотворно.

— Забелязвам, че сега носите гумени ръкавици — каза Монк.

— Разбира се, че нося — каза Пийт, говорейки с преднамерено покровителствен тон, давайки ясно да се разбере, че има чувството, че си има работа с пълен идиот. — Това е с цел криминалисти като мен да не осквернят местопрестъплението със собствените си отпечатащи от пръсти, докато си вършим работата.

— На местопрестъплението обаче не бяхте с гумени ръкавици — каза Монк. — Носехте работни ръкавици. Това е защото гумените ръкавици са твърде тънки. Страхували сте се, че струната от пиано ще пререже ръкавиците и ще се вреже в пръстите ви, докато душите Класкър.

— Не, носех ги, защото не исках да се порежа на някакви непредвидени остри предмети или ръбове, докато бърках под седалките — каза Пийт. Търпението му се беше изчерпало и от всяка негова дума се процеждаше раздражение. — Другата причина, поради която ние, професионалните криминалисти, носим ръкавици, е за защита. Ако ръкавиците ми са вашето така наречено доказателство за нелепата ви теория, мисля, че е време да приключите този фарс и да продължите към по-вероятни насоки на разследването.

Аз обаче знаех, че Монк просто подготвя почвата за съкрушителната си улика, и бях сигурна, че Стотълмайер и Дипгър също го знаеха.

— О, има още. Разпознавате ли това? — Монк извади от джоба си херметична торбичка за веществени доказателства и я вдигна към Пийт.

— Прилича ми на клечка за зъби — каза той.

— Не е просто каква да е клечка за зъби — каза Монк. — Това е онази, която капитанът хвърли на улицата в акт на покварено беззаконие.

— Изобщо не сме се приближавали до Китайския квартал — каза Дишър.

— Той говори за различен вид поквара, Ранди — каза Стотълмайер, — макар да нямам представа защо.

— Напълно съм объркан — каза Дишър. — Моля ви, може ли да започнем от началото?

Монк погледна гневно Пийт.

— Защо колата ви беше паркирана на три пресечки от местопрестъплението?

— Защото имаше ужасен трафик, а аз нямам сирена — отвърна Пийт. — Трябваше да мина по заобиколен маршрут до местопрестъплението и побързах да заема първото свободно място за паркиране, което открих.

— Паркирахте неправилно, нали?

— Не обърнах внимание на ограниченията за паркиране, защото не съм задължен да ги спазвам, когато действам по официални полицейски дела.

— Когато се върнахте при колата си, намерихте фиш за глоба заради неправилно паркиране под чистачката на предното си стъкло — каза Монк. — Смачкахте фиша и го хвърлихте на улицата. Направихте боклук. Видях го с очите си.

— Бях уморен и раздразнителен. Не биваше да изхвърлям фиша, дори и да не се налагаше да го плащам, но това не ме прави убиец. Прави ме човек, който хвърля боклук на обществено място.

— Трябваше първо да погледнете фиша, преди да го изхвърлите. Незаконно е да се паркира на улицата за цяла нощ без разрешение. Фишът е издаден в четири часа и четирийсет и две минути сутринта, няколко часа преди времето, когато твърдите, че сте пристигнали на местопрестъплението — Монк извади от джоба си другата торбичка и му показва фиша за глоба. — Ако бяхте запазили това, вместо да последвате срамния пример на капитана и да го изхвърлите на улицата, можеше никога да не заподозра, че вие сте убиецът.

Пийт наведе глава. Беше заловен и го знаеше. Поведението му се промени.

— Губя всичко. Дома си, колата си, спестяванията си. Дори съпругата ми ме напусна — каза Пийт. — Класкър съсипа много животи, но успява да получи в живота си всичко, което аз изгубих в своя. Не можех да се примиря с това.

— Но можете да се примирите с това, да убиете този човек — каза Стотълмайер.

— Не гледам на това като на убийство — заяви Пийт.

— Вие може би не — каза Стотълмайер. — Но аз гледам. И се обзалагам, че едно съдебно жури също ще го погледне така. Изведи го оттук, Ранди.

Дишър пристъпи напред, сложи белезници на Пийт и му прочете правата, докато го отвеждаше.

— Това ще го научи как се прави боклук — каза Монк.

— Мисля, че по-голямото престъпление тук беше убийството — каза Стотълмайер, като взе двете полиетиленови торбички от Монк.

— Едното води до другото — отвърна Монк.

— Технически той е направил боклук, след като е извършил убийството — каза Стотълмайер. — Така че това, че изхвърлих клечката за зъби на улицата, няма нищо общо с каквото и да било.

— Разбира се, че има — настоя Монк. — Споменът за вашето криминално деяние още е бил свеж в ума му, когато е видял онзи фиш за глоба на колата си. Може би щеше да си помисли добре, преди да прави боклук, ако не беше вашият скорошен пример. Именно тази небрежност го провали.

— Добре, ще се хвана на това — каза Стотълмайер. — Следователно би трябвало да ми благодариш.

— Задето признахте, че сте сгрешили?

— За поквареното ми беззаконие. Ако не бях направил боклук, нямаше да го хванеш — каза Стотълмайер. — Но забрави. Нямам нищо против. Това, което има значение, е, че ти приключи случая. Добра работа свърши, Монк. Всъщност беше невероятно. Чувствам се като по-голям глупак от обикновено, задето оставих това да ми се изплъзне.

— Това значи ли, че си получавам обратно работата? — попита Монк.

— Ако зависеше от мен, щеше да означава, но не зависи — каза Стотълмайер. — Съжалявам.

Капитанът потупа Монк по гърба и се отдалечи.

Монк го проследи как си тръгва. Цялата радост от разрешаването на случая си беше отишла. Тъгата се беше завърнала. А също и нещо друго. Той прегърби рамене, облиза устни и изхриптя.

— Гърлото ми е толкова пресъхнало — изхриптя.

В разстояние само на двайсет и четири часа Монк беше изгубил питейната си вода и дохода си. Тревожех се, че може да е на ръба на пълен нервен срив. Затова се обадох на д-р Бел и запазих на Монк час за спешен сеанс, просто за да се презастраховам.

Докато Монк беше вътре с психиатъра си, започнах да се обаждам на други служби за прилагане на закона — от местни полицейски управления до Калифорнийския отдел по риболова и дивеча, за да разбера дали се интересуват от консултантските му услуги. Казаха ми, че обикновено биха се интересували, но сега всички бяха в също толкова лошо или по-лошо финансово положение от Полицейското управление на Сан Франциско.

Затога започнах да се обръщам към частни фирми по сигурността.

Миналия път, когато Монк бе уволнен, той незабавно успя да си намери добре платена работа в „Интертект“, тузарска високотехнологична детективска агенция. Дори получи щедър бюджет за разходи, служебна кола и пълна медицинска застраховка.

8. Г-Н МОНК ОРЯЗВА РАЗХОДИТЕ

За нещастие „Интертект“ фалира, а други агенции в района на Залива на Сан Франциско правеха отчаяни усилия да съкратят разноските си. Опитах се да ги убедя, че един Ейдриън Монк струва колкото петдесет Сам Спейдовци^[1], но никой не се връзваше на хвалебствията ми.

Така че когато д-р Бел излезе от кабинета си за почивка след два часа консултации с Монк, бях почти толкова разстроена, колкото и пациентът му, и му го казах.

Д-р Бел седна на стола срещу мен.

— Разбира се, че чувстваш известно безпокойство Натали. На карта е заложено не само препитанието на Ейдриън, а и твоето.

— Как се справя г-н Монк?

— Сега е много по-добре — каза д-р Бел. — Свил се е в зародишна поза на кушетката ми, притиска до гърди, те си бутилка „Съммит Крийк“ и ридае без сълзи.

— Това е подобрение?

— Излязох тук да разбера дали вече разполагаш с някакви нови възможности за работа, които да му дадат някаква надежда.

— Той не вярва в надеждата.

— Твърди, че не вярва, но всъщност вярва. Надеждата е това, което му е помагало да премине през цялото нещастие, с което се е сблъсквал през годините независимо дали го признава, или не.

— За нещастие, докторе, не разполагам с никаква надежда, която да му дам. Няма работни места за останали без работа детективи независимо колко са гениални.

— Ще намериш нещо за него. Но може да се наложи да разшириш търсенето си извън неговата зона на комфорт — каза д-р Бел.

— Всичко извън входната му врата е извън неговата зона на комфорт. Дори не съм сигурна, че има такава. Вие би трябвало да знаете това по-добре от всеки.

— Уверен съм, че съществува работа, подходяща за човек с неговите значителни умения, и че ти ще я намериш. Междувременно сега той ще разчита на теб повече от когато и да било преди.

— Не знам дали съм навита за това, докторе.

— Всичко, което трябва да направиш, е да бъдеш налице. Всичко около него се променя. Но той знае, че ти си единственото нещо, на което може винаги да разчита.

— Казал е това?

— Не е нужно — рече д-р Бел. — А подозирам, че ти се чувстваш по същия начин спрямо него.

— Не започвайте да ми правите психоанализа. Не мога да си го позволя. Да се съсредоточим върху г-н Монк.

— Съвсем правилно. Тази криза може в крайна сметка да се окаже много позитивно преживяване за него. Той може да научи, че промяната често е друга дума за „добра възможност“.

— Това звучи добре върху бисквитка с късметче, но не съм сигурна, че е вярно, поне не и в моя живот.

Монк се появи на вратата на кабинета, все още стиснал бутилката с вода.

— Мисля, че ще е добра идея да прекарам тук нощта. Може би и цялата седмица.

— Имам други пациенти, Ейдриън.

— Те няма да възразят — каза Монк.

— Да, ще възразят — отвърна д-р Бел.

— Тогава толкова по-зле за тях — заяви Монк. — Аз съм по-важен за вас, отколкото те.

— Загрижен съм поравно за всичките си пациенти.

— Но за мен — по-равно.

— Освен това имам собствен живот — припомни д-р Бел.

— Можете да си продължите с него — каза Монк — Няма дори да забележите присъствието ми.

— Сега нямаш нужда от мен, Ейдриън — д-р Бел се изправи. — Уверен съм, че можеш да се справиш сам с това до следващия ни сеанс.

— Вероятно сте прав — каза Монк. — Мога да издържа до пет.

— Следващият ни сеанс е вдругиден.

Монк издаде лек скимтящ звук. Д-р Бел отиде до входната врата и я задържа отворена за нас.

— Мисли за това като за разследване — каза д-р Бел. — Но вместо да разкриваш престъпление и да търсиш извършителя, ще търсиш нови възможности и в крайна сметка ще намериш себе си.

Излязохме на улицата. За миг останахме мълчаливо един до друг. После Монк ме погледна.

— Това прозвуча ли ти смислено?

— Изобщо не — отвърнах.

— Хубаво е да знам, че не съм сам в това.

— Определено не сте сам, г-н Монк — обвих ръка около неговата и тръгнахме към колата ми.

Щом се върнахме в къщата на Монк, той незабавно започна да чисти. Изтърка подовете и плотовете, избърса прахта по всички лавици, изми всички прозорци, дезинфекцира дръжките на всички врати, лъсна електрическите крушки и изчисти с прахосмукачка таваните. Така се справяше със стреса. Намираще основното чистене за изключително успокояващо.

Докато той се занимаваше с това, аз се обадох на всички, за които се сетих, занимаващи се с някакъв вид разследване — от застрахователни компании до служби за домова инспекция. Обадох се в градската редакция на „Сан Франциско Кроникъл“ и им казах, че е добре да ангажират Монк по случая със Сийбс, но те не се интересуваха от услугите му.

Никой не се интересуваше.

Затова последвах съвета на д-р Бел и разширих търсенето си извън детективската професия. Обадох се на производителите на контейнери за опаковане на използвани памперси и настоях да наемат Монк, техният най-голям почитател, да рекламира изобретателния им продукт. Той в крайна сметка беше човекът, който номинира изобретателя на контейнера за Нобелова награда.

Независимо колко много хората от компанията оценяваха ентузиазма на Монк и пламенното му убеждение, че тяхната джаджа за опаковане на използвани памперси би трябвало да се използва за

опаковането на всички домашен боклук, те просто нямаха работно място за него.

Когато приключих този разговор, вече беше шест вечерта и тъй като нямаше убийства за разкриване, работният ми ден беше приключил.

Монк дойде при мен на масата в трапезарията, носейки две чаени лъжички вода, и ми предложи една.

— Не, благодаря — рекох.

Той отпи от едната лъжичка, а после от другата.

— Намери ли ни някаква работа?

— Боя се, че не.

— Е, сега можеш да спреш. Измислих план за действие.

— Какъв е той?

— Доброволно ще предлага да работя безплатно като консултант към полицията, докато бъдат в състояние отново да си позволят услугите ми.

— Говорихме за това миналия път, когато ви уволниха — припомних му. — Какъв е стимулт им да ви плащат, ако знаят, че сте готов да го правите без нищо?

— Ще поема този риск. Имам малко спестени пари.

— Може да мине много време, преди отново да са в състояние да си позволят външни консултанти — казах. — Доколкото усещам, може да е дори година или повече. Имате ли заделени толкова много пари, че да издържате себе си и мен?

— По дяволите, не — каза той. — Затова ще трябва да приемеш значително орязване на заплащането.

— Колко значително!

— Ще работиш като моя асистентка *pro bono*.

— Разбирам — казах, опитвайки се да не избухна. — А как се предполага да си плащам сметките?

— Предполагам, че ще трябва да работиш почасово нощем.

— Имам нужда от работа на пълен работен ден.

— Аз съм работа на пълен работен ден.

— Определено сте — казах. — Но вие няма да ми плащате.

— Не бъди такава егоистка и материалистка. В живота има по-важни неща от парите.

— Като това да ви асистирам например.

— Да — каза той. — Това е като по-висше призвание.

— А задълженията ми като майка да издържам и да се грижа за дъщеря си?

— Джули вече не е дете. Почти на осемнайсет е. Време е да се хване на работа, да се порадва на малко независимост и да научи уменията, от които ще има нужда, за да живее сама. Твърде дълго си я глезила.

Монк имаше право за Джули, не че знаеше нещо за отглеждането на дете или дори за самостоятелния живот. И колкото и да ми беше неприятно да го призная, дори пред себе си, беше прав и за мен.

Бях вдовица, Джули бе единственото ми дете и ми харесваше да я държа близо до себе си. Не исках да я пусна да си отиде. Глезах я и я държах твърде близо, като ограничавах независимостта ѝ поради собствената си нужда и зависимост.

А Джули, тъй като беше много будно дете, вероятно знаеше това и колкото и да се дразнеше от твърде закрилническото ми отношение към нея, намираще начини да се възползва от него. Разговорът, който водихме снощи, ми го доказа.

Трябваше да се съглася с Монк. Беше време Джули да се хване на работа, ако не по друга причина, то, за да добие известен работен опит и да се научи, че парите не се изкарват лесно.

Това обаче не означаваше, че приемах аргумента на Монк и че бях готова да работя нощем някаква неблагодарна черна работа само за да мога да посветя дните си да му угаждам.

Знаех колко много се нуждаеше Монк от мен, особено сега, но трябваше да поставя семейството си на първо място. Ако не можеше да си позволи да ми плаща, щеше да се наложи да си намеря нова работа, независимо от последствията за него.

Но не исках да се занимавам с това точно в онзи момент. Денят беше дълъг и за двама ни. Отлагането на едно решение за още ден-два, докато видя как се развиваха нещата, нямаше да е от значение.

— Да поговорим за това утре — предложих. — Трябва да тръгвам, преди сервизът за велосипеди да затвори.

— Добре, но решението ми е окончателно — каза той.

— Обикновено е такава.

Тръгнах си от жилището на Монк, оставих колелото на Джули в сервиза и на път за вкъщи се отбих при „Мама Петрочели“ да взема

пица.

Никога не можех да вляза в заведението, без Уорън Хоруиц, четирийсет и няколко годишният собственик да започне да флиртува с мен и да ме моли отново да работя за него. Бях работила като сервитьорка там преди петнайсет години веднага след като той купи заведението от семейство Петрочели. Уорън още използваше техните рецепти, макар че беше добавил в менюто „Пица Моцарела“, само за да придаде на мястото нещо свое.

— Щом не искаш да работиш за мен — каза Уорън, — най-малкото, което можеш да направиш, е да се омъжиш за мен.

— Изкушаващо е — отвърнах. — Но мисля, че вместо това ще взема пица със салам за вкъщи.

— Национална еврейска или италианска?

— Италианска.

— Разбиваш ми сърцето, Натали — каза той.

— Правя жертва, за да можеш да се ожениш за добро еврейско момиче.

— Да не си говорила с майка ми?

Тръгнах си, без да се сгодя; сложих пицата на кухненската маса, когато се прибрах, и намерих Джули в стаята си да води видеочат с три от приятелките си едновременно на компютъра си.

Тя и приятелките ѝ си споделяха видеоклипове и ги гледаха заедно от разстояние. Е, не от чак толкова голямо разстояние. Две от трите момичета, с които Джули чатеше по интернет, живееха точно зад ъгъла.

Бих предпочела да се среща лично с приятелите си, вместо да седи пред компютъра и да гледа лицата им на екрана. Видеочатът изглеждаше емоционално дистанциран и напълно ненужен, когато беше възможно без особено усилие да се срещнат лично. Тя не беше съгласна. Знаех, защото бяхме спорили за това дузина пъти.

— Вечерята е готова — казах, като заставах на прага на стаята ѝ.

— Мога ли да ям тук? — попита тя, без да отмества поглед от екрана си.

— Трябва да поговорим. Лично. Лице в лице, както са правели в старите времена.

— Не можем ли да поговорим по-късно? Заета съм.

— Сега — настоях. Наречете ме старомодна, но обичах да вечеряме заедно, когато е възможно.

Тя се завлече в кухнята така неохотно, сякаш щяха да ѝ вадят зъб. Държанието ѝ само улесни неимоверно онова, което възнамерявах да ѝ кажа.

— Благодаря, че ме изложи пред приятелките ми — каза Джули, като се тръсна на мястото си на масата. Погледна пицата пред себе си, сякаш беше чиния с кучешки изпражнения.

— Те в стаята ли бяха? Не ги видях там — отхапах от пицата си. Нямах да ѝ позволя да ми съсипе вечерята.

— Не е смешно — тросна се тя. — Знаеш, че бяха на компютъра. Виждат и чуват всичко. Трябва да си наясно с това, когато влизаш в стаята ми.

— Ти си. Аз не съм — заявих. — Ако се виждаш с тях лично, вместо пред компютъра, мога да казвам в стаята ти каквото искам, без никакъв риск да те изложя.

— Ами просто не влизай в стаята ми — каза тя — Това би решило проблема.

Още можех да си спомня колко сладка и любяща беше дъщеря ми, преди хормоните да се задействат. Още можеше да бъде сладка, но това беше рядко събитие. Все по-често и по-често откривах, че се налага да утвърждавам авторитета си, и това ми беше омразно.

— Не ми говори така — казах. — Аз съм ти майка. Бих могла да реша проблема, като ти отнема този компютър.

— Той е мой — заяви тя.

— Но аз плащам за електричеството, с което работи, и интернет връзката, която ти позволява да чатиш с приятелите си — обясних ѝ. — Компютърът ти няма да ти е от особена полза, ако изключи интернета, нали? Това ме води до въпроса, за който исках да говоря с теб. Ще трябва да намалим харченето.

— И сега не харчим нищо — каза тя.

— Това може да означава да се лишим от някои неща — отвърнах. — Полицията не разполага с достатъчен бюджет, затова се наложи да освободят г-н Монк.

— Това е страхотно — каза тя. Внезапно дори пицата ѝ се стори хубава. Взе парчето си и започна да яде.

Намирах реакцията ѝ за озадачаваща.

— Какво искаш да кажеш? — попитах.

— Миналия път, когато го уволниха, ти получи „Лексус“ като служебна кола.

А, значи това беше.

Джули виждаше това като шанс да вземе раздрънкания ми „Буик“.

Мислеше, че уволнението на Монк означава, че той ще получи по-доходна работа в голяма детективска агенция като миналия път и че проблемите ѝ с липсата на кола ще бъдат решени.

Ужасно грешеше и заслужаваше разочарованието, което щеше да изживее, задето беше толкова егоцентрична. Мислеше само за собствените си нужди. Ами нашите нужди като семейство? Ами нуждите на Монк?

Хрумна ми, че тийнейджърите много приличат на Монк. Мислят си, че целият свят се върти около тях, около техните проблеми и техните нужди.

На Джули ѝ предстоеше рязко да се сблъска с истинския живот още тази вечер.

— Този път е различно — казах. — Никъде не го чака работа. Безработен е, а също и аз. Всичко, с което разполагаме, за да се издържаме, е последният чек със заплатата ми.

— Значи и ти си уволнена.

— Точно така. Няма нова кола. Няма нищо ново. Защото няма пари.

Тя остави пицата си и ме погледна. Видях в очите ѝ истинска тревога. За миг намусената, арогантна и изпълнена с бушуващи хормони Джули беше изчезнала и любящата ми дъщеря се беше върнала.

— Това е работата, която си запазила най-дълго досега — каза тя.

— Беше също и най-интересната, най-вълнуващата, изненадваща, предизвикателна, вбесяваща, изтощителна и нервираща, която съм имала.

— И най-опасната — добави Джули.

— И най-ниско платената — довърших аз.

— Какво ще правиш?

— Ще си потърся нещо друго.

— Ами господин Монк?

— Ще се опитам да му намеря работа, която можем да вършим заедно — рекох. — А ако не мога, тогава остава сам, а също и аз.

— Той може ли изобщо да функционира без теб?

— Никога няма да го изоставя изцяло. Той винаги ще бъде част от живота ни, каквото и да се случи.

— Независимо дали ни харесва, или не — рече тя.

— На мен ми харесва — казах, изненадвайки колкото Джули, толкова и себе си с това признание. — Не мисля, че щях да остана с него толкова дълго, ако не ми харесваше. Харесва ми коя съм, когато съм с него. Всъщност, докато не започнах да работя за него, дори не знаех коя съм.

— Изобщо не говориш смислено — рече Джули. Намусената, изпълнена с неодобрение, подвластната на хормоните Джули се беше върнала. Сякаш дъщеря ми страдаше от раздвоение на личността.

— Това, което цялата тази ситуация означава за теб — казах, — е, че ще си намериш работа.

— Моля?

— Това лято ще работиш. Зле сме с парите, а твоята издръжка е скъпа. Така че ще започнеш да плащаш някои от разноските. Аз ще плащам храната, сметките за газ, ток, вода и електричество, медицинските грижи, всички неща от първа необходимост. Но ако искаш да отидеш на кино или да си купиш нови дрехи, от които всъщност нямаш нужда, или да изпратиш две хиляди и петстотин есемеса, или да сваляш музика от iTunes, ще трябва да плащаш за това.

— С какво?

— С парите, които печелиш — отвърнах. — Като работиш.

Тя се изправи с почервеняло от гняв лице:

— Не можеш да направиш това.

— Защо не?

— Лято е — отбеляза тя.

— Тогава децата работят — казах. — Затова се казва „лятна работа“.

— Може би това е било вярно през Тъмните векове, но не и сега.

— Сега за нас са Тъмните векове — обясних й. — Точно това се опитвам да ти кажа.

— Не можеш да караш деца да работят.

— Защо не?

— Погрешно е — ето защо — каза тя. — Има закони срещу това. Наричат се закони за детския труд.

— Ти не си дете и досега не си полагала никакъв труд — припомни ѝ. — Утре сутринта ще започнеш да си търсиш работа. Това не подлежи на обсъждане. Нарездане е.

— Ами ако някой ме види да работя? — попита тя. — Ще си помислят, че сме бедни.

— Сме — казах. — Точно това се опитвам да ти кажа.

Тя насочи пръста си към мен като оръжие.

— Ти си виновна за всичко. Ти се провали и сега трябва аз да страдам заради това.

— Ти не знаеш нищо за страданието — казах. — Но ще научиш някои неща за саможертвата и усърдния труд и какво наистина означава да бъдеш независим възрастен, както непрекъснато ми повтаряш, че не искаш да бъдеш третирана. Е, поздравления, скъпа, желанието ти току-що се сбъдна.

— Ти си най-лошата майка на света — заяви Джули.

Даваше воля на гнева си, отчаяно опитвайки се да ме нарани. Щеше да ѝ се наложи да се постарее повече, за да успее.

— Вече от доста време съм увенчана с тази титла — казах.

— Без работа си, разорени сме и не можеш да ни издържаш, затова сега трябва да си намеря работа, за да можем да ядем — каза тя. — Какво би си помислил татко за теб точно сега?

Джули изхвърча вбесена от кухнята и добре че го стори. Защото ако беше близо до мен, щях да я зашлевя право през лицето и да си заслужи титлата.

[1] Герой от романа на Дашиъл Хамет „Малтийският сокол“. — Б.пр. ↑

9. Г-Н МОНК Е ОШУШКАН

Джули не се появи за закуска на другата сутрин. Аз обаче знаех, че е будна, защото я чувах да се движи из стаята си зад затворената си врата.

Не знаех дали се цупеше заради това, че трябваше да си намери работа, или ме избягваше, защото съжаляваше за оскърбителните неща, които беше изрекла.

Така или иначе, бях доволна просто да си изям зърнената закуска, да изпия нес кафето си и да прочета „Кроникъл“ без никакви сблъсъци или ледени мълчания.

Отворих вестника с очакването, че първите страници ще са изцяло посветени на приключването на случая с убийството на Класкър — вестникарска изрезка, която се надявах да използвам, за да намеря на Монк някаква работа. Статията беше там, но забутана в най-долния край на страницата и не се споменаваха ролята на Монк в разрешаването на случая. Щях хубавичко да си поговоря със Стотълмайер по този въпрос.

Голямата водеща статия на първа страница и повечето останали бяха за Боб Сийбс и някакъв финансов скандал, който сравняваха със случая на Бърни Мадоф^[1].

Макар Боб да беше под ключ в имението си, съпругата му, Ана, се осмеляваше да излиза всеки ден, ни най-малко смутена от папараците на улицата. Подминаваше ги бавно в черния си мерцедес като супер модел, който демонстрира най-новите дизайнерски модни тенденции — а всъщност тя безсрамно правеше и това.

Ана Сийбс изглеждаше безспорно елегантна по един старомоден, напомнящ за филмова звезда начин, будещ асоциации с Бет Дейвис или Джоан Крофърд на върха на славата им. Носеше шал или шапка, огромни тъмни слънчеви очила и ръкавиците, нейна запазена марка, криещи сбръчканите ѝ от артритата ръце.

— Съпругът ми е арестуван — каза тя на репортерите. — Не аз. Защо да стоя под ключ в тази ужасна мрачна къща? Не съм обвинена в

никакво престъпление.

Може и така да беше, но обвинителите предприемаха бързи стъпки да замразят авоарите ѝ с твърдението, че те са плячката от извършените от съпруга ѝ измами. Всъщност семейната яхта беше записана на нейно име, а десет милиона долара бяха прехвърлени на личната ѝ сметка само броени дни преди схемата на измамите да бъде разкрита.

Заедно с новините имаше и описание на продължителния брак на Боб и Ана Сийбс, активните им роли в местни благотворителни дейности и неговото неотдавнашно почти смъртоносно преживяване — алергична реакция към алкохол, докато давал парти на яхтата си в открито море, на стотици мили от някоя болница.

Предполагам, че целта на тази история беше да придаде човешки облик на семейство Сийбс, но у мен тя не пробуди никакво съчувствие към тях, и съм сигурна, че не бе успяла да го пробуди и у никого друго.

Вече утолила глада си за пикантни клюки и скандал, аз довърших закуската си, оставих страниците с обявите, отворени на рубриката за работа, за да ги види Джули, и се отправих към жилището на Монк. Взех със себе си лаптопа, за да мога да потърся в интернет работа за нас.

Качвах се към жилището на Монк, когато клетъчният ми телефон иззвъня. Обаждаше се Тед Драйсдейл, управителят на моята банка.

С Теди бяхме излизали за кратко преди няколко години и той беше много сладък, но просто не си паснахме като двойка. Никой от двамата ни не беше оскърбен при раздялата и той, така да се каже, от тогава насам бдеше над мен, като си затваряше очите, ако случайно превишавах сумата по кредита си, и ми даваше отсрочка, ако закъсняхвах с вноските по ипотеката.

След размяна на обичайните любезности той каза:

— Съжалявам, че ти звъня толкова рано, но исках да знаеш, че има проблем с разплащателната ти сметка.

— Не се тревожи за ниския баланс, Теди. Няма да има никакви превишавания на кредита. Депозирах чека със заплатата си вчера.

— Точно затова ти се обаждам. Върнаха го поради липса на покритие.

— Чекът ми от Ейдриън Монк? Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм. Не съм виждал други чекове, освен неговите, в които всички цифри са четни, включително номерът на чека, номерът на сметката и сумата за плащане. Така че не пиши никакви чекове, използвай кредитната си карта.

Вече дължах толкова много по кредитната си карта, че дори само лихвите отдавна бяха надхвърлила основните дължими суми.

— Благодаря, Теди. Оценявам го — казах. — Дълга ти едно кафе в „Макдоналдс“.

— „Старбъкс“ затвори ли?

— Не, просто вече не мога да си го позволя.

Затворих телефона и си поех дълбоко дъх няколко пъти, за да се успокоя, преди да видя Монк. Не исках да вляза с отсечени гневни крачки и да кажа нещо, за което после да съжалявам. Вината можеше и да не е негова. Можеше да има напълно невинно, разумно обяснение, че Монк ми е написал чек без покритие. Но ако такава не съществуваше, нямаше да му се наложи да се безпокои, че ще умре от обезводняване. Щях да го убия с голи ръце.

Отворих вратата и влязох, съобщавайки за присъствието си, както правех винаги.

— Аз съм, господин Монк — извиках.

Монк беше в кухнята и чистеше четката си за зъби с вряла вода — част от сутрешния му ритуал, — но скимтеше тихичко, докато го правеше.

— Какво има? — попитах.

— Наложил се да използвам четири чаени лъжички „Съмит Крик“, за да почистя четката си за зъби — каза той. — Това ме приближава с четири чаени лъжички до смъртта.

— Преди да умрете, бих искала да ми платите за работата през последния месец.

— Направих го — каза Монк. — На смъртното си легло.

— Бяхте на кушетката.

— Аха! — възкликна той, като насочи обвинително пръст към мен, сякаш бях убиец, когото той току-що беше хванал в уличаваща грешка на езика. — Значи знаеш, че вече съм написал чек. Опитваш се да се възползваш нечестно от обезводняването ми, за да измъкнеш двойна сума. Това е предаване на доверието ми и е равносилно на незаконно присвояване. Натали, изненадан съм от теб.

И мен ме биваше да внушавам чувство за вина.

— А пък аз съм наранена, че дори за частичка от секундата бихте си помислили, че ще се възползвам от вас по този начин — рекох. — Как можяхте след всички тези години и всичко, което сме преживели заедно? Би трябвало да се срамувате от себе си.

— Тогава защо искаш да ти плащам два пъти?

— Защото чекът, който ми написахте вчера, се върна.

— Как може да се е върнал?

— Или вие сте се обадили в банката и сте отменили изплащането — което именно подозирах, че е направил, — или нямате в сметката си достатъчно средства за покриването на чека.

— Не съм се обаждал в банката и имам много пари в сметката си — каза той. После се усети: — С „много“, имам предвид точно колкото да оцелея.

— Тогава има проблем — казах. — И отиваме веднага в банката да го решим.

Карли Тран се намръщи на компютъра си.

Тя беше млада, много енергична жена, която ни се беше представила като личния ни банков служител. Монк ѝ обясни, че написан от него чек, е бил върнат, макар че в сметката му имало достатъчна, макар и не крупна, сума. Тя ни се усмихна широко и каза, че за нея ще бъде удоволствие да се погрижи за проблема. Сега се мръщеше. Приех това като лош знак.

— Страхувам се, че понастоящем балансът на сметката ви е нула — каза тя, като извъртя монитора към нас, в случай че Монк не повярва на думите ѝ по въпроса.

— Как е възможно това? — попита той.

— На първия четен работен ден от всеки месец през последните няколко години сте получавали редовно прехвърляне на суми от инвестиционния си мениджър в разплащателната си сметка — каза тя. — Това прехвърляне не се е осъществявало през последните три месеца, така че средствата ви са изчерпани.

Обърнах се към Монк:

— Имате инвестиционен мениджър?

— Да — каза Монк. — Освен това той плаща и месечните ми сметки, например наема, тока, водата, газта, такива неща.

— Никога не сте ми казвали това.

— Не обсъждам личните си финанси с подчинените си.

— Трябва да говорим с този човек — казах. — Кой е той?

— Казва се Боб Сийбс — отвърна Монк.

Карли Тран се втрени шокирано в него. Аз също. Монк премести поглед между двете ни и се усмихна.

— Впечатлени сте, нали? — каза Монк, явно доволен от себе си. — Не мислете, че се движа в тези изтънчени кръгове. Не всеки бива поканен да участва във фонда „Реиниер“. Само специални хора като мен.

С Карли се спогледахме, а после аз погледнах Монк в лицето.

— Вие наистина ли не знаете? — попитах.

— Какво да знам?

— Че Боб Сийбс е арестуван за организирането на една от най-крупните измами в американската история.

— Сигурно го бъркаш с някой друг — рече Монк. — Боб Сийбс е високоуважаван член на финансовата общност и абсолютен гений с числата. От години осигурява дванайсет процента възвръщаемост със своя фонд „Реиниер“.

— Било е лъжа. Не е имало инвестиции — казах. — Било е мащабна схема за измама. Използвал е парите от новите вложители, за да изплаща дивиденди на по-старите. Всичко се разпадна, когато икономиката потъна и хората започнаха да теглят парите си. Липсват два милиарда долара.

— Финансовите пирамиди винаги се провалят — неизбежно е. Боб Сийбс е твърде умен за това. — Монк поклати глава и хвърли поглед към Карли. — Вие сте професионалист във финансовата сфера — кажете й.

— Тя е права, господин Монк. В новините говорят само за това. Отделни хора, благотворителни начинания, университети и банки по цял свят са били измамани от него, включително и нашата — каза Карли. — Да не сте живели като отшелник някъде?

— Не повече от обикновено — рече Монк.

— Колко от парите ви бяха при него? — попитах.

— Всичките — отвърна Монк.

Карли прочисти гърло:

— Очевидно не бива да пишете повече чекове, докато не попълните разплащателната си сметка. При тези обстоятелства обаче се боя, че за момента ще трябва да наложим десетдневен заповед на всякакви депозити, които правите по сметката — тя се усмихна отново. — Мога ли да ви услужа с нещо друго днес?

— Не, благодаря — казах.

Не знаех за какво ѝ благодаря. Тя само ни беше съобщила лоши новини и беше поставила нови ограничения по сметката му.

— Моля чувствайте се свободни да останете тук колкото пожелаете. — Тя стана от бюрото си и се отдалечи, за да ни позволи да се усамотим за малко.

Монк поклати глава:

— Трябва да има някаква грешка. Боб Сийбс никога не би ми причинил подобно нещо.

— Защо му дадохте парите си?

— Все по основателни причини. Бях впечатлен от стабилната, равномерна възвръщаемост на фонда „Реиниер“ и се доверих на хубавото му име.

— Хубавото му име? Какво знаете за висшите финанси и хедж фондовете?

— Нищо — призна Монк.

— Тогава защо името му е имало някакво значение за вас?

И после осъзнах. Той не знаеше нищо за репутацията на Сийбс.

— О, Боже мой. Имате предвид „хубавото му име“ буквално, нали? Не мога да повярвам. Инвестирали сте при него, защото името му и името на фонда му са палиндроми, пишат се по един и същи начин отпред назад и отзад напред^[2].

— Това е много добър знак за надеждност — каза Монк. — Знаеш ли, че жена му се казва Ана?

— Това не значи абсолютно нищо.

— Освен това погледнах списъка му с клиенти. Включваше големи вложения и много богати хора.

— Той е заличил всичките — отбелязах.

— Сигурен съм, че всичко това е едно голямо недоразумение — Монк се изправи. — Искам да го видя.

— Той е под домашен арест, господин Монк, а пред къщата му лагеруват тълпа репортери и разгневени вложители. Няма да ви приеме.

— Ще го направи — каза Монк и си тръгна. Трябваше ми един миг, за да се изправя на крака.

Чувствах коленете си леко омекнали. Със същия успех можех аз да съм тази, която бе вложила всичките спестявания на живота си при Боб Сийбс. Защото ако Монк бе разорен, това означаваше, че и аз бях.

[1] Бърни Мадоф — бивш американски бизнесмен, брокер, инвестиционен съветник и финансист. Смятан е за организатор на най-голямата финансова измама в американската история. — Б.пр. ↑

[2] На английски името се изписва Sebes. — Б.пр. ↑

10. Г-Н МОНК ПОСЕЩАВА ПАРИТЕ СИ

Колона от сателитни камиони, новинарски микробуси и каравани беше паркирана по протежение на улицата пред имението на семейство Сийбс в Пасифик Хайтс. Репортери, оператори и фотографи седяха наоколо на сгъваеми походни столчета и шезлонги. Чакаха Боб Сийбс да се покаже и междувременно използваха къщата като фон за ежедневните си репортажи с последните новини по скандала.

Сийбс беше излязъл само веднъж, откакто беше освободен под гаранция с прикрепено към глезена му проследяващо устройство, и то беше, за да присъства на друго съдебно заседание. Едва се бе добрал до мерцедеса си, преди глутницата да обкръжи колата му в опит да измъкне снимка или звук от неразкаялия се измамник.

Ана обаче беше излизала от къщата почти всеки ден. Отначало пресата я следваше неотлъчно, надявайки се на шанса случайно да я хванат как прави някоя разточителна покупка или тя да се изпусне и да им каже нещо глупаво. Тя беше твърде умна за това, така че те скоро изгубиха интерес към нея.

Пред къщата имаше множество униформени полицаи, заместник-шерифи, а също и няколко агенти на ФБР, просто в случай че Сийбс предприеме опит за бягство или жертвите му решат да се организират в шайка за линч.

Никой не ни обърна внимание, когато се приближихме до къщата. Имението на Боб Сийбс в стил Тюдор се беше превърнало в туристическа атракция. Хората идваха отвсякъде да позират за снимки пред голямата желязна порта с инициалите му, изписани със златни букви в центъра.

Откакто избухна скандалът, златните инициали „Б. С.“ бяха придобили изцяло ново значение.

Изненадах се да видя от другата страна на портата две познати лица, вървящи по предната алея към вратата. А те бяха също толкова изненадани да ме видят.

Стотълмайер и Дишър се обърнаха и се върнаха при портата.

— Какво правите тук вие двамата? — попита Стотълмайер.
— Дойдох да видя Боб Сийбс — отвърна Монк.
— Сийбс няма да говори с теб.
— Ще говори.
— Защо би искал да направи това? — попита Стотълмайер.
— Защото банката твърди, че е взел всичките ми пари — рече Монк. — И искам обяснение.
Стотълмайер се втренчи шокирано в Монк:
— Вложил си пари при Сийбс?
Монк кимна.
— Зачистили са всичките му спестявания — допълних.
— О, Боже мой — рече капитанът.
— Не знам кое е по-лошо — каза Монк. — Да измъкнеш с измама парите на хората или да оскверниш свещена дума като „изчиствам“.
— Аз знам — казах.
— Това е ужасна новина — съгласи се Дишър. — Която се надявам да си получил, след като си ми купил подаръка за рождения ден.
— Покажи малко чувствителност, Ранди — казах.
— Права си. Беше ужасно да кажа такова нещо. Толкова съжалявам — рече Дишър. — Искам да знаеш, че можеш да размениш каквото си ми купил от регистъра в „Нордстром“ за нещо по-евтино в списъка. Това ще бъде нашата тайна. — Той посочи към мен и капитана. — И тяхна, също. Но партито — изненада не е отпаднало, нали?
Стотълмайер разтри челото си и въздъхна:
— Мисля, че това, което Ранди се опитва да каже, е, че и двамата се чувстваме ужасно заради това, Монк. Знам, че не можеше да се случи в по-лош момент за теб.
— Никога не съществува добър момент да изгубиш всичко — казах.
— Моментът няма значение, Натали — рече Монк. — За мен винаги е най-лошият момент. Така е, откакто, съм се родил, което е ужасен начин да влезеш в света. Още не съм го преодолял.
Той направи гримаса на отвращение и потръпна от главата до пръстите на краката.

— Не разбирам защо си вложил пари при Сийбс — каза Стотълмайер. — Не си човек, който рискува с парите си. Или с каквото и да било.

— Имах вяра в хубавото му име — оправда се Монк.

— Палиндром е — казах.

Стотълмайер кимна. Дишър също.

— Това беше велик филм — каза Дишър. — Чудя се защо след това Тина Търнър не се изяви отново като актриса.

— Палиндром — каза Стотълмайер. — Не „Тъндърбоун“.

Дишър кимна отново:

— Това не е ли също и огромна клетка, в която хората се бият до смърт с моторни резачки?

— Палиндром е дума, която се чете еднакво отпред назад и отзад напред — обясни Стотълмайер. — Като в съчетанието „алена фланела“.

— Това изобщо не е толкова вълнуващо като „Тъндърбоун“ — каза Дишър. — Не съм изненадан, че не са направили филм за него.

Стотълмайер се обърна към Монк:

— Дал си всичко на този тип, защото си харесал името му?

— Когато нещо е еднакво от всички страни, то буди доверие и сигурност — каза Монк. — Всичко у Боб и Ана Сийбс и фонда „Реиниер“ беше равномерно и еднакво.

— Очевидно не — каза Дишър.

— Затова трябва да говоря с него — заяви Монк.

— Ти и още няколко хиляди души — каза Стотълмайер. — Но той не говори с никого.

— С мен ще говори — каза Монк.

— Не се сещам за причина, поради която би го сторил — каза Стотълмайер.

— Защото ще вляза с вас, а вие сте тук да говорите с него за убийство — каза Монк. — А аз ще докажа, че го е извършил.

Стотълмайер се огледа наоколо, за да се увери, че никой не е чул Монк, после се приближи към решетките, като говореше с много нисък, заговорнически глас:

— Разследваме подозрителна смърт. Още не знаем дали е било нещастен случай или убийство. Едно нещо обаче, което знаем безспорно, е, че Боб Сийбс не го е направил, макар че би могло да има

известна връзка със случая на извършената от него измама, което е причината полицията на Тибурон да ни включи в разследването.

— Кой е убит? — попитах.

— Ръсел Хаксби, главният служител на Сийбс, който следи дали фондът отговаря на регулационните изисквания — отвърна Дишър. — Починал е от електрически удар във ваната си снощи в дома си в Тибурон. Градинарят му го открил тази сутрин. Пресата още не е подхванала историята, но няма да остане тайна задълго.

— Как е загинал от електрически удар?

— Електрическото устройство против комари върху издадената част на стената паднало във водата — каза Дишър. — И го ударил ток.

— Ако Хаксби е бил служителят, отговарящ за спазването на регулациите, тогава е бил в добра позиция да свидетелства срещу Сийбс — рече Монк. — Това е убедителен мотив за убийство.

— Да, така е — съгласи се Стотълмайер. — Но ако е било убийство, Сийбс не би могъл да го е извършил.

— Не можете да изключите всички — каза Монк.

— Хаксби е загинал в Тибурон около осем вечерта, а Сийбс е бил тук в къщата си от другата страна на залива.

— Откъде знаете?

— Защото Сийбс носи невъзможна за фалшифициране проследяваща гривна на глезена, с вградена GPS проследяваща система, която се наблюдава постоянно. На всичкото отгоре къщата му е обкръжена и под двайсет и четири часово наблюдение от полицията, ФБР, шерифа и националните масмедии.

Монк изопна плещи и наклони глава на една страна, после на друга.

— Той е човекът — заяви Монк.

— Дори не сме сигурни, че е било убийство — каза Стотълмайер. Вратните му вени се издуваха, докато се опитваше да овладее повишаването както на раздразнението, така и на гласа си.

— Той е човекът — повтори Монк.

— Сийбс има непробиваемо, желязно, неоспоримо алиби.

— Това доказва, че той е извършителят — рече Монк.

— Защото не би могъл да е извършителят — казах.

— Точно — каза Монк. — Плюс това ми взе всичките пари и омърси думата „чист“ завинаги.

Стотълмайер се приближи толкова много до портата, че лицето му беше почти притиснато към решетките, а носът му се показваше през пространството между дъсчиците.

— Вече не си консултант към полицията, не си тук да разследваш убийство и си накърнен от зашеметяващ конфликт на интереси, който те прави неспособен да бъдеш обективен за каквото и да било от това. Но въпреки това ще те пусна вътре да го видиш.

— Ще го направите? — попита Дишър. — Защо?

— Защото Монк ми е приятел, а този кучи син му взе всичките пари. Монк заслужава шанса да се изправи срещу него.

— Благодаря ти, Лилънд — каза Монк.

— Само не ме карай да съжалявам за това — рече капитанът, като отвори портата и ни въведе вътре.

— Ще съжалявате — казах, докато минавах покрай него.

— Знам — отвърна той със скръбно кимване и всички вкупом тръгнахме към входната врата на Боб Сийбс.

Ана Сийбс ни посрещна на вратата. Очакваше капитан Стотълмайер, но въпреки това поиска да види значката му просто като формалност. Не попита нас останалите, кои сме, и с широк жест на облечените си в ръкавици ръце ни направи знак да влезем вътре. Облицованото с мрамор антре беше обградено от две величествени извити стълбища, които обрамчваха масивен кристален полилей, висящ от тавана над скулптура на щедро надарен гол мъж върху пиедестал.

Монк закри очи от статуята, докато влизахме след Ана в голямата стая, пълна с картини, статуи и дребни украшения, за които съм сигурна, че до едно бяха безбожно скъпи шедеъври.

Масивен прозорец побираше в рамката си впечатляваща гледка към моста „Голдън Гейт“, правейки го да изглежда така, сякаш мостът и заливът бяха просто още две произведения на изкуството в притежание на семейство Сийбс.

Боб Сийбс стоеше пред прозореца с гръб към нас, възхищавайки се на гледката си. Носеше хавайска риза „Томи Бахама“, бермуди и кожени сандали.

— Усмихнете се, всички — заповяда той. — Сигурен съм, че там навън има някоя откачалка с телеобектив, която точно в този момент ни снима за някои противен уебсайт. Но не ми пука. Изгледът е единственото, което ме кара да се чувствам свободен.

Изпъшках.

— О, сега пък и ще ми ревете. Имате късмет, че не живеете в приют за бездомници като някои от пенсионерите, които оставихте без пукната пара.

Боб Сийбс се обърна и ме погледна.

— Коя сте вие?

— Аз съм жената, която ще оповръща целия ви килим за сто хиляди долара, ако ви чуя отново да хленчите колко е суров животът ви сега, когато финансовата ви измама рухна.

— Килимът е за деветстотин хиляди долара, а аз съм превърнат в жертва толкова, колкото и всеки от моите вложители, може би и повече, защото бях изтормозен от съдилищата и демонизиран от медиите.

— Внимавай, Боб. Чувствам как закуската ми се появява — казах.

Стотълмайер ме изгледа остро.

— Достатъчно, Натали. — Той се обърна към Боб. — Дошли сме да ви зададем няколко въпроса относно Ръсел Хаксби.

— Най-накрая. Той е човекът, който би трябвало да носи това — Боб посочи гривната за глезен на десния си крак. Приличаше на адаптер за лаптоп, прикрепен към миниатюрен кучешки нашийник. — Той е един от ключовите играчи, които дирижираха измамата, възползваха се от доверието ми и съсипаха живота на толкова много хора.

— Би трябвало да имате две — каза Монк, все още използвайки ръцете си като козирка, скривайки по-голямата част от лицето си.

— Две от кое? — попита го Боб.

— Гривни на глезените. По една за всеки крак.

— Една е достатъчна — каза Дишър.

— Само ако имаш един крак — отбеляза Монк. — Дори тогава правилната постъпка би била да си вземеш изкуствен крак и да сложиш проследяваща гривна и на него, така че пак ще ти трябват две.

— Ейдриън? — Боб наклони глава и пристъпи кг нас. — Ти ли си?

Сръчках Монк.

— Вече може да си свалите ръцете. Отминахме голия човек.

— Той има мазоли — каза Монк.

— Голият човек ли? — попитах.

— Боб. На петите. Освен това има жестоки *tinea pedis* между пръстите на краката.

— Имате предвид „атлетско стъпало“?

— Отвратително е — каза Монк.

Боб се приближи, надникна към Монк и се ухили широко.

— Наистина си ти — каза Боб. — Ейдриън Монк. Толкова се радвам да те видя.

— Отвращаваш ме — отвърна Монк, като се извърна.

— Не съм ти взел парите, Ейдриън. Трябва да ми повярваш. Бих те наел, за да го докажеш, но тези чакали ми замразиха авоарите. Казвам ти, невинен съм.

— Имаш сълзящи мазоли и вирусни гъбички по краката — рече Монк с отвращение. — Изгубил си невинността си.

Стотълмайер прочисти гърло, за да насочи вниманието на всички обратно към себе си. Предполагам, че това бе по-вежливо, отколкото да гръмне с пистолета си във въздуха.

— Ако ти не си измамил и ограбил всички, Сийбс, кой беше?

— Ръсел Хаксби измисли схемата, но съм сигурен, че е имало и други замесени. Трябва да е имало. Този замисъл е твърде мащабен, за да бъде осъществен от сам човек.

— Никой не вярва, че във вашата служба няма и други хора, които са виновни — каза Стотълмайер. — Но те са приемали заповеди от вас. Фондът е бил ваш. Вие сте го ръководели.

— Да, аз бях човекът, който виждаше нещата в перспектива, човекът, който гледеше мащабно на нещата. Но работех на макронивото на бизнеса, не на микронивото, не на етажите, където се осъществяваха продажбите и търговията. Не бях този, който се занимаваше с регулаторите или счетоводителите. Оставях тези банални ежедневни детайли на Ръсел и други. Мислех, че директивите ми се изпълняват, но не е било така. Мамели са всички, включително мен. Не сте ли тук точно заради това?

Стотълмайер поклати глава.

— Ръсел Хаксби е мъртъв. Загинал е от електрически удар във ваната си снощи.

— О, Господи, не — ахна Ана, притискайки облечена в ръкавица ръка към устата си. Боб отиде при нея и те се прегърнаха за една дълга минута.

— Изглеждате твърде съкрушен заради някого, когото току-що обвинихте в изобретяване на замисъла за ограбването на вложителите ви и натопяването ви за престъплението — отбеляза Стотълмайер.

— Това е защото той е един от малкото хора, които можеха да докажат невинността ми — каза Боб, като се отскубна от жена си, но взе ръката ѝ.

— Хаксби е сътрудничел на обвинителите — каза Стотълмайер. — Смяташе тази седмица да се признае за виновен в заговор и да се съгласи да даде показания срещу вас в замяна на по-лека присъда.

— Разбира се, че е щял — изсъска Ана, — за да измести фокуса на вниманието от себе си и да струпа цялата вина върху горкия Боб. Сега, когато Ръсел е мъртъв, сме изиграни.

— Или спасени — казах. — Зависи как ще го погледнете.

— За да ни обвините в нещо ли дойдохте тук? — Попита Боб. — Ако е така, приключвайте вече с това.

— Ти си мръсно противно същество — изкрещя Монк, като мушкаше Боб с пръст. — Смордлива, отвратителна, ужасна първобитна слуз, която не е годна да се движи сред цивилизованите хора. Ти си позорно петно върху човечеството, Боб Сийбс.

Бях виждала Монк да застава лице в лице със сто убийци, но никога не го бях виждала да проявява нещо, дори приближаващо се до това ниво на правдив гняв. Тресеше се. Но пък и никой досега не му беше измъквал и последното пени, което се водеше на негово име. Не го винях, че губи контрол.

— Не съм ти взел парите — оправда се Боб.

— Забрави за парите — рече Монк. — Вече няма значение.

— Няма ли? — попитах.

— Погледни се, Боб. Краката ти са разяждани от паразитна гъбичка — каза Монк. — Приличат на „Чяа Петс“. В името на всичко свято, измий си отвратителните крака, преди гъбичката да се

разпространила из целия град да плъзне заразата на отвратителната ти чума.

Всички се втренчихме в Монк за един дълъг миг.

— Добре — каза Боб меко, внимателно. — Ще си накисна краката в сода за хляб.

— По-добра работа ще свърши киселината — рече Монк. — Или ампутацията.

— Не сме дошли тук, за да критикуваме личната му хигиена — напомни Стотълмайер на Монк.

— Навярно ако преди много време някой го беше направил, той нямаше да извърши ужасяващите си престъпления — каза Монк. — Гъбичките вероятно са стигнали до мозъка му и са го разложили. Той има мозък, заразен с крачни гъбички. Така става, когато затънеш в заразата на покварата!

Ето пак — заразата на покварата. Монк наистина харесваше тази фраза. Чаках го да вметне в дискусията и думата зловоние — още една от любимите му.

— Много благодаря, Монк — каза Дишър. — Току-що поднесе на Боб Сийбс цялата му стратегия за защита на сребърна тепсия.

Стотълмайер се обърна към Дишър.

— Какво ще каже? „Невинен съм, Ваша чест, имах гъбички по краката“?

— Това е защитата „крачни гъбички в мозъка“ — каза Дишър.

— Абсурдно е — каза Стотълмайер.

— О, наистина ли? — рече Дишър. — Преди трийсет години Дан Уайт убил кмета на Сан Франциско и един градски надзорник, и защитата му била, че изял твърде много сладкиши „Туинки“. Така му се разминало с обвинение в непредумишлено вместо в предумишлено убийство.

— Имаш право — отстъпи Стотълмайер. — Признавам грешката си.

Боб погледна Монк.

— Може ли гъбичките по стъпалата наистина да се разпространят до мозъка?

— Могат да се разпространят навсякъде — отвърна Монк. — Вероятно плъзят към нас точно сега.

Монк направи голяма крачка назад. Дишър също.

Стотълмайер разтри слепоочията си.

— Нека за миг да забравим за гъбичките по краката и вместо това да поговорим за Ръсел Хаксби. Можете ли да се сетите за някого, който може да е искал смъртта му?

— Да не искате да кажете, че е бил убит? — попита Ана.

— Казвам, че това е една възможност. Изглежда сякаш е умрял при нещастен случай, но докато не сме сигурни, третираме станалото като убийство.

— Всеки от съучастниците му в измамата може да го е извършил — каза Боб. — Или всяка от жертвите на неговото престъпление.

— Или вие — каза Дишър.

— Не може да съм убил Хаксби. Може би не сте забелязали, детектив, но аз не мога дори да изляза и да си взема сутрешния вестник, без това да бъде излъчено на живо по Си Ен Ен. Освен това, дори и ако можех да изляза от къщата, тази гривна на глезена проследява всяко мое движение. Вероятно можете да ми кажете кога за последен път съм отишъл от кухнята до спалнята си. Така че как е възможно да съм убил някого?

— Може да сте наели някого да го извърши вместо вас — предложи Дишър.

— Хаксби ми бе нужен жив — каза Боб. — Но дори и да го исках мъртъв, не познавам никакви наемни убийци, а и да познавах, нямам пари, за да наема такъв, нали?

— Ти ми кажи, Боб — рече Стотълмайер. — Навярно имаш скътани пари в някоя офшорна сметка. Или жена ти има. Ако е така, знаеш, че ще намерим и тях, и всяко скорошно теглене на пари, което може да сте извършили.

— Разорени сме — каза Боб.

— Значи ставаме трима — допълних аз.

— Но ние поне не сме поглъщани от плътоядни гъбички — рече Монк. — Предполагам, това доказва, че на този свят наистина има някаква справедливост.

11. Г-Н МОНК И ЕЛЕКТРИЧЕСКОТО УСТРОЙСТВО ПРОТИВ КОМАРИ

Веднага щом излязохме от къщата на Сийбс, Монк взе от мен около дузина кърпички и затърка с тях ръцете, лицето и врата си.

— В мига щом този човек се озове в затвора — каза Монк, — тази къща трябва да бъде изгорена до основи, а пепелта — изпратена в открития космос.

— Само защото има гъбички по краката, така нареченото „атлетско стъпало“? — попита Дишър.

— Всеки атлет с такова стъпало би го отсякъл — Монк напъха мръсните кърпички в полиетиленова херметична торбичка, запечатана я и ми я подаде, за да я изхвърля по-късно.

— Тогава вече няма да е кой знае какъв атлет — каза Стотълмайер. — Освен ако не спортува канадска борба.

— Или ядене на хотдог — каза Дишър.

— Боб Сийбс е убиецът — отсеке Монк. — Няма спор относно това.

— Казваш това просто защото той ти отмъкна всичките пари, оскверни думата „чистя“ и има гъбички по стъпалата — каза капитанът.

— Разбира се, че да — каза Монк. — Какви доказателства още ви трябва?

— Обикновено обичаме да започнем с убийство.

— Заведете ме на местопрестъплението и ще докажа, че е убийство.

— Забравихте ли, че капитанът ви уволни? — казах. — Вече не работите като консултант към полицейското управление. Изобщо не работите. Разорен сте.

— Значи казваш, че разполагам с време в изобилие, което да прекарам на местопрестъплението.

— Не, не казвам това — погледнах Стотълмайер за подкрепа. — Вие му кажете.

Капитанът сви рамене:

— Какво може да навреди? Едно пътуване до Тибурон може да отклони ума му от неприятностите.

— О, сега схващам — казах, чувствайки как лицето ми пламва и почервява от гняв. — Пуснахте господин Монк да се види със Сийбс не от съчувствие за тежкото му положение. Направихте го, защото знаехте, че ще се запали по случая. Възползвахте се от него.

— Искам да направя това — каза Монк.

— Разбира се, че искате, а капитанът знаеше, че ще искате — изгледах гневно Стотълмайер. — Би трябвало да се срамувате от себе си.

Щях да го зашлевя, но не исках да правя сцена пред пресата и да си навлека арест за нападение над полицай. Достатъчно трудности си имах с намирането на работа и без над главата ми да е надвиснал неотдавнашен и много публичен арест.

Затова го погледах гневно и се отдалечих с резки крачки.

Не говорех на Монк, докато следвахме Стотълмайер през моста „Голдън Гейт“ към Тибурон. Бях твърде ядосана на Монк и на капитана, за да проговоря, без да кажа нещо, за което щях да съжалявам.

Освен това с ужас се питах откъде щеше да следващият чек със заплатата ми. Вече със сигурност нямаше да идва от Монк.

Каква работа можех да си намеря, на която биха взели и двама ни с Монк?

И колко време можех да си позволя да продължи търся тази въображаема работа, преди да се наложи да го изоставя и да намеря нещо само за себе си?

Но дори да се освободях от Монк, каква работа можех да се надявам да си намеря в тази разстроен икономика? Нямах особено добри квалификации за кой знае колко неща. Всъщност дори не бях квалифицирана да бъда асистентка на Монк, когато той ме нае.

Почувствах нервно присвиване в стомаха. Именно там чувствам всичките си присвивания — и по добри, и по лоши поводи. Не беше болка или спазъм: беше повече като потръпване, подръпване на изопнатата струна на китара. У мен се събираха толкова много тревоги,

че имах чувството, че някой изпълнява тревожно соло на китара в стомаха ми.

Последвахме Стотълмайер до една къща високо в гъсто обраслите с гора хълмове над Тибурон. Живописното селце още изглеждаше като преди сто години. Много от оригиналните сгради бяха все още непокътнати, докато други представляваха преустроени лодки за живеене, изтеглени на брега, когато лагуната беше запълнена през 40-те години на ХХ век. Тибурон притежаваше голямо очарование.

Къщата на Хаксби беше покрита с тънки керемиди от кедрово дърво и изглеждаше като четири различни къщи с различна височина, сбутани заедно. Островърхите и плоските покриви се пресичаха под чудати ъгли, създавайки колизия от геометрични форми. Тук-там някои греди сякаш се издаваха напред като счупени кости, а прозорците приличаха на огромни стъклени отломки.

Къщата беше преднамерено предизвикателство към архитектурната симетрия и Монк се отнасяше към нея като към краката на Боб Сийбс.

Но въпреки това на мен ми харесваше. Въпреки всичките чудновати ъгли и неприсъщите елементи на структурата, които имаха вид, сякаш някой е забравил да ги отреже, просторната къща се сливаше естествено с гористата местност наоколо.

Къщи като тази на Хаксби имаше из целия Марин Каунти и калифорнийското крайбрежие. Но тъй като Монк не се движеше много наоколо, той не се беше сблъсквал с онова, което архитектите наричаха „Новите керемиди“ или „Бараки в модерен стил“. Аз го наричах богаташки хипарски шик. Монк имаше различно име за него.

— Тази къща е отвратителна. Би трябвало да я разрушат.

— Местопрестъплението е отзад — каза Стотълмайер, пренебрегвайки архитектурната забележка на Монк.

Последвахме капитана. Краката ни скърцаха и хрущяха по разпилия чакъл и боровите иглички. Монк направи гримаса, докато се опитваше да намери чиста пътека.

— Това е като да вървиш по горещи въглени, само дето бих предпочел въглените.

— Ще ти изгорят краката — каза Дишър.

— И всички микроби заедно с тях. Да вървиш по борови иглички е по-смъртоносно, отколкото да вървиш по употребявани спринцовки. Едно убождане и си мъртъв.

Стигнахме до задния двор и Монк скочи върху дървената настилка на вътрешния двор, сякаш тя беше спасителен сал. От мястото, където стоеше, можехме да огледаме двора.

Гъсти храсти бяха посадени така, че да образуват зелен бордюро около задния двор, без да пречат на изгледа към залива. Той можеше да се види между дърветата от прозорците на първия етаж на къщата или от голямата кръгла вана, приличаща на голяма дървена каца, която е била срязана наполовина и поставена във вътрешния двор. Точно отвън пред храстите, в далечния край на имота, имаше барака за инструменти с покрив от тънки кедрови керемиди, която беше в тон със стила на къщата, но имаше прорез с форма на полумесец във вратата.

Сега ваната беше празна и оградена с жълта полицейска лента, вързана около два сгъваеми брезентови стола и два от стълбовете на дървената преграда, която правеше сянка на вътрешния двор.

— Електрическото устройство против насекоми е висяло от кука на една от тези керемиди — Стотълмайер посочи една от тънките летви, образувачи върха на козирката. — Куката е била стара и ръждива. Може би е подухнал вятър и е блъснал електрическото устройство във ваната.

— Ако устройството против насекоми е било включено в аварийен заземен превключвател, Хаксби щеше да оцелее — каза Монк.

— Но не е било — каза Стотълмайер. — Къщата е построена през шейсетте и предполагам, че Хаксби така и не е успял да поднови контактите.

Монк приклепна и огледа електрическия контакт срещу къщата.

— Този контакт е нов — отбеляза той.

— Откъде знаете? — попитах.

— Винтовете са съвсем лъскави — Монк заобиколи и огледа другите контакти. — Всички тези контакти са нови. Защо някой би сменял контактите, вместо да ги пригоди към стандартите на Националната електрическа компания?

— Защото е бил идиот, мързелив или скръндза — каза Стотълмайер. — Може би е наел електротехник без разрешително за

работа, който не е знаел какво, по дяволите, прави. Нарушаването на Кодекса на Националната електрическа компания не е доказателство за убийство.

Монк се приближи до джакузито, наклонил глава на една страна, ограждайки с две ръце сцената пред него.

— Хаксби сам ли е живял тук? — попита Монк.

— Да, но често е имал гости — каза Дишър. — От разновидността на необвързаните жени.

— Колко често е използвал джакузито?

— Съседите му казват, че чували шума от него всяка вечер — каза Дишър. — Понякога бил сам, а понякога организирал малки партита там с по няколко жени от разновидността на необвързаните едновременно.

— Значи, с други думи, разнообразие от представителки на разновидността на необвързаните жени — каза Стотълмайер.

— Предполагам — каза Дишър.

— Това е голямо разнообразие — каза Стотълмайер почти печално.

Дишър хвърли поглед към голямата къща, гледката и празната кръгла вана, която Монк обикаляше.

— Някои типове имат всичко, капитане.

— А някои хора биват сварени в джакузито си и после си нямат нищо, освен надгробен камък — каза Стотълмайер. — Всичко е въпрос на перспектива.

Дипгър незабавно се ободри.

— Следователно това значи, че ние печелим.

— Това не е състезание — рече Стотълмайер.

— Разбира се, че е — съгласи се Дишър. — Аз ще имам рожден ден, а той — не. Така че кой има нужда от жени и пари?

Стотълмайер и Дишър се спогледаха, сякаш за да кажат: Кого будалкаме?

— Аз нямам — каза Монк.

— Това не е напълно вярно — казах аз. — Имате нужда от мен.

— Не по същия начин — възпротиви се Монк, като пристъпи предпазливо зад най-близкия бордюр от храсти. — А и ти не си жена.

— Напълно сигурна съм, че съм.

— Не и за мен — заяви той.

— Тогава какво е тя, Монк? — попита Стотълмайер.

— Натали.

Дишър ми се усмихна:

— За мен все още си жена.

— Не ставай непочтителен, рожденико — казах и се обърнах към Монк. — И вие имате нужда от пари.

— Не по същия начин — отвърна Монк, като приклепна зад шубраците, така че виждахме само темето му. — Не се нуждаем от тях, за да поддържам екстравагантен стил на живот.

— Мисля, че да имаш асистент на пълно работно време, който прави за теб всяко дребно нещо, е доста голяма екстравагантност — рече Стотълмайер.

— Аз това ли съм? — попита Дишър. — Екстравагантност?

Стотълмайер го изгледа.

— Ти не си ми асистент на пълно работно време.

— Откакто се разведохте, вие сте в службата по осемнайсет часа на ден. Аз също. Единственото време, когато не съм на ваше разположение, е когато спите, а дори и тогава често правя за вас всяка дреболия.

— Изобщо не е същото — каза Стотълмайер, като снижи глас. — Монк не може да функционира без Натали.

— И вие не можете да функционирате без мен — настоя Дишър.

— Разбира се, че мога — каза Стотълмайер.

Монк изникна иззад храстите като механична играчка, която изскача от кутия.

— В пръстта тук отзад има правоъгълен отпечатък — каза той. — А пръстта е била изгребана оттук чак обратно до бараката за инструменти.

Стотълмайер се намръщи:

— Накъде биеш, Монк?

— Това е просто наблюдение — Монк се отправи към бараката за инструменти и всички тръгнахме след него.

— Работата ти за мен не се простира отвъд официалните полицейски дела — каза Стотълмайер на Дишър.

— По какъв начин отиването до дрогерията, за да ви взема метамусил, е свързано с официалната полицейска работа?

Монк отвори вратата на бараката за инструменти и пъхна глава вътре.

— Ако стомахът ми не е редовен, не мога да мисля ясно и ми отнема по-дълго време да разкривам заплетените престъпления — прошепна Стотълмайер.

Добре, че Монк не чу това. Ще ми се и аз да не бях.

— Освен това, градът ти плаща, а не аз, така че не е екстравагантност, а йерархия — заяви капитанът. — Край на дискусията.

— Слава Богу — казах.

Монк подаде глава от бараката за инструменти.

— Определено е било убийство.

— Откъде знаеш? — попита капитанът.

Монк извади от джоба си носна кърпа, посегна в бараката за инструменти и вдигна пореста гумена постелка, от онези, на които коленичите, когато работите в градината.

— Тази гумена постелка пасва с правоъгълния отпечатък в пръстта до живия плет — каза Монк.

— Може градинарят да я е използвал — каза Дишър. — Може и той да е изгребал пръстта.

— Вярно, но това не обяснява това. — Монк върна постелката в бараката и измъкна гребло. — Между зъбците на това гребло има овъглени насекоми. Ето какво се е случило: В някакъв момент, или в нощта на убийството, или в някакъв период от време преди това, убиецът е заменил външните електрически контакти с незащитени такива. Снощи убиецът се е промъкнал зад живия плет, подпрял е коленете си на тази гумена постелка и е изчакал Хаксби да влезе в джакузито. Щом Хаксби е бил вече във водата, убиецът е използвал греблото, за да свали електрическото устройство против комари от куката и да го пусне в джакузито.

— Нямаше ли убиецът да бъде поразен от електрическия ток, когато греблото се допре до жиците с електричеството на машинката против комари? — попита Дишър.

Монк поклати глава:

— Гумената постелка го е предпазила от това. След убийството е заличил с греблото следите от стъпките си, върнал всичко в бараката и се измъкнал.

Стотълмайер кимна:

— Убийство е.

— Искам да присъствам, когато арестувате Сийбс — каза Монк.

— Не може той да го е извършил — каза Стотълмайер.

— Ами жена му? — попита Монк. — Излизала ли е снощи?

— Да, излизала е — каза Дишър.

— Аха — рече Монк. — Има ли алиби?

Дишър поклати глава:

— Шофирала е дълго.

— До Тибурон, за да убие Ръсел Хаксби и да му попречи да свидетелства срещу съпруга ѝ — каза Монк. — Случаят е приключен.

— Не може да го е направила, господин Монк — казах.

Той ме погледна удивено:

— Откъде знаеш?

— Ана Сийбс има артрит на ръцете — казах. — Точно това е провалило кариерата ѝ на концертираща цигуларка и именно затова носи ръкавици. Не би могла да използва отвертка, за да смени контактите или да вдигне онова гребло, да измъкне електрическото устройство против насекоми и да го пусне в джакузито.

— Казвам ви, че Сийбс е извършил това — каза Монк. — Може да е наел убиец.

Стотълмайер въздъхна уморено:

— Това го обсъдихме вече. Парите му са замразени, телефоните му се подслушват и носи проследяваща гривна на глезена. Как би могъл да се свърже с наеман убиец?

— Чрез жена си — каза Монк.

— Човек не намира наемни убийци в „жълтите страници“, Монк. А дори и да беше възможно, те не работят, без да им се плати. Много по-вероятно е някой разгневен вложител, неуспял да си отмъсти на Сийбс вместо това да си е излял гнева върху Хаксби. Убиецът може да е всеки един от хиляда души.

— Би могъл да е някой от вашите криминалисти например — предложих.

Стотълмайер ме изгледа мръсно.

— Или убийството може да няма абсолютно нищо общо със Сийбс. Може би е някоя жена от разновидността на необвързаните, на

която не ѝ е харесало, че той забавлява в джакузито си други представителки на разновидността на необвързаните.

Монк поклати глава:

— Не, бил е Сийбс.

— Оценявам помощта, която ни оказа днес, Монк, особено след онова, което ти причини Сийбс. Но това е още една причина, поради която не можеш да се обвържеш с този случай.

— Това не ви спря да го домъкнете тук и да го използвате — казах.

— Не можеш да бъдеш обективен — продължи Стотълмайер, пренебрегвайки забележката ми. — Преценката ти е замъглена.

— Мога да бъда напълно обективен по отношение на този крадлив, лъжлив, бездушен, поразен от поквара звяр.

— Ето — каза Стотълмайер. — Току-що доказа твърдението ми.

— Това беше чисто обективна оценка — каза Монк. — Не сте ли срещали този човек?

— Изобщо не искам да те виждам близо до този случай — каза Стотълмайер. — Иначе ще те арестувам за възпрепятстване на правосъдието, за това, че се представяш за полицаи и всичко останало, за което мога да се сетя.

— Той е човекът. Никога не греша за това.

— Може би е отговорен по някакъв начин за убийството на Хаксби и ако е, ще намеря нужните доказателства, за да го докажа. Но ти си обезводнен, безработен и разорен. Невъзможно е да мислиш ясно.

— Аз съм роден с ясно мислене.

— Нямаш повече работа тук — Стотълмайер обгърна с ръка Монк, който изненадващо не трепна. — Но ако има нещо, което мога да направя, за да ти помогна да понесеш това изпитание, обади ми се. Денем или нощем, няма значение. Искам да помогна.

— Оценявам това, Лилънд — каза Монк. — Всъщност има нещо, което можеш да направиш за мен.

— Само кажи — рече Стотълмайер.

— Арестувай Боб Сийбс за убийство.

12. Г-Н МОНК СИ НАМИРА РАБОТА

Монк мълчеше, докато пътувахме обратно центъра. Аз също мълчах. И двамата имахме да мислим за много неща и никое от тях не беше особено приятно.

Беше само късно следобед, но бях готова да приключа за деня и не мислех, че Монк щеше да възрази, не че имаше някакво право на този етап. Тъй като не ми плащаше, вече не бях негова служителка. Спряхме пред блока му.

— Ще бъдете ли добре тази вечер? — попитах. Той кимна и слезе от колата.

— Обикновено щях да удавя скърбите си във вода „Съмит Крийк“, но това би било самоубийство, предвид колко малко съществуващи бутилки остават. Затова мисля, че по-късно ще отида в „Сейфуей“ и ще почистя следите от протриване от пода, ще потърся стоки с изтекъл срок на годност и ще подредя консервираните храни по азбучен ред и по хранителни групи.

Внезапно ме осени вдъхновение.

— Не можете да отидете там.

— Всичко е наред, Натали. Простих им, че не зареждат „Съмит Крийк“. Вината не е изцяло тяхна.

— Не говоря за това.

— О, безпокоиш се за Артър. Сигурен съм, че с часове на вгълбено съзерцание и внимателно размишление е осъзнал, че съм бил напълно прав. Вероятно е дълбоко засрамен и с нетърпение очаква да ми се реваншира, преди да умра от обезводняване като бедняк без пукнатото пени.

— Не говоря и за това.

— Тогава какви ги плещиш?

— Те се възползват от вас с години, господин Монк, оставят ви да чистите и да подреждате безплатно. Време е да започнат да ви плащат за цялата работа, която вършите за тях.

— Това не е работа — каза той.

— Такава е за всички, освен вас.

— Но на мен ми харесва да я върша.

— Няма нищо лошо да ви плащат, за да вършите нещо, което ви харесва толкова много, че бихте го вършили безплатно. Всъщност това е определението за работата мечта.

— Значи е като твоето положение с работата ти за мен.

Беше ситуация, в която не можех да спечеля. Ако кажех „не“, щях да го обидя. Ако кажех „да“, той щеше да използва това като аргумент да продължа да работя за него без заплата.

Затова избрах малодушния изход. Усмихнах се, не казах нищо и подкарах бързо колата си, без дори да се сбогувам, като го оставих да стои там на бордюра с озадачено изражение.

Подкарах към „Сейфуей“, където намерих Артър да зарежда блокчета с гранола по рафтовете. Извиних се многословно за лошото поведение на Монк предния ден. Артър каза, че разбира или може би просто проявяваше любезност към клиентка. Придобила смелост, заговорих колко много значи магазинът за Монк и казах, че той демонстрира тази преданост, като поддържа мястото подредено и спретнато от години, в личното си време, а често и в малките часове на нощта.

— Господин Монк наистина се гордее с магазина, спор няма — призна Артър. — Може да бъде вбесяващ, но прави повече за поддържането на чистотата в магазина и реда по рафтовете, отколкото който и да било от хората, които работят тук. Освен това е много по-лоялен, точен и надежден от тях.

Артър падна право в капана ми.

— Тогава би трябвало да го наемете — казах. — А също и мен.

Изтъкнах предишния си опит като барманка и крупие на блекджек, за да докажа, че ме бива да се оправям както с пари, така и с трудни клиенти, и обещах, че ще обуздавам Монк, така че на Артър да не му се налага да го прави.

Петнайсет минути по-късно излязох с две торби продукти, които бях купила с новото си намаление като служител. С Монк трябваше да се явим за работа на другата сутрин като касиери и служители по зареждането.

Обадих се на Монк с добрата новина веднага щом влязох в колата. Той искаше да започне веднага, но го накарах да обещае да не

отива в магазина до сутринта. Можеше да изтърка тротоара пред къщата си, ако изпитваше неустоим порив да почисти нещо.

Новината очевидно повдигна духа му и аз също бях доста доволна от себе си. Новата ни работа не беше бляскава, нито интелектуално стимулираща, но поне щяхме да получаваме чекове със заплата.

Колкото и щастлива да бях, че съм намерила нова работа за нас толкова бързо, знаех, че няма да печеля дори и наполовина достатъчно, за да си изплащам ипотеката, много по-малко пък — да плащам всичките си други сметки. Истината беше, че все още бях дълбоко загазила.

Аз обаче реших да не се задълбочавам върху плашещите неща и за известно време да се насладя на постижението си.

Наслаждението приключи в момента, когато влязох през входната врата на дома си и видях Джули да седи на кухненската маса с прегърбени рамене и намръщено изражение на лицето.

Джули още беше стресната от вчерашните лоши новини и се ужасявах да ѝ кажа, че нещата са се влошили още повече. Някак си не мислех, че ще е щастлива да научи, че сега майка ѝ е касиерка в „Сейфуей“.

Бях права. Беше унижена.

Първата реакция на Джули беше да ме помоли да се скрия, ако някога в магазина влезе наш познат.

— Не е много вероятно — казах. — Магазинът не е в нашия квартал.

— Ти пазаруваш там, нали?

— Защото е близо до мястото, където работя — казах, а после веднага се поправих: — Работех.

— Сигурна съм, че и други хора, които познаваме, работят в този край на града. Може да влязат случайно в магазина, за да направят някои покупки набързо на път за вкъщи. Може да не успееш да се скриеш. Затова е добре да носиш очила и перука и да използваш различно име на табелката си, например Шарлийн, Рокси или Етел.

— Защо Шарлийн, Рокси или Етел?

— Това са подходящи имена за касиерки — обясни тя. — Много подобаващи за работническата класа.

— Кога стана такъв сноб?

— Осъзнаваш ли какво ще стане с мен, ако за теб разчуе в училище?

— Аз съм касиерка в „Сейфуей“ — казах. — Не пласьор на наркотици или проститутка.

— Тези варианти нямаше да са толкова лоши.

— Да не предлагаш вместо това да пробвам тях?

— Знаеш какво имам предвид. Държиш се саркастично, но говорим за моя живот.

— Не сме единствените, изправени пред финансова криза. Има много хора в по-лошо положение от нас. Огледай се и виж всички къщи на нашата пресечка, конфискувани от банката заради просрочване на ипотеката. Сигурна съм, че в твоето училище има деца, чиито родители са изгубили домовете си.

— И тези деца си отидоха — каза тя. — Преместиха се. Не трябва да живеят със срама.

— Разбира се, че трябва. Просто го правят някъде другаде.

— Където никой не ги познава — каза тя. — Това е голяма разлика.

— Няма да се крия и няма да нося маскировка. Не се срамувам, че работя, за да издържам семейството си, и ти също не би трябвало да се срамуваш. Всъщност сега е дори по-важно да си намериш работа и да печелиш издръжката си. Имаме нужда от всеки цент, който можем да получим.

Тя ме погледна мрачно.

— Наистина ли е толкова лошо?

— Да, наистина.

— Може би трябва да се преместим — предложи тя. — Да вземем заем срещу ипотеката на къщата и да живеем от него.

Моята дъщеря тийнейджърка ми говореше за ипотеката ни. Бях удивена колко детински и колко зряло можеше да се държи в същото време.

— Купихме тази къща с баща ти — казах. — Чувствам присъствието му във всяка стая. Това е едно от малкото все още останали ми неща, които двамата споделяхме. Това е имуществото, което е най-важно за мен. Струва си да правя жертви за това. Няма да се преместя просто защото ти не можеш да понесеш мисълта някой да ме види в униформа на „Сейфуей“.

Настъпи продължително мълчание. Позоваването ми на паметта на баща ѝ, изглежда, я беше оставило без дъх. Тя кимна с мрачна сериозност и очите ѝ се насълзиха. Това ме накара да се почувствам малко виновна, че въвлякох Мич в спора.

— Съжалявам за онова, което ти казах снощи — рече тя. — Наистина съжалявам. Знам, че татко се гордее с теб. И двамата се гордеем. Не го мислех.

— Знам, че не го мислеше — казах, като я целунах по бузата и я погалих по косата. — Всичко е наред.

— След снощи мислех, че нещата не могат да станат по-лоши.

— Ако с теб се подкрепяме взаимно и поддържаме позитивна нагласа, ще се справим с това. Може дори да излезем от него в по-добро положение отпреди.

— Не виждам как ще забогатеем, като работиш в „Сейфуей“.

— Нямам предвид „по-добре“ във финансово отношение. Имам предвид като хора. Ще научиш някои неща за себе си и за това, на какво си способна, които ще те изненадат.

Тя избърса очи с опакото на ръката си и подсмръкна.

— Долу на автомивката има табела, че търсят помощници. Заплащането вероятно е скапано, но има предимството, че е достатъчно близо дотук, за да вървя пеша.

— И ще впечатлиш господин Монк — казах. — Ще вършиш Божия работа.

— Предполагам, че е по-добре, отколкото да постъпя в манастир.

— Заплащането със сигурност е по-добро — рекох.

— От друга страна, ако отида в манастир, няма голям шанс приятелите ми да ме видят.

— Изцяло съм за манастира — казах. — Идват ми наум множество основателни причини да отидеш там, включително парите, които ще ни спести това от дрехи, храна и електричество.

— Мисля, че бих предпочела да помагам на Бог, като стържа птичи изпражнения от хонди — каза тя.

— Решението си е твое — казах. — Но така ще ти трябва много повече време да станеш светица.

— Вече съм си пропиляла шансовете за това — каза тя, като ми се усмихна лукаво и се отправи към стаята си, преди да се осмеля да я попитам как беше направила това.

Убийството на Ръсел Хаксби, възприемано като жесток удар по доводите на обвинението срещу Боб Сийбс, беше новина на първа страница в „Сан Франциско Кроникъл“ тази сутрин.

Статията беше илюстрирана със зърнеста фотография на Боб Сийбс, застанал пред панорамния си прозорец, взирайки се тъжно навън към залива. Снимката сигурно беше направена точно преди да пристигнем и не можех да се отърся от чувството, че Сийбс позираше заради камерите, за които знаеше, че го наблюдават.

Статията отбелязваше, че Хаксби е бил главен регулационен служител на Сийбс и е убит, след като се съгласил да даде показания срещу бившия си работодател.

Но намекът, че Сийбс може да е стоял зад убийството, беше категорично опроверган от капитан Стотълмайер, когото цитираха как казва, че Сийбс не е заподозрян в убийство и се намира под „постоянно наблюдение“ от служителите на закона както чрез проследяващото устройство на глезена си, така и чрез денонощното полицейско присъствие пред дома му. Капитанът казваше на репортерите, че Сийбс е бил разпитан като част от рутинен опит да научат повече за професионалните и личните взаимоотношения на Хаксби.

Адвокатът на Боб Сийбс даде изявление, в което каза, че убийството на Хаксби било „съкрушителен удар“ по усилията на неговия клиент да докаже невинността си, но че той бил уверен, че „истината ще надделее и Боб Сийбс ще бъде оправдан по всички отправени срещу него обвинения“.

Присъствието на Монк по време на разпита на Боб Сийбс или на мястото, където беше убит Хаксби, не се споменаваше. Отидох да взема Монк и го намерих вече да ме чака пред апартамента си. Носеше бяла плътна риза с дълъг ръкав с копчета на яката (закопчана догоре), черни панталони и черни официални обувки, които бяха по-лъскави от рубинените пантофки на Дороти.

— Не е нужно да се явявате на интервю за работа, господин Монк. Вече я имате.

— Това е стандартното облекло за служителите „Сейфуей“ — каза Монк, докато влизаше в колата.

— Така ли? Артър не ми каза — отбелязах. — Откъде разбрахте какво е?

— Защото не съм сляп и обръщам внимание на обикалящия ме свят — каза Монк. — Това е същото облекло, което нося, когато идвам нощем да оправям нещата.

— Маскирали сте се като служител?

— Не, просто показвах уважение, като се съобразявах с изискванията за облеклото на служителите в магазина.

Носех джинси и пуловер с остро деколте. Предполагам, че вече отивах към лошо начало. Но когато стигнах в магазина, Артър прояви голямо разбиране по въпроса. Даде ми бяло поло с логото на „Сейфуей“ и каза, че в съблекалнята за служителите има няколко резервни чифта памучни дамски черни панталони, които мога да заема за деня и да върна почистени утре.

Когато Артър ни даде черните престилки на „Сейфуей“ с логото на магазина върху тях — бяла буква „С“ на червен фон, — Монк реагира, все едно президентът на Съединените щати ни връчваше Почетния медал на Конгреса.

— Честно мога да кажа, че съм живял живота си, опитвайки се да въплъщавам ценностите, присъщи за името на този магазин — каза Монк, застанал мирно. — Обещавам да бъда достоен за тази престилка и за „Сейфуей“.

— Страхотно — каза Артър. — Можеш да започнеш, като разопаковаш новата доставка от зърнени закуски и ги подредиш по рафтовете на дванайсета пътека.

Помислих си, че Монк ще козирува, но той просто кимна и забързано се отправи да изпълни възложената му задача.

Артър се обърна към мен, като ме наблюдаваше внимателно, докато си слагах престилката и я връзвах на кръста си.

— Ти няма ли да ми дръпнеш една реч за приемането или да положиш клетва? — попита той.

Докоснах логото на „Сейфуей“ върху престилката си:

— Чувствам се като Супермомичето на бакалските стоки с това нещо на гърдите. Имаш ли пелерина в тон с него?

— Боя се, че не — каза той. — Тази сутрин си на трета каса, Супермомиче. Шарлийн отсъства по болест.

— Шарлийн? — попитах.

— Познаваш ли я? — попита Артър.

— Не — казах, като се опитвах да си спомня дали Джули някога беше идвала в магазина с мен. — Просто името е хубаво.

— А също и често срещано — каза Артър. — В магазина имаме две служителки на име Шарлийн.

— А Рокси?

— Пенсионира се миналата година — каза Артър и се върна в канцеларията.

Сутринта мина изненадващо бързо. Работата ме държеше заета, но не изискваше много концентрация. Сканирах покупките с четящо устройство за баркодове, така че нямаше много за ръчно маркиране, освен ако клиентът не купуваше плодове или зеленчуци. Дори не се налагах да мисля колко ресто да върна, тъй като касовият апарат правеше и това вместо мен. По-голямата част от работата ми включваше слагане на покупки в торбички, демонстриране на жизнерадостно изражение и водене на любезен и неангажиран разговор с клиентите.

Опитвах се да намеря занимание за ума си, като си представях какъв ли е животът на клиентите ми, основавайки изводите си на нещата, които купуваха. Нямах представа дали съм права или греша, разбира се, но поне се забавлявах. Това отвличаше вниманието ми от проблемите.

Монк правеше до голяма степен същото, само че по свой собствен начин. Той разопакова зърнените закуски, а после доброволно се нагърби със задачата да подреди всички продукти на пътеката по марка, по азбучен ред и по срок на годност, с най-старите кутии отзад.

Когато свърши, Монк гордо показва работата си на Артър, който оцени добрата подредба, но не му хареса, че най-новите кутии със зърнени закуски са отпред.

— Искаме да продадем първо продуктите, чийто срок на годност изтича — каза Артър. — Но хората няма да ги купят, ако са скрити отзад.

— Не искате ли да продавате на клиентите възможно най-пресните продукти?

— Тези продукти са все още пресни и вкусни — отбеляза Артър. — Но ще се развалят, ако продадем първо най-новите продукти. За да покрием търсенето, получаваме нови доставки непрекъснато, дори докато по рафтовете ни още има пакети с все още неизтекъл срок на годност от същите тези продукти.

— Вие не бихте ли искали да купувате възможно най-пресния продукт?

— Не става въпрос какво искам да купувам — заяви Артър. — Въпросът е какво искаме да продадем.

— В това няма никакъв смисъл.

— Трябва да започнеш да мислиш като продавач на хранителни продукти, а не като клиент. Ако постъпвахме по твоя начин, никога нямаше да продадем нищо и щяхме да похабим множество напълно пресни, здравословни и вкусни продукти — точно тогава Артър забеляза две пазарски колички, пълни с кутии със зърнени закуски, в края на пътеката. Наклони любопитно глава: — Всичко това продукти с изтекъл срок на годност ли са?

— Не, това са повредени и дефектни продукти.

— Не ми изглеждат разкъсани, вдлъбнати или отворени.

— Не стават — отсече Монк.

Артър се приближи до количката и вдигна една от кутиите.

— Срокът на годност на този пакет „Закуската на капитана“ изтича чак на седемнайсети ноември. Това е след четири месеца. Какво му е нередното?

— Срокът изтича на седемнайсетия ден от единайсетия месец — каза Монк. — Тази кутия със същия успех може да е замърсена с отрова за плъхове.

Артър му изшътка, като се огледа да се увери, че никой, освен мен не е дочул. За късмет в магазина почти нямаше хора.

— Паника ли искаш да предизвикаш? — каза Артър. — Никога не споменавай думата *заразен* в магазин за хранителни стоки.

— Не само срокът на годност не е наред — продължи Монк, снижавайки глас, — но и думата „капитан“ е погрешно изписана^[1], в лъжицата на Крънч има три късчета зърнена закуска, а на еполетите му — пет ресни. Що за качествен контрол е това? Квакерите би трябвало да се засрамят от себе си.

— Какви квакери?

— Квакерите в „Куейкър Оутс“ — каза Монк, като посочи логото на производителя, изобразяващо мъж в старомодно квакерско облекло. — Уилям Пен би изпаднал в ярост, ако видеше тази кутия. Би трябвало да им напишете много строго писмо.

— Забрави за зърнените закуски — каза Артър, разтривайки слепоочията си по начин, който веднага ми напомни за капитан Стотълмайер. — Защо не си вземеш почивка?

— Това беше почивка за мен. Напълно се отпуснах. Ти наистина отклони ума ми от тревогите.

— Може би ти нямаш нужда от почивка, но аз имам — каза Артър. — От теб. Отивам в офиса си за чаша кафе.

— Не бързайте — каза Монк. — Ние ще се грижим за магазина, докато се върнете.

[1] Върху кутията със зърнената закуска думата „Captain“ е изписана като „Сар’п“ — Б.пр. ↑

13. Г-Н МОНК ЗАКРЪГЛЯВА

Преди Артър да си тръгне от етажa, за да излезе в почивка, той възложи на Монк да работи на касата до моята. В онзи момент това изглеждаше най-безопасното място, където да го настани.

Първото, което Монк направи, беше да си сложи чифт хирургически ръкавици, от онези, които често си слагаше на местопрестъпленията.

— Защо правите това? — попитах.

— Защото не искам да стана наркоман.

— Не можете да станете наркоман, като се занимавате с пари — казах.

— Не съм съгласен. Според изследване от 2009 г., представено на двеста трийсет и осмата Национална среща на Американското химическо общество, в повече от деветдесет процента от книжните пари в обращение има следи от кокаин.

— Шегувате се — казах.

— Ще ми се да се шегувах, Натали. Нужно е само едно подушване на незащитените ти ръце, след като си докоснала погрешната десетдоларова банкнота, и — бум — вече си проститутка наркоманка.

— Добре, мога да разбера скока към дрогата, но защо бих станала проститутка?

— Как ще си позволяваш крек с онова, което изкарваш тук?

— Добър довод — съгласих се.

— А банкнотите, които не са покрити със слой са заразени с безброй болести, включващи, но неограничаващи се до това — свински грип, ешерихия коли и разяждаща плътта ебола.

— И това ли го имаше в изследването?

— Това е просто здрав разум. Най-мръсното нещо на света са парите. Нямах представа къде са били или колко ръце са ги докосвали.

Монк отиде на касата си и след като щателно почисти плотовете и касата с лизол, започна да обслужва клиенти.

Сваляше ръкавиците си след всеки клиент, почистваше ръцете си с дезинфекционна кърпичка, после си слагаше нов чифт ръкавици, преди да извърши следващото отчитане.

Монк настояваше да слага всяка покупка в отделна полиетиленова торбичка, преди да сложи всичките заедно в по-големите пазарски торби, които опаковаше по хранителни групи и домакински продукти.

Внимателно увиваше ябълките и другите лесно поддаващи се на натъртване плодове и зеленчуци в книжни салфетки, залепваше ги здраво и ги поставяше в торбички, сякаш бяха вази от времето на династията Мин, които подготвяше за изпращане отвъд океана.

Клиентите, изглежда, не оценяваха цялото това допълнително внимание, което той отделяше на покупките им, нито пък бавното, методично темпо, с което се движеше.

Аз обаче бях твърде заета с клиентите си, за да се опитам да го накарам да побърза. Причината е, че работата на неговата каса вървеше така влудяващо бавно, та всички идваха на моята.

В края на краищата опашката пред моята каса най-сетне свърши и успях да си отдъхна малко и да гледам, докато Монк маркираше покупките на последната си клиентка — стара дама с изопнато лице, с напомпани с колаген рибешки устни, кичури удължена коса в стил хип-хоп и татуирани, извити като дъга вежди над онези, които беше оскубала.

— Това прави двайсет и четири долара — каза Монк с усмивка.

— Но сумата на дисплея е двайсет и три и петдесет и седем — каза тя, като посочи с окичения си с рубин пръст към екранчето на касовия му апарат.

— Грешна е.

— Да не искате да кажете, че сумата за покупките ми не възлиза на двайсет и три и петдесет и седем?

— Закръглих.

— Защо, по дяволите, го направихте?

— Защото така е правилно — рече Монк. — Достатъчно стара сте да знаете това.

Очите ѝ се разшириха.

— Да не би току-що да ме нарекохте стара?

— Това, че сте си опънали челото назад, не променя факта, че сте на шейсет и седем.

— Не съм — каза тя.

Монк въздъхна уморено.

— Родена сте в Сан Франциско между декември 1943 и януари 1944. Очевидно е от кръщелния пръстен с рубин, който носите, който е от бижутерите Б. Барер и синове, на Ноб Хил, създавали нов дизайн всяка година, през която били в бизнеса, от 1909 до 1982, когато фирмата им била продадена на верига.

— Беше на майка ми — каза тя.

— Не, не е бил.

— Лъжкия ли ме наричате?

— И то стара — заяви Монк. — Но въпреки това не ви бива много в лъжите. Портмонето ви е отворено мога да видя датата на раждане на шофьорската книжка.

Лицето ѝ стана толкова червено, че тя придоби вид, сякаш бе стояла на главата си по време на разговора им.

— Ако сте знаели датата ми на раждане, тогава защо се впуснахте в цялата тази история за пръстена ми?

— Не исках да ви карам да се чувствате неудобно.

Това, което правеше, бе да изтъква наблюдателните си умения, удивителната си памет за наглед незначителни факти и пълната си липса на умение да проявява престорена вежливост. Сигурна съм, че освен всичко, това го караше и да се чувства добре, доказвайки на себе си, че уменията му са точно толкова добри, както винаги — не че някой се съмняваше в това, освен може би самият той. Да бъдеш уволнен и да изгубиш спестяванията на живота си, може да те направи несигурен, особено относно нещата, в които си убеден.

Самата аз съм се чувствала така, което е причината, че не се намесих и не отнех момента на Монк.

Старата дама заекна и започна да сумти и пъшка, преди най-накрая да проговори отново, с глас, от който се процеждаше справедливо възмущение:

— Възрастта ми не променя факта, че сте груб и ми вземате с четирийсет и три цента повече.

— Това е сума за благотворителност — каза Монк.

— Това е измама и аз няма да я търпя, независимо колко малка в случая е сумата. Важен е принципът.

— Наистина е така — съгласи се Монк. — Платете ми двайсет и трите долара и петдесет и седем цента, а аз сам ще възстановя разликата.

— Но разлика няма — каза тя.

Монк бръкна в джоба си и извади две монети от по четвърт долар, които плесна на гишето.

— Сега, ако ми дадете парите си, ако обичате, ще ви бъда признателен. Задържете опашката с тези глупости.

Тя погледна зад гърба си. Там нямаше никого.

— Вие сте луд — каза тя, сложи парите си на плота и си тръгна.

— Благодаря ви, че пазарувахте в „Сейфуей“ — провикна се Монк след нея. — Елате пак скоро.

Монк изтърси парите в дланта си, сложи ги в касата, после хвърли поглед към мен, докато си изхлузваше ръкавиците:

— Можеш ли да повярваш как се държа тази жена? Някои хора са напълно лишени от обноски.

— Не може да закръгляте сумите, господин Монк.

— Нямам избор. Никой не е измислил касов апарат, който да го върши автоматично. Колко трудно може да е?

— Никой няма да ви плати повече, отколкото показва касовият апарат.

— Аз го правя — каза той, като бършеше ръце с дезинфекционна кърпичка. — Но изтъкваш убедителен аргумент.

— Наистина? Убеден сте?

— Съм — каза той.

— Не е за вярване — отвърнах.

— Защо трябва клиентите да бъдат наказвани за грешката на магазина? — попита Монк. — Следователно просто ще трябва да закръглявам, когато крайните суми са нечетни.

— Тогава магазинът ще изгуби пари.

— Може би това ще бъде стимул за тях да си оправят касите.

— По-вероятно ще ги стимулира да ви уволнят — казах. — Те са в бизнеса с правенето на пари. Ако настоявате да закръглявате сумите, ще трябва всеки път да възстановявате разликата от собствения си джоб.

— Мога да го преживея.

— Не, не можете, защото тогава работата тук ще ви струва пари. Как ще си плащате сметките, ако раздавате заплатата си на клиентите?

— Ще се изравни.

— Откъде знаете?

— Защото всичко винаги се изравнява — заяви Монк, като си сложи нов чифт ръкавици. — Такъв е естественият закон на вселената.

Осъзнах, че това е спор, който не можех да спечеля. Просто щеше да се наложи да убедя Артър да не пуска Монк да работи на касите. Или да лепи етикети с цени по стоките, защото щеше да закръгли и тези числа.

Виждах, че тази работа няма да бъде по-лесна за мен, отколкото да асистирам на Монк при разследванията на убийства. Всъщност можеше дори да се окаже по-тежка, защото в добавка на това, да върша собствената си работа, щеше да ми се налага същевременно да се опитвам да предусетя всякакви проблеми, пред които Монк би се изправил със задачите си и да се постарая да ги смекча, преди той да успее да предизвика твърде много неприятности.

Още мислех за това, когато влезе следващият клиент на Монк, а също и мой. Тъй като на Монк му отнемаше десет пъти по-дълго време да обслужи един клиент, отколкото на мен, опашката пред моята каса скоро нарасна.

Опитвах се да следя Монк с едно ухо и едно око, докато помагах на клиентите си, но не беше лесно, особено когато нещата започнаха да излизат от контрол.

Следващият разказ е това, което дочух, което видях и което възстанових след свършения факт.

Монк маркираше покупките на една семейна двойка към четирийсетте. Досетих се за възрастта им и предположих, че са женени, по брачните им халки и езика на телата им като цяло.

Мъжът беше модно небръснат, с модно разчорлена коса, с риза, измачкана по модата. Жена му беше без грим в разрез с модата, косата ѝ беше не модно разрошена, а блузата ѝ беше широка и торбеста върху слабото тяло, противно на модните тенденции.

Странно, и наистина нечестно е, как онова, което може да изглежда така добре върху мъжете, може да изглежда така ужасно

върху жените. Сигурна съм обаче, че на Монк не му хареса видът на никого от двамата.

Жената сякаш се държеше за пазарската количка като за опора, сякаш беше проходилка.

— Добре ли сте? — попита я Монк.

— Ще се почувства по-добре, ако побързате с покупките ни — каза мъжът сопнато.

— Няма нищо, Тед. Той просто е внимателен и съвестен по отношение на работата си, а това е рядкост напоследък. Не бива да го упрекваме.

Монк се усмихна:

— Благодаря, че забелязахте.

— Съжалявам — каза Тед. — Кимбърли се чувства гадно и просто бих искал да я заведа вкъщи.

Монк хвърли поглед към покупките пред себе си. Почистващ препарат, алуминиево фолио, брашно захар, масло, шоколад, антифриз, огромна торба с ябълки, формички за пай, аспирин, тапиока, череша праскови, пудра захар, цели и нарязани бадеми, ябълки, кутия форми за кексчета, ванилов екстракт, книжни кърпи, ревен, ягоди, зърнена закуска „Грейп Нътс“, котлет, шестнайсет консерви супа „Кембъл“, лекарство против стомашни болки, разтворимо кафе „Тейстърс Чойс“ и списание „Пийпъл“.

— Каните се да й пригответе кексчета — каза Монк.

— С допълнителна глазура от маслен крем — отвърна Тед, като се усмихна на жена си. — Тя обожава глазура. Ще приготвя и ябълкови тарталети, бадемове сладки, бадемово брауни, пай с ягоди и ревен, шоколадов кейк...

— Опитва се да ме угои — каза тя ухилено.

— Просто искам да ядеш — рече той. — Затова открито и безсрамно те изкушавам с всичките ти любими сладкиши.

— Напоследък нямате голям апетит? — попита я Монк, като започна да прибира покупките в пликове.

— Гади ми се непрекъснато. На практика се налага да се насилвам да ям.

— Няма да ти се наложи да се насилваш, за да ядеш кексчета с тройна глазура — каза Тед. — Няма да можеш да устоиш, обещавам.

— Гърбът ми е схванат, боли ме глава, а ръцете и краката ми непрекъснато изтръпват, така че и не спя много — довери тя на Монк.

Тед се обърна към жена си:

— Не е нужно да му изреждаш всичките си медицински оплаквания. Той е касиер, не лекар. — Погледна отново към Монк: — Може ли да прекратиш бърбенето и да побързаш с това, ако обичаш, приятел? Стоим тук вече от петнайсет минути.

— Звучи, сякаш се борите с някаква инфекция — каза Монк.

— Това казва и докторът — отвърна Кимбърли. — Просто не знае точно каква.

— Аз знам — заяви Монк.

И именно тогава забелязах нещо много странно. Монк не беше отстъпил назад. Обикновено, ако някой кихне, той се снишава, за да се скрие, сякаш стаята е обстрелвана с автоматично оръжие.

Но ето го сега, разговаряше с жена, измъчвана от бушуваща неопределена инфекция, която ѝ придаваше вид на съживен труп и дори не посягаше за дезинфекционна кърпичка.

Почувствах тръпка по тила си. Това беше несъзнателната част от ума ми, предупреждаваща ме за нещо, което съзнателното ми „аз“ бе твърде глупаво, за да забележи. Защо не можеха несъзнателната и съзнателната част от ума ми да се научат да се свързват по-добре?

— Мисля, че съм чела за хора като вас — каза Кимбърли. — Да не сте някой от онези имигранти, който е бил уважаван лекар в родината си, но дипломата ви не се признава тук, затова сте принуден да вършите черна работа, за която сте твърде квалифициран?

— Не — каза Монк. — Аз съм един от онези бивши детективи от отдел „Убийства“, който беше изхвърлен от полицията по психологически причини, беше нает обратно като консултант, но после беше освободен, когато икономиката се срина, доходите от данък сгради върху недвижимите имоти потънаха, а местното управление беше принудено да ореже разходите.

И двамата се втренчиха в него.

— Следователно, с други думи, не разбирате нищо от медицина — каза Тед.

— Но разбирам много от убийства — каза Монк.

Точно тогава дузина униформени полицаи внезапно се появиха от всички посоки с извадени пистолети, обкръжавайки ни напълно.

— Никой да не мърда — кресна водачът на ченгетата. — Вече всичко свърши.

14. Г-Н МОНК СЕ ОТЧИТА

— Пуснете оръжията и вдигнете ръце — каза водачът на ченгетата.

Всички вдигнаха ръце, но оръжия не се виждаха, освен онези, които държаха ченгетата.

— Затворете и заключете магазина — нареди ченгето.

Полицаите се разпръснаха, движейки се навсякъде около нас, като претърсваха мен, Монк и шепата клиенти в магазина за оръжия.

Артър се втурна от дъното на магазина и едва не беше застрелян. Главното ченге се извъртя рязко и насочи пистолета си право към него.

— Аз съм управителят на магазина — каза Артър, като вдигна ръце. — Какво става тук?

— Кражба — каза водачът на ченгетата. — Един от касиерите е задействал безшумната аларма.

— Аз бях — каза Монк, като помахаше с ръка.

— Е, къде са крадците? — попита ченгето, с лице, набраздено като Големия каньон, с очи, кремъчно твърди като, ами, кремък. У този човек имаше нещо изумително напомнящо за камък.

— Нямаше кражба — каза Монк.

Ченгето с каменното излъчване прибра оръжието си в кобура с гневна намръщена гримаса.

— Тогава защо задействахте алармата?

— За да спра убийство — затаи Монк.

— Чие? — попита ченгето.

— Нейното — Монк посочи към Кимбърли, жената пред него.

— За какво говорите? — каза тя, явно удивена от изявлението на Монк. — Никой не се опитва да ме убие.

— Съпругът ви се опитва — каза Монк. — Убива ви от седмици.

— Вие ненормален ли сте? Обичам жена си — каза Тед, като обгърна закрилнически талията ѝ с ръка. — Правя всичко, каквото мога, за да я върна към здравето.

— Така е — потвърди Кимбърли.

— Доказателствата казват друго — рече Монк.

Ченгето пристъпи до Монк. Сега успях да прочета табелката с името му. Казваше се Травис Морган.

— Какви доказателства?

— Тук пред очите ви са — рече Монк.

Морган хвърли поглед към продуктите:

— Смес за кейк? Плодове? Бадеми? Това не са точно смъртоносни оръжия.

— Той ме убива с доброта и загриженост — каза Кимбърли, като погледна любящо съпруга си.

— Вярно е — каза Монк.

— Настъпил си безшумната аларма, защото един клиент се е канел да прави кексчета за жена си? — каза Артър, като погледна невярващо Монк.

Монк кимна:

— С тройна глазура от маслен крем.

— О, Боже мой — каза Артър, като покри лицето си с ръце. — Какво направих?

Морган направи знак на друг полицай:

— Обади се в управлението. Кажете да изпратят някого тук за психическо оценяване, незабавно.

Прочистих гърло и излязох иззад гишето си.

— Извинете ме, полицай Морган. Има нещо, което би трябвало да знаете за този човек.

— Той е откачен — каза Тед. — Това е очевидно за всички.

— Името му е Ейдриън Монк — казах. — И до вчера беше консултант към Отдел „Убийства“, работейки пряко с капитан Лилънд Стотълмайер.

Морган кимна, възприемайки Монк в нова светлина.

— Чувал съм за този тип.

— Какво сте чували? — попита Монк.

— Че сте побъркан — каза ченгето.

— Ако господин Монк казва, че този човек убива жена си, значи наистина е така — казах.

— А вие сте? — попита Морган.

— Натали Тийгър, асистентката на господин Монк.

— И работите и като касиерка?

— Това е дълга история — каза.

— Всички да останат по местата си. Не мърдайте. Не пипайте нищо. Връщам се веднага. Трябва да се обадя на няколко места.

— Не можем да висим и да чакаме тук, докато се справите с този луд — каза Тед. — Жена ми не се чувства добре. Трябва да се прибере и да си легне.

— Той е прав — каза Монк. — Първото ви обаждане би трябвало да е до парамедиците. Тази жена трябва веднага да стигне до някоя болница.

— Току-що се върнахме от лекаря — каза Кимбърли. — Той ми подписа антибиотици и каза, че всичко, от което имам нужда, е продължителна почивка на легло.

— Това е, защото на вашия доктор не му е дошло наум, че може да са в действие нечестиви сили — каза Монк.

— Нечестиви сили ли? — попита Тед.

— Говоря за вас — каза Монк.

— Достатъчно — каза Морган. — Запазете го за детективите.

— Аз съм детектив — каза Монк.

— Говоря за истинските — допълни ченгето. — Нали знаете, онези със значки вместо престилки.

Парамедиците пристигнаха първи, положиха Кимбърли на носилка и я включиха към интравенозна система, но не я отнесоха. Полицията ги бе инструктирала да чакат, освен ако здравето ѝ не е в непосредствена опасност.

Съпругът ѝ, Тед, стоеше до нея, като държеше ръката ѝ и гледаше с омраза към Монк.

Тед не беше единственият. Артър крачеше пред пътеките, като от време на време вдигаше очи да изгледа гневно Монк, който изобщо не изглеждаше смутен от всички мръсни погледи, които получаваше. Всъщност изглеждаше определено по-развеселен и бодър.

Духът му се повиши още повече, когато забеляза капитан Стотълмайер да влиза. Капитанът се усамоти за миг с полицай Морган, въздъхна уморено, докато слушаше, после бавно се приближи до Монк.

— Не знаех, че сега работиш в „Сейфуей“ — каза капитанът.

— Първият ни ден е — каза Монк. — Но мисля, че върви наистина добре.

Хвърлих поглед към Артър и от изражението на лицето му ми стана ясно, че не е съгласен с оценката на Монк. На капитана, който беше работил с Монк много дълго време, не му беше нужно да поглежда Артър, за да знае, че гледната точка на Монк не се споделяше от работодателя му.

— Не си ли малко прекалено квалифициран за работата? — попита Стотълмайер.

— Времената са отчаяни — отвърнах. — Не можем да сме придирчиви относно това, откъде ще дойде следващият чек със заплатата ни, стига да получаваме такъв.

— Не беше замислено като критика, Натали. Просто полагам основите за теорията си.

— Каква теория? — попитах.

— Мисля, че тази работа дотолкова отегчава Монк в интелектуално отношение, та умът му работи извънредно, откривайки престъпления там, където такива не съществуват.

— Престъплението е тук, пред очите ни — каза Монк, като посочи продуктите пред себе си.

— Искаш да арестуващ този човек, задето насърчава нездравословна диета?

— Това е фатално, капитане.

— Това е нищо — каза Стотълмайер. — Би трябвало да видиш какво купувам аз в магазина за хранителни стоки.

— Жена му страда от хронично отравяне — каза Монк. — Има вероятност следващото ѝ ядене у дома да ѝ бъде последното, ако не направим нещо.

— Как се хранят си е техен избор, Монк. Не е работа на полицията.

— Тя ми разказа за симптомите си: загубата на апетит, гаденето, изтръпването в дланите и стъпалата. Това са все класически симптоми на отравяне с арсеник.

— А същите симптоми могат да се предизвикат от развод, попълване на данъчни формуляри и слушане на Ръш Лимбо — каза капитанът.

— Освен това тя страда от болка в гърба, замайване и главоболие.

— Аз също — каза Стотълмайер. — Нарича се стрес, Монк.

— Но това са също и типични признаци на отравяне от етилен гликол — каза Монк, като вдигна кутията с течност против замразяване. — Който се намира в течността против замразяване.

— Проблемите ѝ биха могли да са породени от много причини — добави Стотълмайер. — На път за насам се обадох на лекаря ѝ и той казва, че тя има инфекция.

— Това е, защото не е видял списъка с покупки на съпруга ѝ. Етилен-гликолят има сладък вкус — точно затова той прави плодови пайове и всички тези кексчета с тройна глазура. Това е, за да не усети тя отровата в храната си. Черешовите костилки, костилките от праскови, тапиоката, хортензиите — всички те съдържат цианид, който има вкус на бадеми. Точно затова той приготвя толкова много бадемови десерти. Сега добавя арсеник към сместа — Монк вдигна голямата торба с ябълки, за да илюстрира довода си. — Ябълковите семки са богати на арсеник.

— О, за Бога, слушах достатъчно тези глупости — каза Тед, като пристъпи напред. — Тези ябълки са за ябълков пай, идиот такъв. Всички съставки, които мислиш за отрова, са обичайни, обикновени храни, които ядем всеки ден. Можеш да погледнеш покупките на всички и да отправиш същите безумни обвинения. Нима ще се обаждаш на полицията всеки път, когато някой купи съставки за печене на кейк? Или когато някой купи спрей против насекоми, отрова за плъхове и шоколадов кейк със сметанов пълнеж?

— В доводите му има логика, Монк — каза Стотълмайер.

— Лесно е да докажеш хронично отравяне, след като знаеш какво да търсиш. Жена му може да отиде да изследват кръвта и косата ѝ за арсеник и цианид, или може да ѝ направят биопсия на бъбрека, за да се определи дали има оксалатни кристали. Резултатите ще говорят сами за себе си.

— Няма да позволя да забиват игли в жена ми и да я режат, само за да задоволя параноичните халюцинации на някакъв луд непознат — отсече Тед. — Всичко, което искаме, е да си отидем у дома и да оставим този ужасен ден зад гърба си.

— Решението е мое — каза Кимбърли, като се надигна и седна в носилката. — Не твое.

Тед се обърна изненадано:

— Не му вярваш наистина, нали?

— Имате ли голяма животозастрахователна полица? — попита я Монк.

— Един милион долара — каза тя.

— Имало ли е някаква промяна във финансовото ви положение?

Тя изучаваше подозрително съпруга си.

— И двамата загубихме работата си и се наложи да намалим разходите.

— Как можеш да ме гледаш така? Как можеш дори да си помислиш за секунда, че бих могъл да те нараня? — каза Тед. — Знаеш колко много те обичам.

— Плака, когато трябваше да продадем поршето ти — напомни му тя.

— Разбира се, че плаках. Всеки мъж би плакал — каза Тед, като погледна Стотълмайер за подкрепа.

— Никога не съм имал порше — оправда се Стотълмайер.

— Но ако имахте, нямаше ли да плачете, ако се наложеше да се откажете от него?

— Не съм много по плаченето — каза капитанът.

— Освен това започна да ми става лошо едва след като ти настоя да поемеш готвенето — каза тя.

— Искях да помагам повече вкъщи, особено след като се наложи да освободим чистачката — каза Тед. — А как ми се отблагодаряваш? Като ме обвиняваш в опит за убийство? Шокиран и дълбоко наранен съм. Ще приема, че говори инфекцията ти, а не ти.

— Какво имаме да губим, като направим изследванията? — каза тя.

— Удръжките, може би дори цялата цена на тестовете. Знаеш колко малко пари имаме сега. Не би трябвало да прахосваме нищо от тях, за да усмирим някакъв ненормален касиер от „Сейфуей“.

Тя кимна и се обърна към парамедиците:

— Заведете ме в болницата. Искам тези изследвания.

Парамедиците изтикаха носилката през вратата, следвани от Тед, с подчертано скръбно провлечена походка.

Стотълмайер направи знак на един от полицаите да се приближи.

— Последвайте го до болницата. Ще бъда там след малко.

Полицаят кимна и се отправи навън.

— Виновен е — каза Монк.

— Знам, и тя също го знае — каза Стотълмайер.

— Вие ѝ спасихте живота, господин Монк — каза.

Стотълмайер махна на полицай Морган да се приближи:

— Съберете всички онези продукти. Това е веществено доказателство.

Артър се приближи към нас:

— Не е ли редно двойката да плати за всичко това, преди да си тръгнат?

— Ще ви дадем разписка за стоката — каза Стотълмайер.

— Не е същото като пари в брой — каза Артър. — Или кредит.

— Не, не е — каза Стотълмайер, като премести поглед към нас.

— Организираме малко празненство за Ранди в шест часа в управлението. И двамата сте поканени.

— Какво му взехте? — попита Монк.

— Все още нищо.

— Всичко, от което имате нужда, е точно тук — каза Монк. — Може да използвате нашето намаление за служители.

— Не, не може — каза Артър.

— Възнамерявам да го купя лично и да поискам от капитана да ми възстанови похарченото.

— Не можеш — каза Артър.

— Защо?

— Защото си уволнен.

Артър постъпваше напълно нечестно и аз нямаше да търпя това.

— Случилото се беше неудобно и може би ви коства някой и друг изгубен клиент, но той извърши добро дело. Спаси живот. Не беше по-различно, отколкото, ако беше приложил сърдечно-белодробно съживяване на клиент, припаднал на някоя от пътеките в магазина. Щяхте ли да го уволните за това?

— Не, нямаше. Уволнявам го, защото преднамерено е вземал повече пари на всичките си клиенти днес, и ако това не е достатъчна причина, обвини друга клиентка, че е безчестна стара глупачка.

— Беше — каза Монк.

— Не мога да повярвам, че наистина ви се е обадила, за да се оплаче — казах.

— Тя е майка ми — каза Артър. — Да се оплаква — това ѝ е работата.

Поне още имаше някой, който имаше работа.

15. Г-Н МОНК ОТИВА НА ПАРТИ

Да бъде уволнен само след един ден работа, беше голям удар за Монк, но той не се сърдеше. Все пак купи подаръка за рождения ден на Дишър от „Сейфуей“. Стотълмайер също, заедно с тортата и напитките, тъй като не знаеше дали ще получи друг шанс да излезе от управлението без Дишър преди партито.

Артър ми предложи да остана, но нямах желание да изоставя Монк заради някаква работа, поне не още, и със сигурност — не заради тази.

Взехме си чековете със заплатата за единствения ни работен ден и си тръгнахме от магазина за хранителни стоки. Монк ме изпрати до колата ми с прегърбени рамене и наведена глава, сякаш носеше двайсет и пет кила срам на гърба си.

— Мислиш ли, че все още ще съм добре дошъл да се връщам и да чистя магазина нощем?

— Защо бихте искали да го правите след начина, по който се отнесоха с вас?

— Все още помагам на полицията безплатно. Те не хранят лоши чувства.

— Те — не — казах. — Но вие би трябвало.

— Не разбирам защо.

— Защото се отнесоха към вас несправедливо. Никакво самоуважение ли нямате? Би трябвало да се застъпите за себе си.

— Затова имам теб.

— А ако нямахте мен?

Монк спря и се обърна с лице към мен, с разширени очи.

— Напускаш ли ме?

— Не, но не съм с вас през цялото време.

— Би могла да си, ако искаш. Не ти преча.

— Убягва ви доводът ми. Ако не цените сам себе си никой няма да ви цени.

— И бездруго не ме ценят и не искам да обезкуражавам малцината, които го правят, като ги разгневя.

— Това е жалко — казах.

— Това е животът ми. Нима през всичките тези години не си обръщала внимание? Единственият момент, в който хората ме уважават, е когато разкривам някое престъпление.

— Това е защото тогава е също и единственият момент, когато уважавате себе си.

Когато Монк разкриваше престъпление, му се струваше, че светът е в съвършено равновесие и всичко си е на мястото. В този момент той беше напълно овладян, уверен, сигурен в себе си и сякаш свободен от тревогите, които го терзаеха.

Макар да не ми беше казал, че се чувства така, знаех, че е вярно, защото можех да го доловя в гласа му и да го видя в позата му, дори в напрегнатостта на погледа му, когато се изправеше лице в лице с убиец и обобщеше точно как е извършено убийството.

Това беше моментът, когато Монк бе толкова щастлив и сигурен, колкото изобщо му бе възможно.

Монк ме погледна унило, сякаш четеше мислите ми.

— А сега изгубих и това.

Лейтенант Дишър беше изпратен извън управлението по някаква безсмислена задача, преди да стигнем там, и когато се върна, всички изкрещяха „Изненада“ и подвикваха и се шегуваха, точно както им беше наредил Стотълмайер. Капитанът сметна, че ако направим това, събирането в управлението технически ще се брой за партито изненада, на което се надяваше Дишър.

Дори да беше разочарован, Дишър не го показа. Беше ухилен до уши, поздравяваше всички с петте победоносно вдигнати и разперени пръста на ръката си и направи голямо представление, докато духаше свещите на купената си от „Сейфуей“ торта и отваряше подаръците си. Дори не се оплака, че нито един от тях не беше от подаръчния му регистър в „Нордстром“.

Монк му подари клечки за уши, Стотълмайер му връчи подаръчен талон за покупки на стойност 50 долара, а аз му подарих

DVD с първия сезон на стария полицейски сериал „Улиците на Сан Франциско“.

— Обичам това шоу — каза Дишър, възхищавайки се на сложената на обложката снимка на Карл Молдън и Майкъл Дъглас на фона на прекрасния изглед на Сан Франциско.

— Защото си ченге в Сан Франциско — казах.

— Хората непрекъснато ме бъркат с Майкъл Дъглас, а капитанът направо е одрал кожата на Карл Молдън, само че без сбърчения нос, косата, шапката или балтона.

Стотълмайер се намръщи.

— Тогава какво остава, което ме прави да изглеждам като негово абсолютно копие?

— Вие сте побелял стар детектив в края на кариерата си, а аз съм блестящ млад амбициозен професионалист с удивително бъдеще.

Беше рожденият ден на Дишър, затова Стотълмайер пренебрегна този коментар с насилена усмивка взе си парчето торта и се върна в кабинета си.

Останахме още около час, достатъчно дълго, че двама детективи да почнат да ме задяват, а Монк — да почисти след всички и да премете пода. Докато излизахме, Стотълмайер ни отведе настрана, за да не ни чуе Дишър, и ни благодари, че сме дошли.

— Ранди е наш приятел — каза Монк. — Защо да не дойдем?

— Щяхме да се обидим, ако не бяхме поканени — добавих.

— Радостен, и немалко облекчен съм, да ви чуя да казвате това — рече Стотълмайер. — Хубаво е да знам, че не приемате лично тази история с работата.

— Ранди не е виновен, че уволнихте господин Монк — казах недвусмислено.

— Не съм го уволнил аз — оправда се Стотълмайер. — А градът.

— Но градът е голямо, аморфно, безлико нещо — казах. — Вие стоите точно пред мен.

— Значи просто искаш да си изкараш яда на някого, и това съм аз.

— Да се сещате за някой по-подходящ?

— Уилям Хана или Джоузеф Барбара — заяви Монк. — Избери си.

И двамата със Стотълмайер го погледнахме.

— Кой са те? — попита Стотълмайер.

— Хората, отговорни за Фред Флинтстоун и Барни Ръбъл, и двамата — нарисувани само с по три пръста на всеки крак и по четири — на всяка ръка — каза Монк. — Всички знаят, че това е неточно, дори сред хората от Каменната ера. Увекочили са една измама под формата на анимация, подвела безброй деца, и никога не са били подведени под съдебна отговорност за това.

— Какво общо има това с вашето уволнение като консултант към полицейското управление? — попитах.

— Нищо — каза Монк. — Но те заслужават гнева ти повече от капитан Стотълмайер.

— Оценявам това, Монк — каза капитанът. — Между другото, беше прав за онази жена в супермаркета. Тестовите показаха отравяне. Тя ще остане няколко дни в болницата, а съпругът ѝ ще бъде в затвора с години.

— Прав съм и за Боб Сийбс — напомни му Монк.

— Той е мошеник. Съгласен съм с теб по този въпрос — каза капитанът. — Но той не е убиецът на Хаксби. Невъзможно е.

— Мога да го докажа, ако ми позволите — каза Монк.

Стотълмайер поклати глава.

— Съжалявам, Монк. Просто от сега нататък ще трябва да оставиш полицейската работа на нас.

— Но ако сте изключили Сийбс, защото е невъзможно той да е извършил убийството, тогава никога няма да го арестувате за него.

— Вярно е. Вместо това ще арестуваме човека, който наистина го е извършил — заяви Стотълмайер. — Това може и да ти дойде като шок, Монк, но ние наистина разкриваме убийства без твоята помощ.

— Не и невъзможните — каза Монк.

На път за вкъщи оставих Монк в апартамента му. Докато минавах покрай италианския ресторант „Мама Петрочели“, се сетих за Уорън Хоруиц, собственика и за онова, което ме питаше всеки път, щом влезех да поръчам пица.

Направих обратен завой, паркирах неправилно пред ресторанта и изтичах вътре. По случайност Уорън беше зад мястото на оберкелнера в очакване да настанява клиенти.

— Всеки път, когато дойда за пица, ми предлагаш обратно старата ми работа като сервитьорка — казах. Сериозен ли си? Или просто флиртуваш с мен?

Отначало изглеждаше стреснат, но после изненадата му бързо отстъпи място на доволна усмивка:

— И двете.

— Ще приема работата при едно условие — казах.

— Трябва да се ожения за теб — предложи той.

— Трябва да наемеш и Ейдриън Монк.

— Дадено — съгласи се той.

— Нима дори не искаш да узнаеш нещо за него?

Той поклати глава:

— Единственото, което има значение за мен, е, че ще мога да те виждам всеки ден и че животът ми ще бъде по-светъл като резултат.

— Но ще трябва да спреш с флиртуването — казах. — Щом започна да работя за теб, това ще е сексуален тормоз.

Дразнех го нарочно и той го знаеше.

— В това няма нищо сексуално — каза той. — Не искам да спя с теб.

— Не искаш?

— Поне не и докато не се оженим — каза той. — Тогава ще го правя по два пъти на ден и по три пъти през уикендите.

— Очевидно никога не си бил женен — отвърнах му.

Занесох вкъщи една пица „Моцарела“ с комплиментите на Уорън Хоруиц и намерих Джули в дневната да втрива в ръцете си овлажняващ крем.

Беше получила работата на автомивката и сега пръстите ѝ бяха разранени и спаружени, след като бе държала мокри кърпи цял ден. Но тя ми каза, че била изненадана колко много всъщност ѝ харесвало, независимо от тежката и на моменти унижителна работа.

— Какво ѝ беше унижителното? — попитах.

— Няколко хлапета от моето училище докараха колата си и трябваше да я измия. Накараха ме да я мина пет или шест пъти, просто защото можеха. Как беше първият ти работен ден?

— Уволниха ме — казах, след което се поправих: — Всъщност уволниха Монк, а аз напуснах в знак на солидарност.

Разказах ѝ цялата история и докато си ядяхме пицата, ѝ съобщих за новата работа.

Очаквах да се оплаче, че всичките ѝ приятели ходят в „Мама Петрочели“ и че ще бъде унижена, ако се случи да им сервирам. Тя обаче не изрече и думичка на възмущение. Или опитът ѝ в автомивката омаловажаваше унижението, което можех да ѝ навлека в сравнение със сегашното, или осъзнаваше, че като хленчи за това, няма да стигне доникъде.

Каквито и да бяха основанията ѝ, хубаво беше за разнообразие да не спорим по време на вечеря. Но докато ѝ разказвах за работата, ми дойде наум, че бях забравила да съобщя на Монк за новата ни работа, която започваше на другия ден. Така че след като се нахранихме, му се обадох и му казах подробностите. Беше развълнуван. Тревожеше го само едно.

— Той ли осигурява компасите, нивелирите и ролетките, или си носим собствени?

— Ние не сме инженери, господин Монк. Правим пици.

— Как мислиш, че правят всяка пица съвършено кръгла, а всяко парче — идеален триъгълник?

Въздъгнах:

— Вероятно би трябвало да си носите собствено оборудване за измерване на пиците.

— С радост — каза той.

16. Г-Н МОНК ПРИГОТВЯ ПИЦА

Пристигнахме преди обед и първата задача, възложена на Монк, беше да почисти кухнята и да подреди масите — задачи, които той не само много хареса, но и с които се зае с искрен ентузиазъм, незабавно спечелвайки новия си шеф.

— Този човек е удивителен — каза ми Уорън. — Кухнята никога не е била толкова чиста, а масите никога не са изглеждали толкова добре.

— Той просто прави това, което обича.

— Никой не обича да чисти и да подрежда приборите по масите. Направих го, за да сломя духа му и да изпробвам издръжливостта му още от началото.

— Затова ли ме караш да стържа сирене, да режа чушки и да кълцам лук?

— Не. Просто ми харесва да си при мен в кухнята — отвърна той.

— Ако наистина искаш да направиш господин Монк щастлив, помоли го да мие чиниите, да жули подовете и да чисти тоалетните.

— Будалкаш ме.

— Честно — уверих го. — Ще ти благодари за това.

Така че Уорън последва съвета ми и възложи на Монк да измие съдовете по време на обедния наплив, а след това да почисти тоалетната. Монк му благодари и щастливо се зае и с двете задачи. Уорън беше зашеметен.

В „Мама Петрочели“ се изсипва голяма навалица за обяд, така че постоянно бях заета да обслужвам масите заедно с още една сервитьорка, Ерин, жизнерадостна двайсет и две годишна жена, която искаше да стане фризьорка. Ерин предложи да подстриже косата ми и тази на Джули за по пет долара, ако се отбием в колежа ѝ по козметика по време на часовете. Трябвах ѝ хора, за да се упражнява, и предлагаше на всеки клиент същата възможност, която беше дала на мен.

Припомних си сервитьорската работа, сякаш никога не бях спирала да я върша. Също и подбитите крака.

Уорън беше силно впечатлен от Монк. Сигурно ми благодари поне петдесет пъти, задето го доведох. Монк също изрази благодарността си, докато седяхме в едно от сепаретата по време на ранната си почивка за обяд.

— Тази работа е фантастична. Толкова ти благодаря, че ме препоръча за нея.

— Удоволствието е мое — казах.

— Мисля, че шефът има специално отношение към мен. Получавам всички най-хубави задачи.

— Например чистенето на тоалетните.

— Надявам се, че не се чувстваш пренебрегната.

— Съвсем не. Вие го заслужавате.

— Вярно е — каза Монк. — Изглежда, че имам естествен афинитет към ресторантски бизнес. Кой е подозирал?

— Виждате ли, д-р Бел беше прав — вече откривате нови неща за себе си. — Посочих пицата със сирене, която се предполагаше да си поделим, но която той не беше докоснал. — Не сте ли гладен?

Той се наведе към мен и прошепна:

— Не мога да ям това. Деформирано е.

Кимнах:

— Не е съвършен кръг.

— Уорън е такъв мил човек и вече ми даде толкова много възможности. Не знам как да му кажа, че пиците му са отблъскващи на вид.

— Тогава не го правете. Вместо това доброволно предложете да приготвяте пици. Така, вместо да се оплачете и да го обидите, можете да му покажете чрез пример как да го върши правилно.

— Идеята е страхотна, Натали. Освен това е шанс да впечатля Уорън, като се предложи доброволно за една от тежките неблагодарни задачи, без да ме моли.

— Никога не вреди да спечелиш малко точки пред шефа. И като говорим за това — не бих споменала, че смятате приготвянето на пици за черна работа.

— Разбира се, че не — каза Монк. — Що за човек мислиш, че съм? Не съм лишен от такт.

И така Монк доброволно предложи да прави пиците. Уорън с радост удовлетвори молбата и предложи и двамата да опитаме.

Уорън ни показа диаграмите на стената, които илюстрираха със снимки всяка стъпка в процеса по приготвянето на всички видове пици, които „Петрочели“ предлагаше. Тестото беше предварително приготвено; ние трябваше само да го разточим. Всички сосове, сирена и късчета месо и зеленчуци, които се поставяха отгоре, вече бяха приготвени и обитаваха собствени отделни контейнери. На Монк това много му хареса. Процесът беше подреден, ясен и еднообразен.

Това, което не се хареса на Монк, бяха снимките на готовите пици, които изглеждаха като, както се изрази той, „местопрестъпления от безформено тесто“.

Той използваше дезинфекцираните си компас, ролетка и нивелир, за да се увери, че неговите пици са съвършено кръгли. После нанасяше равномерен слой от сос и сирене. Дотук добре.

Проблемът се яви, когато слагаше покритието. Трябваше да се увери, че върху всяко парче има един и същи брой неща в едно и също положение. Това придаваше на неговите пици вид на мишени на стрелбище, с месо и зеленчуци, подредени в концентрични кръгове, на равни разстояния един от друг, като ставаха все по-малки, когато стигаха до центъра.

Това не беше толкова зле върху пица с едно или две покрития, но изглеждаше чудновато върху комбинираните. Направихме доста от тях, преди Уорън най-сетне да се върне с една.

— Тази пица изглежда като произведена на машина — каза Уорън.

Монк засия от гордост:

— Много ти благодаря.

— Не можеш да правиш пица така — каза Уорън. — Нещата отгоре трябва да са смесени.

— Защо, в името Божие, би искал да направиш това? — попита Монк.

— За да имаш по малко от всичко във всяка хапка.

— Не можеш да направиш това — възпротиви се Монк.

— Защо не?

— Това е неестествено, небалансирано, неетично, нездравословно, неудобно, нехигиенично, безбожно, безобразно,

отблъскващо, отвратително, нестабилно, непростимо, неприятно, непатриотично — то противоречи на всичко, което е скъпо на човечеството и цивилизованото общество.

— Това е просто пица — каза Уорън, който изглеждаше леко удивен от пламенната тирада на Монк.

— Това е една безредна пица — каза Монк.

— Така ги харесваме.

— Призовавам те да премислиш, Уорън, най-категорично те призовавам или ще съжаляваш за това до края на живота си.

Обадих се преди Уорън да успее да каже нещо:

— Това, което господин Монк има предвид, е, че навярно талантите му и чувството му за ред са по-полезни в други отношения, различни от правенето на пица.

— Определено — каза Уорън. — Промяна на плановете, Ейдриън. Тази вечер можеш да настаняваш клиенти, а аз ще правя пиците.

— Ти си шефът — каза Монк, а после посочи инструментите си.

— Би ли искал да използваш компаса, нивелира и ролетката ми?

Уорън се втренчи объркано в Монк.

— За какво?

Обадих се отново:

— Мисля, че Уорън предпочита да използва собствени инструменти.

— Разбирам напълно — каза Монк, като си събра нещата. — Нека само да почистя и дезинфекцирам тези, а после ще отида в залата за хранене.

В мига щом Монк се отдалечи, Уорън се обърна към мен:

— Инструменти? Аз правя пици, не изработвам етажерки.

— Знам.

— Какъв му е проблемът?

— Обича нещата чисти и подредени.

— Дори пиците си?

— Всичко. Но мисля, можеш да се съгласиш, че това е една страна от характера му, която, ако бъде правилно насочена, може да бъде от голяма полза за един ресторант.

— Виждам това — каза Уорън. — Виждам също и как това може да подлуди човек.

Отново се заех да сервирам заедно с Ерин, докато Уорън и още един готвач работеха в кухнята, а Монк играеше ролята на новия оберкелнер.

Неприятностите се явиха още от началото. Група от трима души, двама мъже и една жена, влезе и Монк им каза, че ще трябва да чакат.

Един от мъжете погледна покрай Монк към трапезарията:

— Но празни маси има в изобилие.

— Съобщете ми, когато пристигнат останалите от групата ви — каза Монк.

— Всички сме тук — каза жената.

— Знаете какво имам предвид — каза Монк.

— Не, не знаем — каза тя.

— Тогава ще трябва да изчакате, докато пристигне някоя жена — каза Монк.

— Защо? — попита мъжът.

— Вашата група е нечетна и небалансирана — поясни Монк. — Трябва да намерите още една жена.

— Няма да седим с някаква непозната жена — каза мъжът.

— Трябваше да помислите за това, преди да дойдете на обяд — каза Монк.

Втурнах се, грабнах три менюта и им се усмихнах:

— Насам, моля.

Монк ме сграбчи:

— Не можеш да ги настаниш. Не им достига една жена.

— Имат мен — казах и ги отведох до една маса, като пътъм хвърлих поглед към кухнята да видя дали Уорън беше дочул нещо от спора. За щастие изглеждаше зает с нещо друго в кухнята.

Но докато бях с гръб, влезе друг клиент — мъж с риза, която не беше прибрана в джинсите, със списание под мишница.

— Маса за един — каза той, като се обърна към Монк.

— Ще трябва да си закопчаете ризата — каза Монк.

— Защо?

— Най-горните четири копчета са разкопчани и разкриват гърдите ви — обясни Монк. — Нехигиенично е.

— Какво му е нехигиеничното?

— В храната ви може да паднат косми от гърдите ви.

— Ще поема този риск — каза мъжът.

— Ние, останалите, няма — каза Монк. — Не можем да допуснем мръсните косми от гърдите ви да се разлетят из стаята.

Мъжът се обърна и излезе, преди да успее да се върна при Монк.

— Господин Монк, не може да изхвърляте хората за това, че не са си закопчали яката — казах.

Монк посочи един надпис над вратата, който гласеше: „Няма риза, няма обувки, няма обслужване“.

— Той носеше риза — казах.

— Едва — рече Монк.

Опитвах се да държа Монк под око и да смекчавам проблемите, преди клиентите да си излязат, но имаше такъв наплив, че не можех да върша едновременно своята и неговата работа.

Всичко беше наред, когато си имаше работа с групи с численост, дяляща се на две, но караше групите с нечетен брой хора да чакат, докато влезеше сам човек, който бе склонен да се присъедини към тях. Или предлагаше групите, състоящи се от нечетен брой хора, да се обадят на друг приятел или член на семейството да дойде и да се присъедини към тях.

Това беше достатъчно неприятно, но освен това той отказваше обслужване на хора с криви зъби, разрошена коса и пиърсинги, на основание, че „нарушават здравните норми“.

За късмет, всичко това се случваше без Уорън да забележи. Нещата обаче излязоха от контрол, щом хората бяха настанени и започна сервирането на храната.

Повечето клиенти си поръчваха „безредни“ пици, и на него му беше достатъчно трудно да пренебрегне това. Но той просто не можеше да се примири хората да си делят пиците и да ги ядат с ръце. Тичаше от маса на маса, опитвайки се да попречи на хората да го правят, но те просто не желаеха да слушат.

— Така се разпространява ешерихия коли — каза Монк на едно четиричленно семейство, което си делеше една пица на масата си. — И черната смърт.

— Черната смърт се е причинявала от плъхове — каза майката.

— Плъхове, които са яли пица, която хората са докосвали с мръсните си и оплескани със слюз пръсти — каза Монк.

— Не знаете за какво говорите — каза жената.

— Знам, че предавате съпруга си, като въртите извънбрачна сексуална афера.

— Какво? — възкликна мъжът, като едва не се задави с хапката от пица в устата си.

Очите на дъщерята в предтийнейджърска възраст бяха разширени.

— Мама спи с други мъже?

— Не спя. Не слушай този ужасен човек — тя закри ушите на дъщеря си с длани и погледна съпруга си. — Фред, направи нещо.

— Вашето прелюбодеяние е очевидно — каза Монк. — Съпругът ви е чисто избърснат, но любовникът ви, който си е подрязал брадата преди randevуто ви, е оставил малки косъмчета по врата и яката ви. И ви видях да откъсвате поставения от хотелското пиколо етикет върху ключодържателя си и да го пускате в боклука на влизане.

— Спиш с *Тод*? — заекна Фред.

Лицето на жената стана яркочервено, което беше равносилно на признание.

— Не стига, че сте предали семейството си чрез своята изневяра — продължи Монк. — Ами сега излагате на опасност здравето им с немарливите си хранителни навици. Нямате ли срам?

Сграбчих Монк и го отведох.

— Какво правите?

— Спасявам животи — каза Монк.

— Хората ядат пицата с ръце. Така е прието.

— И погледни до какво води — каза Монк, като посочи към семейството, с което току-що беше говорил. Тръгваха си от ресторанта, и четиримата — просълзени — цяло едно разпаднало се семейство.

— Начинът, по който си ядат пицата, няма нищо общо с това — казах. — Беше задето разкрихте прелюбодеянието й.

— Тя водеше нездравословен начин на живот. Това е признак за морално разложение.

— Всички ядат пица с ръце. В това няма нищо лошо.

— Помисли си за всички неща, които са докосвали, преди да хванат с ръце парче пица. Би трябвало да носят ръкавици. Или да използват нож и вилица.

— Изборът е техен — казах. — Не ваш.

— Отвратително е — отсече Монк. — Това разпространява болести, зараза и смърт.

Поне не беше покварена зараза.

— Не виждам никого да пада мъртъв тук.

— Не още — каза Монк.

— Моля ви, господин Монк, бъдете разумен в това отношение.

— Няма да е лесно — каза той.

— Умолявам ви, не само заради мен, но също и заради вас. Имаме нужда от тази работа.

Монк кимна:

— Добре, така ще направя.

— Благодаря ви — казах и му обърнах гръб, за да продължа да сервирам.

Точно тогава Монк плесна с ръце и повиши глас, достатъчно силно, за да го чуят всички:

— Може ли всички да ми обърнете внимание, моля? Имам много важно съобщение. Трябва да спрете да говорите, да оставите храната си и да ме изслушате, ако искате да живеете.

Всички прекратиха заниманията си и се обърнаха да го погледнат. Включително и Уорън, когото видях в кухнята да се взира невярващо в Монк.

Втурнах се към Монк.

— Казахте, че ще бъдете разумен.

— Съм. Неразумно е да си затварям очите за това само защото е смущаващо за Уорън. Казах ти, че няма да е лесно.

— Това е точно каквото не исках да правите.

— Тогава трябваше да ми кажеш да бъда неразумен.

— Да изгубим работата си ли искате?

— Разбира се, че не. Точно по тази причина спирам това, преди здравното министерство да затвори заведението — Монк отново повиши тон, за да се обърне към обядващите: — Трябва да спрете да се храните с ръце или всички ще умрете.

Тогава разбрах, че е свършено. Примирих се с неизбежното. Тътнещ тревожен шепот се разнесе из трапезарията. Уорън изхвърча като мълния от кухнята, като размахваше ръце, за да привлече вниманието на всички.

— Не обръщайте внимание на онова, което казва този човек — каза Уорън. — Той само се шегува.

— Хранителното отравяне и бубонната чума не са шега — каза Монк.

— Хранително отравяне ли? — възкликна един от клиентите, като си изплю пицата. — Какво ѝ е на храната ми?

— Нищо ѝ няма — каза Уорън. — Напълно безопасна е.

— Ръцете ви са това, което не е безопасно — каза Монк и посочи към друг клиент, мъж: — Особено неговите. Той си избърса носа с опакото на ръката, преди да посегне към парчето си от пицата. Цялата тази маса трябва да бъде поставена под карантина.

— Млъкни, Ейдриън — извика Уорън и се обърна към всички останали: — Моля, простете ни за това грубо прекъсване. Храната ви е наред. Няма проблем да ядете с ръце. А вечерята тази вечер е за моя сметка. Също и десертът.

Уорън сграбчи Монк за ръката над лакътя и почти го извлече през входната врата на улицата. Последвах ги, като си развързах престилката и я оставих. Знаех, че няма да ми трябва повече.

Излязох навън точно навреме да чуя как Уорън казва на Монк онова, което предчувствах.

— Уволнен си!

— Защо? — попита Монк, искрено объркан.

— Защото току-що упражни тормоз над клиентите ми и ми коства цяла вечер печалба — каза Уорън. — Ще имам късмет, ако тези хора там някога дойдат отново.

— Не ви трябва отново — каза Монк. — Те са диваци.

Уорън само поклати глава и се обърна към мен:

— Той не е добре дошъл в ресторанта ми никога повече. Но ти можеш да останеш, Натали. Знаем, че вината не е твоя.

Усмихнах се:

— Оценявам го, Уорън. Наистина. Но ние вървим в комплект.

— Тогава по-добре да свикнеш да си без работа — каза той и се върна вътре.

Монк ме погледна гневно:

— Предателка.

Пристъпих към него:

— Ако това беше вярно, щях да си запазя работата, когато той ви уволни. Вместо това се отказах от нея.

— Но не преди първо да му се подмажеш.

— Това, което направих, беше да му благодаря за добрината, за това, че не допусна гневът му към вас да навреди на приятелството ни.

— Именно — каза Монк. — Вместо да ме подкрепещ, задето постъпих правилно, ти беше по-загрижена какви чувства има към теб — той, човекът, който ме уволни, за да не му се налага да се справи с кризата, заплашваща общественото здраве, която избухва под носа му, в собствения му ресторант. Това е малодушно, Натали, и показва шокираща липса на характер.

Сведох поглед към краката си, опитвайки се да удържа гнева, който ме караше да треперя. Но не можех. Бях твърде слаба, твърде раздражена и твърде изплашена накъде отива животът ми.

— Проблемът сте вие — казах, като го мушнах с пръст в гърдите, принуждавайки го да отстъпи назад. Но веднага продължих да настъпвам, мушкайки го отново. — Втръсна ми и се уморих да поддържам фантазията, че вие сте прав, а останалият свят грешни. И знаете ли какво? Вече не трябва да го правя, защото не работя за вас. Всъщност благодарение на вас не работя изобщо.

Всеки път, щом кажех „вие“ или някоя дума, производна от тази, го смущавах отново с пръст, за да изтъкна довода си, да се уверя, че той не само ме чуваше, но и чувстваше онова, което казвах.

— Време е да осъзнаете, че живеете в алтернативна вселена, която не е свързана с онази, в която живеем всички. Не трябва ние да се учим да живеем по вашия начин — вие трябва да се адаптирате към начина, по който живеем ние. И ето ви една новина — ние ядем пицата с ръце. Винаги сме го правили. Винаги ще го правим. Свикнете с това.

Монк не би могъл да изглежда по-шокиран, дори ако си бях смъкнала всичките дрехи и бях хукнала гола на улицата, пеейки песни от „Звукът на музиката“.

Той се взря продължително в мен, докато аз затаих дъх, вече престанала да треперя и изпитах болезнено смущение от онова, което бях казала и което бях направила.

— Просто ще си стоите там ли? — попитах. — Нямате ли какво да кажете в своя защита?

Той протегна ръка:

— Би ли ми дала кърпичка, ако обичаш?

Бръкнах в чантата си и плеснах една в дланта му.

Той посегна, избърса грубо устата ми с нея и я натика обратно в дамската ми чанта, преди да ми обърне гръб и да се отдалечи.

17. Г-Н МОНК СЕ НАНАСЯ

Не мога да кажа, че почувствах съжаление след инцидента, защото мислех всяка дума, която изрекох, и освен това бях права, но наистина изпитвах известна вина. Монк имаше психологическо разстройство и през повечето време не можеше да предотврати начина, по който се държеше. Като му крещях и го мушках, нямаше да променя това. Всичко, което бях успяла да направя, беше да го нараня и да направя така, че самата аз да се почувствам по-добре за няколко мимолетни секунди.

Догоних го, докато маршируваше надолу по улицата.

— Къде отивате?

— Вкъщи.

— Вървите в грешната посока — казах. Той се завъртя и тръгна в противоположната посока. — Освен това е на мили отук.

— Какво ти пука?

— Не се дръжте така, господин Монк.

— О, значи няма проблем ти да ми казваш как де се държа, но е грешно аз да го правя.

— Не казах това.

— Ти виждаш света по един начин, а аз го виждам по друг. Твоят начин е правилен, моят е грешен. Даде това да се разбере пределно ясно. Това, което не разбирам, е защо си още тук.

— Защото ме е грижа за вас.

— Вече не ти плащам, за да те е грижа за мен, така че не ти се налага. Ясно даде да се разбере и това.

Сграбчих го за ръката над лакътя.

— Не съм казала това, господин Монк. Това, което исках да кажа, е, че мога да бъда по-честна с вас сега, когато не сте ми работодател.

— Какъв съм късметлия — той рязко освободи ръката си и замарширува нататък.

Забързах отново след него.

— Приятелите са откровени един с друг особено когато са наранени и изпитват болка. Е, мен ме боли.

— Теб? Ти пък за какво има да си наранена? Не си изгубила работата си.

— Да, изгубих я.

— Не си разорена.

— Да, съм.

— Не умираш от жажда.

— Вие нямате дете, което да издържате.

— Имам да издържам теб и твоето дете — каза Монк. — А сега не мога.

Това ме порази силно. Никога преди не бях мислила за това по този начин.

— Наистина ли мислите за нас така? Като семейство, което трябва да издържате?

— Знам, че преживявате главно с чека от заплатата, която ти давам. Уплашен съм, Натали, за всички ни.

— Също и аз, господин Монк.

— Не, не, не разбираш. Не говоря за непрестанния, задущаващ, потискащ страх, който изпитвам още от мига на зачеването си, а за наистина ново ниво на ужас.

— Аз също.

— Наистина ли? — попита Монк.

— Аз съм самотен родител с дъщеря тийнейджърка, която трябва да отглеждам и да изпратя в колежа, но нямам доход, нито спестявания и никакви перспективи за работа. Ако не намеря изход от това, накрая може да изгубя къщата си, едно от малкото останали ми неща, които споделяхме с Мич, преди да загине.

— Няма надежда — каза той.

— Това е позитивна нагласа.

— Ако приемеш, че няма надежда, а такава няма, тогава, когато всичко неизбежно стане много по-лошо, а то ще стане, то няма да е придружено от смазващо разочарование, а това е облекчение. По-добре ли се чувстваш сега?

— Всъщност не.

— Хубаво — каза той. — Сега си подготвена за онова, което ще дойде.

— Какъв ужасен начин да вървиш през живота.

— Това е животът — каза той. — Един ужас след друг, последвани от отчаяние.

Вървахме един до друг към колата ми. Той разтриваше гърдите си, където го бях смушкала няколко пъти.

— Мисля, че ми счупи гърдната кост.

— Не мисля така, господин Монк — стигнахме до колата и аз отключих вратите.

— Ще разберем със сигурност, когато белите ми дробове колабират.

— Ако обезводняването не ви убие първо.

Обърнах му гръб, преди да види усмивката ми, и заобиколих колата, за да отида до шофьорското място.

Бяхме се сдобрили.

Спрях колата си на бордюра пред апартамента му. Той отвори вратата и хвърли поглед към мен, преди да излезе.

— Ще те видя ли утре?

Това беше добър въпрос. Не работех за него и още не си бяхме уредили друга работа. Всъщност нямах причина да бъда пред вратата му рано сутринта. Всъщност нямах причина да го виждам изобщо. Освен че той имаше нужда от мен. Но аз имах нужда от малко пространство, от известно време да си проясня мислите и да измисля какво ще правя.

— Да видим как ще тръгне — казах.

— Какво значи това?

— Да видим какво ще се случи.

Той наклони глава:

— Все още не разбирам.

— Утре може да се видим, а може и да не се видим. Зависи как ще се развият събитията.

— Какви събития?

— Още не знам. Точно затова ще трябва да почакаме да видим как ще се развие положението и какво ще се случи.

— Откъде знаеш, че ще има каквито и да било събития или случки? И какви събития или случки може да има, които ще определят

дали ще те видя или не?

— Точно това ще открием.

— Ти си в делириум — заяви той.

— Ще ви се обадя, господин Монк.

— Кога?

— По някое време.

— Не мога да се справя с цялата тази несигурност.

— Нито пък аз. Затова имам нужда от малко време за себе си, да подреда всичко в ума си и да измисля някакъв план.

— Аз имам план — каза той.

— Какъв е?

— Идваш в апартамента ми утре и се заемаме с работа, както обикновено.

— Но ние сме без работа.

Той поклати глава:

— Аз съм в бизнеса. Аз целият съм бизнес. Има много дела, които трябва да свърша. Имам списъци с дела за вършене. Аз съм въплъщение на деловитостта.

— Тогава ще имате много неща, които да ви държат зает — казах. — Лека нощ, господин Монк.

Пресегнах се, затворих вратата му и потеглих. Хвърлих поглед в огледалото си за обратно виждане и го видях да стои на бордюра, загледан унило след мен.

Трябваше да устоя на силния, саморазрушителен порив да направя обратен завой, да спра до него и да му обещаая да съм пред вратата му възможно най-рано сутринта.

Горда съм да кажа, че събрах цялата сила на волята си и успях да устоя на порива. Прибрах се право вкъщи, седнах на кухненската маса с Джули, извадих голяма кутия сладолед от фризера и го нападнахме с лъжици, докато ѝ разказвах за вечерта си.

Можеше да довършим цялата опаковка, ако на предната врата не се беше почукало.

Отидох до вратата, надникнах в шпионката и видях Монк, застанал на площадката, докато зад него потегляше едно такси.

Изпъшках и облегнах глава на вратата.

— Господин Монк е, нали? — попита Джули.

— Как разбра?

— Издаде стона „Монк“ — каза тя.

— Имам стон „Монк“?

— Всеки, който го познава, има такъв — каза тя.

Въздъгнах и отворих вратата.

— Какво правите тук, господин Монк?

— Трябва да остана при теб — каза Монк, подмина ме и влезе в къщата, без да чака покана.

— Наистина не можете да се справите с несигурността, нали?

Монк влезе в кухнята и застана до Джули.

— Значи те виждам да ядеш сладолед с лъжица направо от кутията.

— Така обичаме да го ядем — каза тя.

— Двете едновременно?

— Така трябва само да изплакнем две лъжици, вместо да мием две купички.

Той се втренчи в нея.

— Не може да останете, господин Монк — казах.

— Защо да си давате труд да ползвате лъжици? Може просто да използвате пръстите си и да не ви се налага да миете абсолютно нищо. Можете да си оближете пръстите, за да ги почистите. Но пък защо да правите дори и това?

— Не ме слушате, господин Монк.

— Защо са ви притрябвали дрехи? Или къща? Защо направо не вземете да заживеете на някое дърво и да се храните с банани? Нищо чудно, че не виждате нищо лошо в пицата.

— Какво ѝ е лошото на пицата? — попита Джули.

— Бедно момиче — рече Монк. — Все едно си расла в пустошта.

— Господин Монк — казах, — ще ви откарам в дома ви.

— Вече нямам такъв — каза Монк. — Но може би това е новата ми мисия в живота, да се нанесе тук и да спася и двете ви от самите вас, преди да е твърде късно.

— О, Господи, не — каза Джули.

Накарах я да замълчи с поглед и се обърнах към Монк:

— Не може да живеете с нас само защото сте без работа и не знаете със сигурност точно кога ще ме видите пак.

— Не затова съм тук — каза той.

— Тогава каква е причината?

— Нямам дом.

— Какво значи това?

— Значи, че е самотен и му липсваш — поясни Джули. — Просто не може да го изрече.

— Разделихме се само преди трийсет минути — казах.

— Хазяинът е сменил всички ключалки на апартамента ми и е залепил на вратата ми заповед за изхвърляне — Монк бръкна в сакото си и ми подаде един плик. — Виж сама.

Отворих плика и прегледах писмото. Беше от адвокатата на хазяина му и беше написано с всевъзможни правни термини. Основният му смисъл беше, че наемът на Монк не е плащан от деветдесет дни, в нарушение на договора му за наем, и че няма да бъде допуснат отново в дома си, докато просроченият му наем не бъде платен.

— Нека позная — казах. — Боб Сийбс ви е плащал наема. Или поне се е предполагало да го прави.

Монк кимна:

— Сийбс очевидно е пренебрегвал предупредителните съобщения от хазяина ми.

— Защо хазяинът ви не е дошъл направо при вас? — попита Джули.

— Един вид съм му забранил да говори с мен или да стъпва в апартамента ми.

— Един вид? — попита Джули.

— Липсва му един зъб. Непоносимо ми е да го гледам. Щом го замени, можем да говорим.

— Не е ли могъл да ви се обади? — попита Джули. Монк поклати глава:

— Не му позволявам да прави и това.

— Защо? — попита Джули.

— Защото зъбът пак си липсва. Ще го виждам мислено и ще чувам как въздухът се движи през чудовищната празнина в лицето му.

— Добре, защо не е можел да ви напише лична бележка? — попита Джули.

— Не бих могъл да прочета бележка от човек с липсващ зъб — каза Монк. — Непременно ще има думи, от които липсват важни букви.

— Значи сега той ви мрази — казах. — И това е бил шансът му най-после да се отърве от вас.

— Би било по-лесно просто да си сложи зъб — каза Монк. — Сега трябва да се нанесе при вас. Но това е жертва, която съм готов да предприема, за да цивилизовам и двете ви. Може да не е твърде късно.

Джули ме стрелна с отчаян поглед. Но не беше нужно. Аз също не исках Монк да се нанася.

— Знам, че сте в беда и не можете да си позволите хотел, но не може да останете тук.

— Защо не? Оставал съм преди.

Точно затова не можеше. Беше отседнал за кратко при нас преди няколко години, когато пръскаха апартамента му против термити, и си беше жив ад. Бях подложена на достатъчно напрежение и без да приютявам и Монк под покрива си.

— Защото Джули и аз пием мляко направо от кутията и се храним с ръце — казах.

— Само още една причина, поради която се нуждаете от мен тук — каза Монк.

— В цикъл съм — каза Джули.

— И аз — казах.

— Също и женският ми хамстер — добави Джули за по-сигурно. Хамстерът ѝ беше умрял преди години, но Монк не знаеше това.

Той трепна и отстъпи назад от двете ни, сякаш менструацията беше заразна.

— Какво ще правя? — каза. — Къде ще отида?

— Какво ще кажете да отседнете при брат си, Амброуз? — предложих.

— Няма начин — каза той. — Последното, което ми е нужно точно сега, е да живея под един и същи покрив с луд човек.

Знаех как се чувстваше Монк. Бяхме в ужасна каша, а вариантите ни свършваха. И тогава се сетих защо бяхме в тази гадна ситуация и разбрах къде можеше да отседне Монк.

— Не се тревожете, господин Монк — казах, като си взех чантата и ключовете от колата. — Имам решение.

Беше твърде късно да купим на Монк комплект дрехи за преобличане от любимия му магазин за мъжко облекло, но не и твърде късно да вземем четка за зъби, малко тоалетни принадлежности, лизол, „Уиндекс“, белина, дезинфекционни кърпички, „Уандър Бред“ и други съществено важни за оцеляването неща от колониалния магазин в моя квартал.

Купихме бутилирана вода, защото дори Монк знаеше, че трябва да пие нещо (а за чешмяна вода и дума не можеше да става). Но той възнамеряваше първо да вземе изключителни мерки, за да пречисти водата и да пие възможно най-малко, за да намали шансовете си за разболяване.

Пристигнахме пред безличната, лишена от чар, четириетажна кооперация точно преди полунощ. Беше правоъгълна, измазана с гипс сграда от края на 90-те в един „преобразен“ ъгъл на района около „Мишън“, горе-долу по средата между „Сивик Сентър“ и полицейското управление.

Паркирах в червена зона и излязохме, всеки от нас — понесъл по една пазарска торба, и отидохме до вратата на фоайето. Натиснах продължително звънеца на домофона и съобщих коя съм, без да споменавам, че вода гост. Смятах, че в противен случай можеше изобщо да не влезем в сградата. Казах единствено, че въпросът е спешен.

Пуснаха ни да влезем и се изкачихме по двете стълбища до втория етаж.

Когато стигнахме до апартамента, капитан Лилънд Стотълмайер стоеше в рамката на отворената си врата, облечен в памучни панталони, тениска и кариран хавлиен халат, завързан хлабаво на кръста. Очевидно си беше легнал, когато се обадох.

— Не ми каза, че Монк е с теб — каза Стотълмайер.

— Опа. Това проблем ли е?

Стотълмайер хвърли поглед към Монк, после обратно към мен.

— Разбира се, че не, просто отбелязвах наблюдение. Какъв е спешният случай?

— Аз съм бездомен скитащ несретник — каза Монк.

— Хайде, влизайте — каза Стотълмайер, като отстъпи встрани и ни въведе в апартамента си.

Никога преди не се бях появявала в дома му без предизвестие. Всъщност беше едва третият път, в който идвах в дома му, откакто го беше купил преди няколко години, скоро след развода си. Беше избрал апартамента в кооперацията главно защото тогавашната му приятелка беше брокер по недвижими имоти и го беше харесала. Единственото, което всъщност го интересуваше, беше, че жилището е разположено близо до службата, продаваше се на цена, която можеше да си позволи, и имаше свободна стая, в която да отседнат синовете му през уикендите и ваканциите.

Апартаментът беше почти лишен от украса и цялото обзавеждане имаше много мъжествено излъчване. Предната врата се отваряше към малка всекидневна, в която най-изпъкващите мебели бяха канапе с тапицерия от изкуствена кожа, кресло с тапицерия от изкуствена кожа и масивен телевизор с конзола за видеоигри на „Нинтендо“, плейстейшън и дивиди плейър.

Кухнята беше отделена от дневната с плот, на който сложихме торбите си с покупки.

— Донесли сте нещо да се подкрепим? — попита капитанът.

— Провизии — каза Монк и започна да разопакова торбите.

— За какво? — попита Стотълмайер.

— За периода — каза Монк.

— На какво?

— Неговият престой — казах.

— Колко време очаквате да продължи този разговор?

— Само няколко минути — казах. — Но после аз си отивам вкъщи, а той се нанася при вас.

— По дяволите, не — заяви Стотълмайер.

И двамата наблюдавахме Монк, докато той извади една тенджерка от кухненските шкафове на Стотълмайер, сложи я на печката и започна да налива в нея бутилирана вода, извърщайки лице, сякаш в тенджерата имаше канални отпадъци.

— Изхвърлили са го от жилището му, защото Боб Сийбс не му е платил наема — казах. — Има нужда от място, където да отседне, докато оправи нещата.

— Защо не може да отседне при теб?

— Защото имат кръвоизливи — обясни Монк.

— Моля? — каза Стотълмайер.

— Жените и хамстерът — каза Монк. — Не е безопасно.

Монк взе бутилката с белина, отвори я и изстиска две капки в тенджерата с вода.

— Ами брат ти? Той има голяма къща с много място.

— Къща, която не е напускал от близо трийсет години — каза Монк. — Знаете ли защо?

— Той страда от агорафобия — отвърна Стотълмайер.

— Което е натруфен начин да се каже, че е луд по зърнената закуска с шоколадов пълнеж „Какао Пъфс“. На вас как би ви харесало да сте затворен с откачалка?

Стотълмайер ме изгледа.

— Изобщо няма да ми хареса.

— Казахте, че ще бъдете насреща да помогнете на господин Монк, ако той има нужда от вас, капитане. Сега той се нуждае от вас.

Монк усили котлона под тенджерата с вода.

— Какво правиш? — попита го Стотълмайер.

— Беше твърде късно да купя таблетки за пречистване на водата, затова пречиствам водата сам. Би трябвало да е достатъчно безопасна, за да се изплакна с нея и може би — да отпия няколко глътки, след като я оставя да ври пет минути, оставя я да изстине, а после я прецежда през филтър за кафе.

Стотълмайер ми хвърли поглед:

— Монк пречиства бутилирана вода.

— Виждам това — казах.

— Тук е само от две минути и ето какво прави.

— Което доказва, че изобщо няма да ви затруднявам — каза Монк. — Мога да се грижа за себе си.

Стотълмайер разтри челото си и въздъхна:

— Добре, ето я сделката. Можеш да отседнеш при мен за два дни, докато си подредиш живота.

— Благодаря ти, Лилънд.

— Но — и това е едно голямо „но“ — няма да правя никакви промени в дома си или в начина си на живот, за да ти угодя. Разбираш ли?

— Не — каза Монк.

— Моят дом, моите правила — каза Стотълмайер.

— Може ли да видя копие?

— Копие на какво?

— Вашите правила — каза Монк.

— Нямам ги написани.

— Тогава как очаквате хората да ги спазват?

— В действителност има само едно правило. Или следвай моя път, или си хващай пътя. Не се опитвай да променяш нищо у мен или в дома ми. Аз съм който съм и не искам да ми намончваш жилището.

— Какво значи това? — Монк ме погледна, озадачен.

Свих рамене, сякаш аз също бях озадачена, но не бях. Знаех точно за какво говори Стотълмайер. Точно затова не исках Монк да отсяда при мен никога повече.

— Това, което казвам, е, че не искам да се разполагаш удобно — обясни Стотълмайер.

— Искате да ми е неудобно?

— Точно така, защото, ако ти е неудобно, тогава ще знам със сигурност, че не си намончил нищо. — Стотълмайер ни поведе по късия коридор към стаята за гости, където имаше две единични легла и бюро. — В тази стая отсядат моите момчета, когато са тук. Можеш да заемеш което легло искаш.

— Имате ли чисти чаршафи?

— Тези са чисти.

— Никога никой не е спал в тях?

— Не и откакто са изпрани.

Монк кимна.

— Имате ли чисти чаршафи?

— Ако ме питаш дали имам чисто нови, неотворени, вакуумирани чаршафи в оригиналната им опаковка, тогава отговорът е: не, нямам.

Монк кимна отново:

— Е, къде ще спя?

— Имаш избор между тези легла, канапето, разтегателното кресло, пода или тротоара.

Монк се обърна към мен и прошепна:

— Помощ.

Потупах го по гърба:

— Всичко ще бъде наред, господин Монк. Лека нощ.

Отидох до вратата. И Монк, и Стотълмайер забързаха след мен.

— По кое време ще се върнеш утре? — попита Монк.

— Не съм сигурна, че ще се връщам — отворих вратата и излязох в коридора.

Капитанът ме догони:

— Какво значи това?

— Ще видим как ще се развият нещата.

— Какви неща?

Вече бях водила този разговор веднъж тази вечер и нямаше да го водя отново. И Монк, и Стотълмайер можеха да поживеят без мен за известно време.

— Сладки сънища — казах, помахах му леко и заслизах по стълбището.

18. Г-Н МОНК И БЕЗКРАЙНИЯТ КОШМАР

На другата сутрин спах до късно, приготвих си бийгъл със сирене крема и прочетох вестника. Джули се срещна с няколко приятели на кафе, преди да отиде на работа. Искаше ми се да беше успяла да си намери нещо по-стимулиращо като работа за лятото, отколкото да мие коли, но знаех колко е свит пазарът на труда напоследък. Тревожех се, че може да се наложи да грабна една кърпа и да се присъединя към нея.

Вместо да очаквам с нетърпение един ден, изпълнен с усамотение и отпускане, почувствах надигащата се тревога — тръпнещо усещане в корема, от което пулсът ми се ускори, а гърлото ми пресъхна.

Къде щях да намеря друга работа за нас? Късметът и вдъхновението ми се бяха изчерпали. Щеше да ми се наложи да претърсвам обявите и сайтовете за работа, точно като десетките хиляди други хора в района на Залива, които бяха без работа.

Но първо щях да започна, като подам молба за помощ за безработица. Тези няколкостотин долара на седмица можеха да означават разликата между това, да запазиш къщата си и да я изгубиш. Аз поне имах това — какво щеше да прави Монк?

Сякаш по поръчка, някой почука на входната ми врата. Отворих рязко, сигурна, че ще намеря Монк, застанал на прага ми. Но не познах.

Беше Стотълмайер.

— Трябва да намериш на Монк друго място, където да отседне — каза той.

Под очите му имаше тъмни кръгове, а косата му беше чорлава. Изглеждаше сякаш от леглото се беше изтърколил направо в дрехите си, без да си направи труд да вземе душ или да се обръсне.

— Защо трябва да правя каквото и да било? — попитах, като отстъпих встрани, за да го пусна да влезе.

— Защото си негова асистентка.

— Вече не. Вие би трябвало да знаете това по-добре от всеки друг.

— Добре. Тогава *ние* трябва да му намерим някое друго място, където да отиде, защото, ако остане при мен, ще го убия, а това наистина може да навреди на кариерата ми като детектив от Отдел „Убийства“.

— Как мина снощи?

— Ти как мислиш, че мина? — той закрочи пред канапето, на което седях, пъхнал ръце в джобовете на измачканите си панталони.

— Не знам. Наложихте някои доста строги основни правила, които не му оставиха много място за предизвикване на неприятности.

— И аз така мислех. След като ти си тръгна, той искаше да говори с мен за убийството на Хаксби, затова му пожелах лека нощ и се върнах право в леглото.

— Било е мило от ваша страна.

— Какво се предполагаше да направя?

— Можехте да поговорите с господин Монк за проблемите му и да му предложите съчувствие и съвет. Този човек току-що изгуби всичко, освен вас и мен. Точно сега се чувства много уплашен и уязвим.

— Ние сме мъже. Не се отдаваме на хленчене, а приемаме действие.

— Като например да избягате в стаята си, да затворите вратата и да се скриете под чаршафите си, надявайки се проблемът да си отиде.

— Имах дълъг ден и бях уморен.

Седнах на кушетката.

— Дотук не ми звучи да сте имали толкова ужасна нощ.

— Адът започна на зазоряване — каза той.

— Това звучи като заглавие на уестърн.

— Повече като филм за бедствие — поправи ме Стотълмайер, а после ми разказа историята си.

Събудил се призори, защото трябвало да отиде до тоалетната. Все още полузаспал и несвикнал да има гости, напълно бил забравил, че Монк е в апартамента му.

Влязъл в банята, застанал пред тоалетната чиния и започнал да пикае, когато някой изпищял.

Стотълмайер извикал задавено и отстъпил със залитане назад, удивен да открие Монк, легнал във ваната, напълно облечен.

— Какво правиш там вътре? — попитал Стотълмайер, като се обърнал отново към тоалетната чиния и продължил да изпразва пикочния си мехур.

— Спрете — изпищял Монк. — За Бога, *спрете*.

На Стотълмайер му отнело един миг да си спомни защо Монк е в апартамента му, но това въпреки всичко не обяснявало защо Монк бил във ваната, свит в зародишна поза, скрил лице в ръцете си.

— Аз пикая, ти пикаеш, всички пикаят, особено в тоалетните чинии на собствените си бани.

— Не и пред други хора!

— Мъжете непрекъснато пикаят пред други мъже.

— И тези мъже са в приюти за умопобъркани, където им е мястото. Това е варварско! Нечовешко! Отвратително!

Стотълмайер си вдигнал долницето на пижамата и пуснал водата в казанчето.

— Нима никога не си бил в мъжка тоалетна и не си виждал редицата от писоари?

— Веднъж — отвърнал Монк.

— Никога ли не си използвал такъв?

— Никога — признал Монк.

— Но си наясно какво представляват писоарите и как се използват.

— Запознат съм и с канибализма, но това не означава, че го практикувам.

— За станалото тук си виновен сам, защото се скри във ваната ми.

— Спях — казал Монк. — Или поне се опитвах.

— Защо във ваната ми?

— Защото е ограничена зона, състояща се от плочки и фибростъкло, със завеса за уединение. Успях да почистя щателно ваната с минимално усилие. Не мислех, че някакъв обезумял варварин ще се втурне вътре и ще опикае цялото помещение.

— Стресна ме — казал Стотълмайер. — Освен това за какво мислеше, че е тоалетната? За украса?

— Трябваше първо да почукате!

— Вратата на банята беше отворена.

— Няма значение! Преди да се облекчите, е нужно да вземете всички възможни предпазни мерки, така че невинните странични наблюдатели да не бъдат поставени във физическа опасност или травмирани до живот.

— Това си е моята баня — напомнил му Стотълмайер.

— А сега е моят безкраен кошмар.

Смехът ми прекъсна разказа на Стотълмайер. Той престана да крачи и ме погледна гневно.

— Не е забавно, Натали.

— Безумно смешно е — казах.

— Не и ако си потърпевшият.

Отне ми една минута да си поема дъх.

— Това му е хубавото. Все аз съм тази, на която се случва. Никога не съм тази, която научава за това от безопасно разстояние.

Стотълмайер кимна и седна до мен.

— Права си.

— Е, как се разбрахте?

— Позволявам на Монк да чисти целия ми апартамент, но му казах, че не може да изхвърля нищо, без първо да дам одобрението си — каза той. — Трябва да го върнем в жилището му.

— Как предлагате да го направим? Господин Монк е разорен и дължи тримесечен наем.

— Наеми адвокат. Това, което хазяинът прави, не може да е законно.

— Господин Монк не може да си позволи адвокат — казах. — Ако сте толкова сигурен, че хазяинът нарушава закона, арестувайте го.

— Не мога.

— Но той вероятно не знае това. Може би можете да го убедите поне да ви пусне вътре, за да вземете за господин Монк малко вода, чаршафи и чисти дрехи.

Стотълмайер ми хвърли кос поглед.

— Ти може да извадиш по-добър късмет с това.

— Вие сте едър и як и имате значка.

— Ти имаш хубаво лице и щедро деколте. Може дори да измъкнеш от ситуацията вечеря и среща.

— Липсва му един зъб — припомних му.

— Е, и?

— Вие бихте ли излезли на среща с жена, на която ѝ липсват зъби?

— Зависи колко — каза той.

— Толкова ли сте отчаян?

Стотълмайер въздъхна и се изправи на крака.

— За жалост да.

— Ще отида да се срещна с хазяина, но го правя само защото ми е жал за вас.

— Благодаря — рече капитанът.

— Но ако не се получи, е ваш ред.

— Дадено — Стотълмайер тръгна към вратата. — Докато правиш това, аз ще се обадя тук-там и ще видя дали мога да намеря някоя агенция за правна помощ, която би поела случая на Монк.

Станах и тръгнах към вратата с него.

— Бихте направили това за него?

— Бих поел и куршум заради Монк — каза Стотълмайер и излезе.

И знаех, независимо колко небрежно се опита да го каже, че наистина го мисли.

Отидох до апартамента на Монк и се срещнах с хазяина Феф Сътън, който сигурно беше изгубил зъба, когато някой го беше цапнал с юмрук. Не бях сигурна в това, но тъй като на мен ми се искаше да го цапна, предполагах, че и други преди мен също бяха изпитвали този порив.

Феф беше в средата на трийсетте, носеше очила с рамки от черупка на костенурка, модна тениска за боулинг, памучни панталони със свободна кройка и много джобове с капаци и брезентови обувки за тенис. Имаше внимателно поддържана набола брада по бледите бузи и изглеждаше доста обсебен от собствената си личност, заради което отново ми се прииска да го цапна.

Срещнахме се в апартамента му, украсен със снимки и плакати на филми от седемдесетте и мебелиран с канапета, лампи и маси, имитиращи мебели от същия период.

Отказа да ме пусне в апартамента на Монк да взема каквото и да било от нещата му въпреки обезоръжаващата ми усмивка и допълнително разкопчаното копче на блузата ми.

— Да лиша този луд човек от достъп до вещите му, е стимул да го накарам да плати просрочения си наем — заяви Феф. — Съмнявам се, че без подобен натиск тая скръндза ще си плати някога.

— Той е добър наемател — казах. — Той е тих, чист и вежлив.

— Един ден смъкна всички нечетни номера от вратите на апартаментите, а когато му потърсих сметка за това, каза, че не било по-различно от това, да спасиш хора от горяща сграда.

— Това е бил изолиран инцидент.

— Разпространи петиция, за да ни накара да изхвърлим наемателя в апартамента над неговия, защото единият му крак беше ампутиран.

— Може би господин Монк е допуснал някои грешки, но нямате право да заключвате и да не го пускате в апартамента му и да го лишавате от вещите му — казах. — Ще ви съди.

Феф ми се изсмя в лицето.

— Ако имаше парите за адвокатите, щеше да си плати наема. Ще отключа вратите му в деня, в който просроченият наем бъде платен и се появят камионите, които ще изкарат вещите му. В противен случай ще продам на търг всичките му вещи, за да уредя дълговете му.

Не го ударих с юмрук.

Вместо това действах по благоразумен и обмислен начин. Изчаках да се стъмни, влязох с взлом в апартамента на Монк и отмъкнах комплект чаршафи, комплект дрехи за преобличане и толкова бутилки с вода, колкото можех да нося.

Същата вечер се отбих да ги оставя в апартамента на Стотълмайер. Капитанът още не се беше върнал от работа и Монк беше много щастлив да ме види. Носеше кухненска престилка и ръкавици и държеше парцал с дръжка. Видях, че всички мебели са избутани до стената заедно с десетки кутии за пренасяне на вещи, всяка — здраво затворена и облепена с тиксо.

— Какво е всичко това? — попитах, като посочих кутиите.

— Боклук — каза Монк. — Капитанът не ми позволява да изхвърлям нищо, без първо да даде одобрението си.

— Изглежда, сякаш сте опаковали всичко, което притежава.

— Тази сутрин имаше токсичен разлив. Нищо не можеше да бъде спасено. Не ти трябва да знаеш.

Не му казах, че вече знаех, нито пък че беше прав, че това беше знание, което не исках да притежавам. Дадох му нещата, които бях отмъкнала от апартамента му, но му казах, че съм придумала Феф да ми ги даде. Монк кимна.

— Ето какво се е случило. Покрила си кухненския прозорец на апартамента ми с кърпа, за да предпазиш ръката си и да заглушиш звука, докато си чупела стъклото с юмрук. Отключила си резето и си се промъкнала вътре, взела си само каквото си могла да грабнеш за две минути и да държиш в две ръце и си избягала през задната врата.

Втренчих се в него.

— Как разбрахте това?

— Очевидно е. Доказател...

— Няма значение — прекъснах го. — Въпросът беше тъп.

— Не искаш ли да чуеш обобщението ми?

— Няма нужда. Хванахте ме. Признавам.

— Но не ти е известно откъде съм узнал как си го направила.

— Не ме интересува — казах. — Ще се обадите ли на полицията?

— Една присъда за влизане с взлом може да доведе до изпращане в затвора и да провали шансовете ти за намиране на бъдеща работа, плюс това си била умствено и емоционално затормозена от женските си проблеми, затова няма да повдигна обвинения...

— Това е облекчение — казах.

— ... при условие че ме оставиш да си направя обобщението.

— Тук няма никого, който да се впечатли от него.

— Има те теб — каза той.

Така че го оставих да си направи обобщението. Той радостно и, стори ми се, доста самодоволно, изтъкна всички тъпи грешки, които бях допуснала при извършването на онова, което смятах за съвършеното престъпление. Но няма причина да ги узнавате и вие — и така съм достатъчно смутена.

Обаче научих нещо от това преживяване. Сега знам какво е чувството да бъдеш разобличен от най-великия детектив на земята.

Унизително е.

И предизвиква желание да убиете някого.

Него.

19. Г-Н МОНК РАБОТИ БЕЗПЛАТНО

Забравих да ви спомена, че след като си тръгнах от дома на Феф Сътън и преди да проникна с взлом в апартамента на Монк, прекарах деня на кухненската си маса, „изглаждайки“ работната си автобиография и тази на Монк.

Бях работила толкова много неща, преди да стана асистентка на Монк, че до голяма степен можех да преработя резюмето си така, че да пасва на всяка свободна работна длъжност, за която кандидатствах. Резюмето на Монк обаче изискваше известен талант за творческо писане. Наблегнах на уменията му: на вниманието му към детайлите, на надеждността му и на отдадеността му към чистотата вместо на опита му като полицай и консултант към Отдел „Убийства“.

Ако кандидатствате за магазинерски, чиновнически, секретарски и обслужващи длъжности, хората, които извършват наемането, не се интересуват истински колко убийства сте разкрили. Но наистина ценят чистотата, образованието, надеждността и интелигентността, а Монк притежаваше всички тези атрибути.

След като си тръгнах от апартамента на Стотълмайер, се върнах вкъщи и се регистрирах във всички сайтове за търсене на работа и предложих себе си и Монк за всяко свободно работно място в Сан Франциско, което не изискваше дипломи, сертификати, разрешителни или продължителен опит в конкретна област или професия.

Това не оставяше особено голям брой страхотни възможности. Например в един ресторант на Рибарския кей имаше свободно място за мияч на чинии. Помислих си, че Монк има доста добър шанс за тази работа, ако само можеше да се яви на интервю и да демонстрира талантите си.

Знаех също така и че щеше да бъде трагедия, ако Монк получише работата. Безспорно, щеше да бъде нелепо доволен да мие съдове, но заплащането щеше да е скапано и да бъде чисто прахосване на таланта и уменията му.

Просто не беше правилно.

Открих, че се надявам някой гениален сериен убиец да нанесе удар, като избие сума народ и хвърли в ужас обществеността, така, че на полицията да ѝ се наложи да наеме Монк отново чисто и просто от отчаяние.

Ето толкова зле се чувствах. Направо си пожелавах клане, само за да мога да си получа обратно работата и да не се налага да се тревожа, че ще си изгубя къщата.

Може би светогледът на Монк не беше толкова погрешен в крайна сметка.

Около полунощ се отказах да кандидатствам за скапани работни места, изключих лаптопа и се завлякох в леглото, потисната и уплашена. Бях сигурна, че никога няма да заспя от нервност, но след шейсетина секунди изгубих съзнание.

Телефонът ми иззвъня в 3 и 33 сутринта. Ако Монк видеше тези цифри да проблясват на радиочасовника му, щеше да предположи, че сънува кошмар в будно състояние, да скрие глава под възглавницата си и да изчака до 4 и 44, за да погледне отново часовника.

Вместо това аз лекомислено вдигнах телефона. Обаждаше се капитан Стотълмайер.

— В Сан Матео е станало убийство — каза Стотълмайер. — Трябва да се срещнеш с нас там.

— „Нас“?

— С мен и Монк — рече капитанът. — Казва, че не може да си върши работата без теб.

— Да не сте го наели отново като консултант?

— Не — отвърна той.

— Толкова по-зле. Кажете на господин Монк, че ако иска да се мъкне заедно с вас, за да погледне някакъв противен смърдящ труп посред студена, тъмна нощ, това си е негово глупаво, самоунищожително решение, не мое. Вече не работя за него. И може да му напомните, че не работя за него, защото не може да ми плаща, а не може да ми плаща, защото вие — човекът, който сега го използва безплатно като консултант — го уволни. Забавлявайте се.

Затворих телефона и отново зарових лице в топлото местенце на възглавницата. Започвах да се унасям отново в сън, когато телефонът

извън отново. Сграбчих слушалката.

— Сан Матео е извън вашата юрисдикция — казах, като обърнах глава, но продължих да държа лицето си заровено в топлото хлътнало място на възглавницата си.

— Да, така е — каза Стотълмайер.

— Тогава какво прави това убийство толкова специално, че се замъквате чак дотам и позволявате на Монк да ви придружи?

— Жертвата е Линкълн Кловис — каза капитанът. — Бил е счетоводител на Боб Сийбс и е отговарял за счетоводството на инвестиционния фонд „Реиниер“.

Бях чела за него. Бяха му предявени куп обвинения, включително измама с гаранциите, и можеше да влезе за сто години в затвора, ако го осъдеха по всички обвинения срещу него.

Боб Сийбс бе превърнал в жертви и заможните, и бедните, отделни инвеститори, както и пенсионните фондове и благотворителните начинания. Това беше престъпление, което разгневи и възмути обществеността не само в Сан Франциско, но и в цялата страна. Върху службите за прилагане на закона имаше огромен натиск да спечелят осъдителна присъда. Но това нямаше да е лесно за постигане, при положение че избиваха наляво и надясно съучастниците в измамата и потенциалните свидетели на обвинението.

Който и да беше убил Хаксби и Кловис — а предполагам, че е един и същи човек, — не беше сериен убиец, поне не от онези, които изпълват с ужас обществото като цяло. Дори при това положение осъзнах, че това можеше да е случаят, на който се надявах.

Натискът върху полицията да разкрие тези убийства и да го направи бързо, сигурно беше силен.

Полицейското управление още не плащаше на Монк, но скоро можеха да се откажат достатъчно, за да се поддадат, особено ако той започнеше да бележи напредък в случая, а после изведнъж спреше да работи безплатно (дори ако това означаваше да се наложи да го вържа и да го заключи на тавана си за тази цел).

Щяхме да сме притиснали пистолет към главата им. И да им се наложи да го наемат отново.

Затова този път не затворих телефона. Вместо това попитах за адреса и казах на Стотълмайер, че ще отида право там.

Сан Матео е южно предградие на Сан Франциско и някога е било част от обширно испанско поземлено владение, познато като Ранчо де Лас Пулгас, което в превод означава „Ранчото на бълхите“. Можех да прекратя с бързината на изстреляно торпедо присъствието на Монк на местопрестъплението и обвързването му с разследването, като само му съобщя този дребен исторически факт.

Но не съм толкова злобна.

Линкълн Кловис живееше в малка двуетажна къща в характерния за Кейп Код стил, с обшивка от сини дървени дъсчици и веранда, обгръщаща цялата къща, с изглед към лагуната, която се извиваше змиевидно през кварталите „Маринърс Айлънд“ и „Сийл Слоу“ в Сан Матео. Улицата беше задръстена с обичайните линейки и полицейски коли. Къщата беше отцепена с жълта полицейска лента и осветена с портативни прожектори като снимачна площадка.

Представих се на униформения полицаи, застанал на пост на улицата, и той ме отведе до задната част на къщата, където моравата се спускаше под наклон към водата и към малък пристан за лодки.

Монк и Стотълмайер стояха до една жена, която изглеждаше горе-долу на моята възраст и имаше стройното добре оформено тяло на бегачка или балерина. Носеше небрежно всекидневно облекло — тениска и джинси, — но в пистолета и значката, закопчани на колана ѝ нямаше нищо небрежно.

Тримата гледаха нагоре към задната част на къщата. Проследих погледа им и видях мъж, увиснал от примка, завързана за дебел дървен стълб на парапет на платформата на втория етаж. Лицето му беше подпухнало и яркочервено, очите — изцъклени, а езикът се подаваше от зяпналата му уста.

Като не броим факта, че беше мъртъв, Кловис изглеждаше физически здрав и стегнат, а и благоденстващ. Беше облечен в памучни панталони, риза със закопчана догоре яка и кашмирен пуловер с шпиц деколте. „Ролексът“ на китката му проблясваше на ярката светлина от портативните прожектори.

— Вие сигурно сте Натали Тийгър — каза жената ченге и ми подаде ръка. — Аз съм капитан Ерин Кахил от Отдел „Убийства“ в Сан Матео. Благодаря, че дойдохте.

Направи този коментар без следа от сарказъм, сякаш присъствието ми беше чест и всъщност имах някакъв професионален опит, който да предложи на разследването.

— Боя се, че няма да съм ви от голяма помощ — казах, като се ръкувах с нея.

Кахил наклони глава към Монк.

— Той, изглежда, мисли, че ще бъдете. Не ни позволи да му кажем нищо за случая, докато не пристигнете.

— Обичам Натали да знае каквото знам аз — поясни Монк. — Понякога пропускам неща.

— Никога не пропускаш нищо — каза Стотълмайер. — Просто ти харесва да имаш някого, който да пази интересите ти от накърняване.

— За какво накърняване на интереси се тревожите? — обърна се Кахил към Монк, но Стотълмайер отговори вместо него.

— Има списък — каза Стотълмайер. — В няколко тома е и е придружен с индекс. Една година ми подари екземпляр за Коледа.

— Това ми напомня нещо — каза Монк. — Не го видях в апартамента ви.

— При развода го получи жена ми — каза Стотълмайер. — Много го цени. Може ли сега да се съсредоточим върху убийството?

Споменаването на развода, изглежда, привлече интереса на Кахил. Тя отпрати към Стотълмайер продължителен, оценяващ поглед, който той изобщо не забеляза. Мъжете са толкова глупави.

— Откъде знаете, че е убийство, а не самоубийство? — попитах. — Той има много мотиви да се самоубие.

— Например? — попита Монк. Кахил се обърна към него:

— Не знаете ли кой е Линкълн Кловис?

— Знам, че е бил счетоводител на Боб Сийбс — отвърна Монк. — Но това е всичко, което позволих на капитан Стотълмайер да ми каже, докато Натали не стигне тук.

— Знам кой е — казах.

— Откъде? — попита Монк.

— Защото съм ангажиран член на обществото. Следя новините, за да съм добре информирана по въпроси, които могат да се отразят върху живота ми или да обогатят разбирането ми за мен самата и останалите.

— Звучи изтощително — рече Монк. Кахил прочисти гърло и заговори.

— Кловис е управлявал еднолична счетоводна фирма в малък търговски център тук, в Сан Матео. Преди Сийбс да го намери, Кловис си изкарвал прехраната, като попълвал прости данъчни декларации за приходящи клиенти.

— Не знам как го е намерил Сийбс — каза Стотълмайер. — Но купил на Кловис луксозни бланки и му плащал по двеста хиляди долара на година да удостоверява фалшиво, че е обработил счетоводните книги и е прегледал гаранциите.

— Кловис знаел ли е, че това е схема за измами? — попита Монк.

— Не мисля, че Кловис изобщо е отварял книгите — каза Стотълмайер. — Но ако го е правел, очевидно не е разбирал какво гледа.

Монк наклони глава.

— Защо казвате това?

— Защото Кловис е вложил по-голямата част от парите, които Сийбс му е плащал, във фонда, и дори убедил близките и приятелите си също да инвестират в него.

— Предполагало се е, че е независим счетоводител — добави Кахил. — Така че инвестирането и убеждаването и на други хора да правят капиталовложения във фонда също са били нарушения на закона.

— Този тип е бил малоумен — заяви Стотълмайер.

— Значи Кловис не само изгубил всичко — казах, — но и са го очаквали сто години зад решетките заради подпомагането и насърчаването на схемата, която го е измамила. Изненадващо ли е, че глупакът се е обесил?

— Не се е обесил — отсече Монк.

— Как можете да определите? — попита Кахил. — Медицинският експерт не е пристигнал още, а криминалистите не са приключили със събирането на съдебномедицинските доказателства.

— Ако се е самоубил, щеше да се качи на парапета и да скочи — каза Монк. — Но в бузата и по пуловера му има трески, което показва, че е бил претърколен с лице надолу през парапета.

Тя пристъпи по-близо до тялото и примижа към него.

— Проклетата да съм. Прав сте. Може би въжето ще ни подсказе нещо.

— Няма — каза Монк. — Било е от лодката му.

— Откъде знаете това? — попита тя.

— Това е точно дължината, която би ви трябвала, за да завържете лодка за онези клинове на кея — каза Монк, като посочи към водата. — А лодката му я няма.

— С вас съм, откакто дойдохте тук. Не сте измерили въжето или разстоянието между клиновете. Как е възможно да знаете, че е с подходящата дължина?

— Не съм сляп — каза Монк.

— Мога да ви гарантирам, че неговите мерки, направени на око, ще бъдат верни — каза Стотълмайер. — В рамките на една осма от инча.

— Не бих бил толкова далеч — каза Монк. — Имайте малко вяра в мен.

Кахил махна на един полицай да се приближи.

— Пратете патрулна лодка надолу по лагуната. Искам лодката му да бъде открита, отцепена и огледана от екип криминалисти.

Полицаят кимна и тръгна. Кахил се втренчи в Монк, сякаш той беше някакво извънземно същество. Обърнах се към Стотълмайер.

— Когато ми се обадохте, казахте, че Кловис е убит. Но господин Монк го доказа едва сега. Тогава защо побързахте да направите това заключение, преди да имате някакви доказателства?

— Вчера Кловис се споразумя за намаляване на присъдата в замяна на свидетелските си показания срещу Боб Сийбс. Щеше да излежи десет години в затвор с минимална сигурност. И е вторият привлечен под отговорност съучастник в схемата на Сийбс, който умира тази седмица. Не мисля, че е съвпадение.

— Нито пък аз — каза Кахил. — С удоволствие ще разкарам случая с това убийство от бюрото си и ще го прехвърля на вашето.

— Ей, страхотно, благодаря — рече Стотълмайер.

— Не става дума, че не ми пука за смъртта на един от нашите граждани, но бюджетът ни беше орязан до дъно и ограничените ни ресурси вече са почти изчерпани.

— Познавам чувството — каза той.

— Може би можем да го споделим — предложи тя.

Стотълмайер изглеждаше стреснат от предложението. Пъхна ръце в джобовете си и си намери нещо за гледане по водата.

— Не съм споделял от известно време — каза той. — Нямах много възможности.

— Бихме могли да споделим опит и за това.

Той се усмихваше, когато се обърна отново към нея.

— Това би ми харесало, капитане.

— Казвайте ми Ерин — рече тя.

Да уреждаш свалка, докато стоиш пред подпухнал труп в пет без четвърт сутринта и си заобиколен от криминалисти и полицаи, изглеждаше странно и неуместно време и място. Но може би именно това обстоятелство и многото като него, които изпълваха дните и нощите им, им създаваше трудности да намерят някого, с когото да споделят. Те упражняваха самотна професия. Като се замисля за това, тя беше станала моя и от доста време самата аз не бях споделяла близост с някого.

Всичко това обаче убягна на Монк. Той обикаляше из двора, обграждайки местопрестъплението с ръце, като търсеше несъответствия, и въпреки това му убягваше съответствието, което Стотълмайер и Кахил се опитваха да установят помежду си.

— Кловис сам ли е живял тук? — попита Монк.

— Да — каза Кахил.

— Бих искал да погледна в къщата.

Кахил ни поведе по пътеката към предния двор. Докато приближавахме към предната врата, ми хрумна един въпрос.

— Щом живее сам, как е било открито тялото?

— От патрулни полицаи — каза тя. — Съседите му се обадили да се оплачат заради лаещо куче, което не им давало да спят.

Влязохме в къщата, украсена като тузарски ресторант за морска храна с множество свързани с мореплаването и риболова предмети по стените. Монк спря да огледа конзолата на алармата на стената до входната врата.

— Беше ли активирана?

— Не — каза Кахил. — А вратата била отключена, когато полицаите пристигнали.

— Значи Кловис е познавал убиеца си и не се е чувствал застрашен от него — заключи Стотълмайер. — Поканил го е да влезе.

— Една последна, тъпа грешка — каза Кахил.

От антрето се влизаше в открита кухня и просторна дневна, с изглед към панорамни прозорци и верандата, която обгръщаше къщата. Имаше рошав вълнен килим и голямо каменно огнище с окачена над него риба меч. Монк замръзна и издаде леко ужасено скимтене.

Източникът на безпокойството му беше едър женски далматинец, седнал послушно на бялото канапе до млад полицаи, който галеше кучето и държеше повода на каишката му.

— Всичко е наред — каза Кахил. — Кучето е кротко. Била на верандата и лаела, когато пристигнали полицаите. Но се затичала и взела да ги ближе, когато влезли.

— Как са те? — попита Монк.

— Кои?

— Полицаите — каза Монк.

— Един от тях седи тук на канапето — каза Кахил. Ченгето на канапето ни помаха. Не изглеждаше достатъчно възрастен да пие алкохол. Помислих си да му предлага да споделя това-онова с него.

— Защо не е на път към болницата? — попита Монк.

— Защото не е ранен — отвърна Кахил.

— Бил е облизан от диво животно — каза Монк. — Този полицаи може и да изглежда добре сега, но след няколко дни, когато по устата му избива пяна и започне да стреля по цивилни граждани, ще ви се иска да ме бяхте послушали.

Монк вдигна ръце и заоглежда стаята, но внимаваше никога да не обръща гръб на кучето.

— По-добре да идете да се прегледате — казах на полицаия. — Аз ще се оправя с кучето.

Полицаят стрелна с поглед Кахил, която кимна в знак на одобрение.

— Да, мадам — полицаят стана и излезе. Седнах до кучето и хванах каишката му.

— Накърняване на интересите — прошепна Стотълмайер на Кахил.

— Някакво наблюдение ли имате? — обърна се Монк към Стотълмайер.

— Просто казвах на капитан Кахил, че няма следи от борба. Нищо не изглежда разбъркано.

— Има нещо ужасно объркващо — Монк приклепна до камината и огледа машините от ковано желязо, които висяха от отделни куки на специална поставка.

— Къде? — попита Кахил.

— На канапето — каза Монк. — Това животно ще трябва да бъде евтаназирано.

— Защо? — попита Кахил.

— Погледнете го — каза Монк. — В агония е.

— На мен ми изглежда съвсем добре — каза Кахил.

— Как може да кажете това? — отвърна Монк, като продължаваше да обикаля из стаята с изпънати пред тялото ръце, като с едно око хвърляше бдителни погледи към кучето. — Изглежда ужасно, нито черна, нито бяла, с шизофренична козина. Представете си как се чувства.

— Ще се чувства по-зле, ако я убият — каза.

— Искрено се съмнявам в това — каза Монк. Кахил изглеждаше ужасена.

— Не можете да умъртвите куче за това, че има петна с неправилна форма.

— Това е акт на милосърдие, за да се прекратят страданията ѝ.

— Ти страдаш — каза Стотълмайер на Монк. — Кучето — не.

Монк внезапно замръзна, сякаш беше настъпил сухопътна мина.

— Никой да не мърда.

— Какво има? — попита Кахил и ръката ѝ инстинктивно посегна към дръжката на пистолета.

— По мен има куче — каза Монк. — Вероятно и по всички вас. Важното сега е да не изпадаме в паника.

Хвърлих поглед към панталоните на Монк и видях подобни на осили тънки кичурчета от черни и бели кучешки косми, полепнали по панталоните му. Стотълмайер погледна собствените си крачоли и изтупа космите с ръка.

— Спрете! — изкрещя Монк. — Откачихте ли? Да не искате всички да умрем?

— Какъв е проблемът? — попита Стотълмайер невинно.

— Сега космите и кучешките частици са във въздуха.

— Кучешки частици? — попита Кахил.

— Това е като азбест — рече Монк, — с добавено куче.

— Добавено куче?

— Просто стойте съвсем неподвижно, докато пристигне помощта — заповяда Монк. — Опитайте се да не дишате.

За миг всички останахме безмълвни и съвсем неподвижни.

— Няма ли някой да се обади за помощ? — попита Монк.

— Не и докато не ни кажеш какво е станало с Линкълн Кловис — заяви Стотълмайер.

— Говоренето изисква дишане — рече Монк.

— Покрийте си носа и устата с ръка — предложи Стотълмайер.

Всички покриха носовете и устите си, с изключение на Стотълмайер.

— Ето какво се е случило — започна Монк, с глас, заглушен от дланта му. — Боб Сийбс ударил Кловис по тила с лопатка за пепел и го извлякъл на верандата. Сийбс вързал въжето около колоната на парапета, нахлузил примката на главата на Кловис, вдигна го на парапета и го изтърколил. Не сте си покрили носа и устата, капитане.

— Имам мустаци — каза Стотълмайер. — Те филтрират кучешките частици.

— Откъде знаете, че е бил Боб Сийбс? — попита Кахил.

— Не знае — каза Стотълмайер. — Сийбс е под постоянно наблюдение и има електронно проследяващо устройство на крака. Не е излизал от къщата си.

— Сийбс е бил — заяви Монк.

— GPS устройството, прикрепено към глезена му, не се поддава на фалшифициране, Монк, а пред вратата му лагеруват дузина полицаи и сто репортери. Не е бил Сийбс.

— Той е бил — настоя Монк.

— Откъде знаеш, че Кловис е бил ударен с лопатката за пепел? — попита Стотълмайер, сменяйки рязко темата. — Не виждам по нея никаква кръв.

— Или прах — каза Монк.

— Какво общо има това със станалото? — попита Кахил.

— Кловис не е палил огън от цяла вечност — отвърна Монк. — Има фин слой прах по дървата за горене в панера и върху всички инструменти, използвани за камината — освен лопатката.

— Проклетата да съм — рече Кахил.

— Сега ще се обадите ли за помощ? — изхленчи Монк. — Моля ви?

20. Г-Н МОНК СПОДЕЛЯ МИГА

Спасяването на Монк беше неохотно извършено от двама криминалисти, въоръжени с четки за мъх, с които отстраниха кучешките косми от панталоните му, и ролка полиетилен за покритие, който разгънаха върху килима, за да ни осигурят безопасен път до вратата.

Монк настоя да придружи Стотълмайер обратно до полицейското управление, за да прегледа лично данните от проследяващата гривна за глезен на Боб Сийбс. Затова капитанът се обади предварително да вдигне от леглото полицейския техник, за да дойде в управлението и да ни обясни данните.

Когато стигнахме в управлението, там вече бе дошъл да ни посрещне изненадващо бодрият и буден Дишър заедно с Инго Кьониг, мъж със замъглен поглед и оредяваща коса, с врат, който изглеждаше твърде къс и тесен да крепи масивната му глава. Приличаше на оживелия Чарли Браун, само че без ризата със зигзаговидни райета.

Бяха на бюрото на Дишър, наведени над един лаптоп. На монитора бяха отворени няколко прозореца. В единия прозорец се виждаше карта на Пасифик Хайтс, друг показваше многоцветна графика, подобна на електрокардиограма, дала права линия, в трети имаше суха статистика, която не ми говореше нищо, а четвърти приличаше на времеви отчет.

Стотълмайер ни представи, после помоли Инго да ни разкаже за GPS наблюдението и гривната, която Сийбс носеше на глезена си.

— Съдията вероятно е щял да остави Сийбс под стража, ако адвокатът на Сийбс не го бил убедил, че от всички съществуващи марки, „Triax XG7 8210“ е най-доброто в технологията за наблюдение, чиито показания не могат да се фалшифицират — каза Инго.

— Нищо не е защитено от фалшифициране — заяви Монк.

— Предполагам, че устройството може да се увие в алуминиево фолио или олово, за да блокира излъчването на уникалния безжичен сигнал. Или бихте могли да използвате инструмент за рязане на

болтове, или горелка, или дори истинския ключ, за да отстраните гривната.

— Тогава как може да твърдите, че не се поддава на фалшифициране и повреждане? — попита Монк.

— Защото най-прекрасното качество на „Triax XG7 8210“ е, че всеки опит за фалшифициране на работата му ще бъде моментално открит. Между устройството и крака има инфрачервен лъч. Ако се опитате да вмъкнете каквото и да е между гривната и кожата или да отдалечите устройството от тялото си отвъд настоящия му обхват, ние сме предупредени. Ако гривната бъде счупена, срязана или отключена, биваме предупредени. Всеки път, когато предаването на уникалния ви сигнал се наруши, по каквато и да е причина, ние биваме предупредени. Но това е само частица от гениалните способности за наблюдение „Triax XG7 8210“...

После Инго обясни останалите свойства на „XG7 8210“ с пламенност, която се доближаваше до благоговение. Научихме, че устройството позволява на GPS технологията не само да проследява движенията на нарушителя, но също и да прилага индивидуални зони на включване или изключване.

Например, ако човекът е сталкер или извършител на сексуални престъпления и не се допуска в радиус на две хиляди фута от училища или от точно определени дом или учреждение, устройството ще предупреди властите в мига, щом той наруши тези граници или е в близост до тях. Сийбс беше под домашен арест; следователно неговото проследяващо устройство щеше да предупреди властите в мига, в който излезеше извън границите на имота си или, както я нарече Инго, зоната на включване.

Устройството можеше също да анализира промените в кожата и потта, за да открива всяка употреба на наркотици или алкохол.

— Някои хора купуват тези устройства с поръчка по пощата, за да следят проблемните си деца или неверните си съпрузи — каза той.

Можех да разбера изкушението. Щях да се тревожа много по-малко за Джули, ако към глезена ѝ беше прикрепен „XG7 8210“.

— Значи щяхте да разберете, ако Сийбс някой път се „заиграе“ с устройството или излезе от къщата си? — попита Стотълмайер.

— Аз и половин дузината други служби по прилагането на закона, които постоянно наблюдават неговото проследяващо

устройство — каза Инго. — Дори и ако не наблюдаваме двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата, системата е нагласена да подаде обаждане в къщата ми, ако се появи някакво нарушение в установените протоколи.

— Получавали ли сте предупреждения? — попита капитанът. — Сийбс ровичкал ли е из проследяващото си устройство по някакъв начин?

— Не засякохме никакви нередности — Инго посочи резултатите върху екрана на лаптопа си, за да го докаже.

Капитанът кимна.

— Сийбс излизал ли е от къщата си през последните двайсет и четири часа?

— Не, не е. Всъщност мога дори да ви кажа в кои стаи на къщата е бил.

Стотълмайер се обърна към Монк с изражение на самодоволство.

— Виждаш ли, Монк? Не съществува възможен начин убиецът да е Боб Сийбс. Така че престани да се вторачваш в него и отвори ума си за други възможни заподозрени.

Монк наклони глава на една страна, а после на друга, след което посочи към екрана и едно заострено място върху иначе равната линия на една графика.

— Каква е тази чупка — попита той, — около десет и четирийсет и пет снощи?

— Сийбс е изпил едно-две питиета — каза Инго. — Забравихме да деактивираме функцията за следене на изпития алкохол на устройството му.

— Какво питие? — попита Монк.

— Бих казал, силно мартини или няколко чаши вино, като съдя по следите от етанол, които устройството е открило.

Почувствах тръпка на осъзнаване в основата на врата си, сякаш някой стоеше точно зад мен, дишайки върху кожата ми.

— Какво значение има какво е пил Сийбс? — попита Дишър. — Не е арестуван, задето е пияница.

Монк се усмихна. И всички в стаята, освен Инго разбраха какво означаваше тази усмивка. Аз — най-много от всички, защото по чудо бях направила същата връзка, в същия момент, като Монк.

— Защото доказва, че Сийбс не е бил в къщата — каза Монк. — И че е убил Линкълн Кловис.

На Стотълмайер би му се искало петимата да посетим Боб Сийбс, без да привлечем вниманието на всички репортери, дебнещи пред къщата. Монк обаче направи това невъзможно.

Монк отказа да влезе в къщата, която нарече „огнище на вирусни крачни гъбички“, без да сложи бял гащеризон, каквито носеха криминалистите, предпазни очила, ръкавици и гамаша, за да се предпази. Така че Монк зае един гащеризон от криминалогичната лаборатория и беше облечен с него, когато се приближихме до входната врата.

Ана Сийбс беше тръгнала да излиза, но промени плановете си, когато пристигнахме, и видя как беше облечен Монк. Предава се много негативно послание, когато на вратата се появят група детективи с мрачни лица заедно с човек, екипиран за събиране на съдебномедицински доказателства. А на нея явно не ѝ хареса внезапното внимание, разпалено от пристигането ни сред представителите на пресата, които крещяха въпроси и се блъскаха да заемат позиция пред портата за заснемане на възможно най-добрите кадри с камерите си.

— Тази екипировка наистина ли е необходима? — обърна се тя към Монк. — Създавате впечатлението, че е станало престъпление.

— Станало е — заяви Монк.

— Съпругът ми е невинен — каза тя. — Не е измамник или убиец.

— Вашият съпруг е бедствие — каза Монк. — Ако имахте ум в главата, и вие щяхте да носите един от тези екипи.

Тя неохотно въведе Стотълмайер, Дишър, Инго Монк и мен в дома си.

Боб седеше на канапето в кабинета си, вдигнал босите си крака върху масичката за кафе, гледайки „Сделка или не“ на огромен телевизор с плосък екран. От двете страни на кабинета му бяха подредени спортни отличия и луксозни филмови плакати, около които Инго обикаляше бавно, възхищавайки им се, сякаш се намираше в музей. По протежение на едната стена имаше снекбар, който

включваше машина за пуканки, автомат за безалкохолни напитки и стъклена витрина, пълна с бонбони и десертчета. Който казва, че престъпността не се отплаща, очевидно никога не беше срещал Боб Сийбс.

— Надявам се, че не се храните на тази маса — каза Монк, като вдигна ръка пред себе си, отблъсквайки образа на босите, покрити с пришки, люспести крака на Боб.

Боб изключи телевизора с дистанционното, но не си направи труда да стане.

— Какво мога да направя днес за вас, господа?

— Дошли сме заради убийството на Линкълн Кловис — обяви Стотълмайер.

— Чух за това по сутрешните новини — каза Боб. — Някой отчаяно иска да отида в затвора.

Монк вдигна ръка.

— Това сигурно съм аз.

— Говоря, за когото там избива хората, извършили в действителност престъплението, в което съм обвинен — каза Боб. — Целта на всичко това е да си прикрият следите и да ме натопят още по-убедително.

— Вие сте убил Ръсел Хаксби и Линкълн Кловис — заяви Монк.

— Хаксби беше убит в Марин Каунти, Кловис беше долу в Сан Матео, а аз съм закотвен тук под домашен арест — каза Боб. — Как може да съм убил, когото и да било от тях?

— Не сте били тук снощи — каза Монк.

— Изобщо не съм излизал. Но не е нужно да приемате честната ми дума за това. Питайте него — Боб посочи към Инго, който разглеждаше внимателно една поставена в рамка бейзболна ръкавица, с гръб към нас.

Стотълмайер плесна Инго по рамото, за да привлече вниманието му. Инго се обърна рязко.

— Съжалявам. Просто се възхищавах на колекцията ви. Тази ръкавица наистина ли е била на Уили Мейс?

— Забрави за ръкавицата — каза Стотълмайер. — Провери гривната на глезена му.

Инго се отправи към краката на Боб, когато Монк нададе вик.

— Стойте!

Инго замръзна:

— Какво?

— Смъртта ли си търсите? — извика Монк. — Не можете да се приближите до тях без защита. Аз нося защитно облекло и въпреки това не бих ги докоснал.

Инго въздъхна.

— Всъщност мога чудесно да виждам устройството „Триах ХG7 8210“ от мястото, където стоя. Очевидно никой не е бърникал в него. Но знаех това, преди да тръгнем от управлението. Още не съм сигурен какво правим тук.

— Арестуваме убиец — обясни Монк.

— Той току-що ви каза, че не съм излизал — рече Боб.

— Всъщност каза, че по гривната на глезена ви не е бърникано — каза Монк. — Не е същото.

— Всъщност е — каза Инго.

— Знам, че не сте били тук снощи — каза Монк. — Защото сте тук точно сега.

Стотълмайер се почеса по главата:

— По дяволите, не говориш много смислено, Монк.

— Толкова се радвам да ви чуя да казвате това, капитане — каза Дишър. — Мислех, че съм само аз.

— Аз разбирам какво казва Монк — казах.

— Наистина ли? — учуди се Стотълмайер.

— Да — казах. — Просто е. Боб Сийбс не може да е бил тук снощи и това наблюдаващо устройство го доказва.

— Току-що каза нещо противоречиво — каза Дишър.

— Не, не съм — отвърнах. — Кажете им, господин Монк.

И тогава Монк направи нещо необикновено. Поклати глава и ми се усмихна.

— Кажим ти, Натали.

— Но това е вашият миг.

— Това е нашият миг. Разбираш какво си мисля. Знаеш ли откога ми се искаше някой да разбере откъде идвам? Досега това се е случвало само веднъж в живота ми и мислех, че никога няма да ми се случи отново.

Страхувах се, че ще ми каже, че ме обича. И вероятно беше така, но не по същия начин, по който беше обичал Труди. Или по който аз

обичах Мич.

Но знаех какво искаше да каже. Освен това изпитвах радостна тръпка, че поне веднъж нещата бяха паснали за мен по същия начин, както пасваха за Монк. Това никога преди не се беше случвало на мен или на някой друг, поне не и откакто съпругата му, Труди, беше загинала. Всички винаги бяхме объркали и не можехме да разберем как Монк е разкрил нещата, докато той не ни разкажеше.

— Моля те, Натали — каза той. — Сподели с всички онова, което и двамата си мислим.

— О, за Бога — каза Ана. — На никого не му пука какво мислите.

— На мен ми пука — каза Стотълмайер и ме изгледа със странно изражение на лицето. Мисля, че май беше завист.

Погледнах Ана Сийбс.

— Знаехте ли, че проследяващото устройство „XG7 8210“ върху глезена на съпруга ви не само показва къде се намира той, но и колко алкохол пие?

— Защо да ме интересува? — каза тя, но очевидно я интересуваше. И знаех защо.

— Защото Боб е пиел снощи, а тъй като е сериозно алергичен към алкохол, това би трябвало да ви интересува много. Едно питие, и е можел да изпадне в анафилактичен шок, точно както на онзи круиз с вас преди няколко години.

— Би трябвало да сте мъртъв — каза Монк на Боб. — Но тъй като не сте и тъй като снощи тук не са се втурнали парамедици да спасяват живота ви, очевидно не вие сте този, който е пиел.

— Таймаут — обяви Дишър. — Казваш, че той по някакъв начин е свалил проследяващото устройство „XG7 8210“ от глезена си, сложил го е на някой друг и се е измъкнал незабелязано от къщата, минал е покрай всички ченгета и репортери отвън, убил е Линкълн Кловис и после се е вмъкнал обратно вътре?

— Казвам, че Боб Сийбс не е бил тук снощи, или щеше да е мъртъв — рече Монк. — Не знам как е обезвредил наблюдаващото устройство или как е влязъл и излязъл от къщата незабелязан.

— Не е — каза Инго, като клатеше глава, отказвайки да приеме представата. — Не би могъл.

— Може би си има таен тунел под къщата — предложи Дишър.

— Няма таен тунел — каза Стотълмайер.

— Откъде знаете? Входът може да е скрит зад таен панел в стената, който се задейства чрез наместването на някоя картина, издърпването на книга от лавица или натискане точно където трябва — Дишър започна да обикаля из стаята, изпробвайки теорията си, като почукваше, дърпаше, натискаше и наместваше разни неща.

— Щяхме да открием всеки опит за бърникане из проследяващото устройство още преди той да го свали от глезена си — каза Инго, като още клатеше глава. Помислих си, че може да започне и да тропа с крака. — Не може да е свалил устройството и да го е прикрепил на някой друг. Невъзможно е. Значи тайният тунел не се връзва.

— Все пак бих искал да го намеря — каза Дишър.

Това, което ме впечатли през цялата тази размяна на реплики, беше, че Боб Сийбс не приличаше на човек, който току-що е бил разобличен като убиец. Беше разсеян, сякаш мислите му бяха на съвсем друго място.

Нещо беше много, много нередно в развитието на тази история.

— Толкова е жалко, Ейдриън, че е почти забавно — каза Боб. — Толкова гориш от желание да ме арестуваш за две убийства, които не съм извършил, че ти убягва най-простото, най-позорното обяснение за случилото се.

— Какво е то? — попита Монк.

— Снощи бях тук и пиех.

— Тогава защо не сте мъртъв? — попитах.

— Исках да бъда — каза той печално. — Но Ана ме спаси.

— Съпругата ви не е била тук — каза Дишър, като почука по стената. — Излязла е вчера следобед и се е върнала чак след полунощ.

Сийбс кимна:

— След като тя излезе, започнах да мисля за всички грешки, които допуснах, за това, как егото ми и това, че не обръщах внимание на бизнеса, дадох на Хаксби, Кловис и други възможността да организират крупна измама под носа ми. Животът и репутацията ми са съсипани и ще изгубя всичко. Най-лошата част от всичко обаче е целият ад, през който Ана, невинен наблюдател, любовта на живота ми, преминава. Реших, че най-малкото, което мога да направя, е да сложа край на това изпитание за нея и да ѝ оставя малкото все още

останало ми имущество, което ищците не можаха да вземат — застраховката ми „Живот“. Ако всичко се беше получило както трябва, щях отдавна да съм мъртъв, когато тя се прибере у дома, и за мен този кошмар щеше да е приключил.

Ана отиде при съпруга си на кушетката и взе ръката му.

— А моят кошмар щеше тепърва да е започнал. Не те обвинявам за нищо от това и със сигурност не искам да те загубя, Боб. Ние сме заедно в това независимо какво ще се случи.

— Вашето обяснение е, че пиенето ви е било опит за самоубийство — каза Монк.

Той заяви очевидното, но смятам, че просто мислеше на глас, правейки изявлението, за да може да го чуе, да го изследва и да види дали то беше липсващото парче, което щеше да разреши мистерията и да възстанови реда. По бузите на Ана започнаха да се стичат сълзи.

— Снощи отидох на кино. Две глупави комедии, просто за да отклоня ума си от събитията. Само да бях знаела какво замисля Боб. Когато се прибрах вкъщи, го намерих да лежи на пода с подпухнало лице, с празните чаши от мартини на масата. Бях ужасена. Слава Богу, че винаги нося „писалки“ епинефрин в дамската чанта със себе си, просто в случай че някой глупак сложи винен сос върху пържолата на Боб или нещо подобно. Затова го инжектирах с всички писалки, които имах, докато се свести.

Знаех за писалките с епинефрин. Моя приятелка беше алергична към ужилвания от пчели и носеше епинефринови писалки със себе си. Представяваха предварително отмерени дози епинефрин в снабдени с пружинка, автоматично инжектиращи спринцовки, които можеше да забие в бедрото си дори през джинсите.

— Защо след това не се обадохте на 911 и не го заведохте в болница? — попитах. — Можел е да умре.

— Последното, което ни трябва за капак на всичко останало, е светът да се подиграва на Боб, че е опитал да се самоубие — каза тя. — Медиите щяха да го извъртят и да кажат, че е признаване на вина.

— Наистина се чувствам виновен — каза Боб. — Но не задето съм откраднал два милиарда долара или съм убил някого. Не съм направил това. Моето престъпление беше, че проявих високомерие и лекомислие.

Монк изопна плещи, после наклони глава на една страна, сетне — на друга.

— Не, все още сте извършителят.

Аз също го вярвах, макар че не можех да го докажа.

— Неговото обяснение е много по-смислено от вашето — каза Инго.

— Достатъчно — каза Стотълмайер на Инго.

— Но той оклевети проследяващото устройство „Triax XG7 8210“ — каза Инго. — Това не може да остане неоспорено. Това е...

— Изчезвайте оттук — нареди Стотълмайер, прекъсвайки го рязко. — И не казвайте нито дума на никого, особено на репортерите отвън, за това, което се случи тук днес. Ясен ли съм?

Инго кимна и измарширува навън.

Стотълмайер се обърна към Дишър.

— Вече може да спреш да чукаш по стените.

— Но не съм намерил тайния тунел — каза Дишър.

— Няма такъв — каза Стотълмайер.

— Може би е на пода — сети се Дишър и започна да тропа с крака.

Стотълмайер го сграбчи за ръката.

— Спри. Не мърдай. Извади си от джоба бележника и молива и си води бележки.

Дишър направи каквото му казаха.

Стотълмайер си пое дълбоко дъх и се обърна към Боб и Ана Сийбс:

— Познавате ли някого, който може да е искал смъртта на Линкълн Кловис?

— Него — каза Монк, като посочи Боб.

Стотълмайер въздъхна:

— Не говорех на теб, Монк. Всъщност време е да си вървиш.

— Но не сме свършили тук — каза Монк.

— Ти свърши — каза Стотълмайер. — Ще се видим в управлението.

Монк не възрази. Обърна се и излезе от стаята. Позабавих се за миг, като се постарах да уловя погледа на Стотълмайер с най-гневното си изражение. Успях, но той не повехна под него. Ако някой повехна, това бях аз.

21. Г-Н МОНК ОСТАНА НЕОЦЕНЕН

Повече от час чакахме в кабинета на Стотълмайер, докато той се върне. Монк си намери занимание, като премете пода, избърса праха от рафтовете и подреди всичко.

Имаше време, когато щях да се питам как можеше Монк да се унижава, като чисти кабинета на Стотълмайер, след като капитанът току-що се бе отнесъл към него така грубо.

Сега обаче познавах Монк достатъчно, за да разбирам, че той не чистеше кабинета заради Стотълмайер, правеше го заради себе си. Това беше начин да се отпусне, да проясни ума си и да създаде оазис от ред сред целия безпорядък около него.

Аз нямах никакви подходящи ритуали или дейности, за да се освободя от цялата си нервност, безсилно раздражение, гняв и страх. Затова седях на онова ужасно винилово канапе, кипяща от гняв към всичко.

Отделно от паричните си тревоги и несигурното бъдеще бях разстроена, че на Сийбс му се разминаваше безнаказано извършването на убийство. Знаех, че Монк е прав и че Сийбс лъжеше за опита си за самоубийство. Но нямах представа как Сийбс беше надхитрил сложното проследяващо устройство, прикрепено към глезена му, или как се беше промъкнал покрай всички репортери и ченгета пред къщата си. А като съдех по това, колко усилено чистеше Монк също не знаеше отговорите.

Освен това бях сигурна, че убийството не беше единственото, което занимаваше ума на Монк Той беше разорен, безработен и бездомен. И не беше вероятно Стотълмайер да позволи на Монк да остане в дома му още дълго.

Нямах отговори, а обмислянето на всички въпроси само ме направи още по-нервна, раздражена и изплашена. Но въпреки това не можех да не го правя. Предполагам, че така се чувстваше Монк в много по-голям мащаб, през всяка минута от всеки ден по отношение на всичко.

Може би бяхме на една и съща вълна, както се изрази той, в повече отношения, отколкото ми се искаше да призная.

Когато Стотълмайер и Дишър най-накрая се върнаха, капитанът погледна чистия си, подреден, блестящ кабинет така, сякаш вместо това беше претършуван и обърнат надолу с главата.

— Това е личното ми пространство, Монк — каза Стотълмайер.

— Беше потънало в безпорядък лично пространство.

— Помолих ли те да го почистиш?

— Направих го като проява на вежливост — рече Монк.

— Вежливата постъпка би била да оставиш нещата ми на мира — каза капитанът. — Това важи за кабинета и за дома ми.

— О, я стига, моля ви — беше ми писнало. Станах от канапето. — Не седяхме тук цял час, за да можем да послушаме още от вашето мрънкане.

Стотълмайер се обърна към мен.

— Какво каза?

— Чухте ме. Казахте ни да чакаме тук и познавате господин Монк. Ако не сте очаквали да прояви към вас тази вежливост, значи изобщо не умеете да преценявате характерите и няма кого да вините, освен себе си. Така че хайде да продължим нататък, става ли?

Монк не би могъл да изглежда по-удивен, ако бях извадила пистолет и бях застреляла капитана.

Дишър подсвирна или поне се опита. Прозвуча повече сякаш си издухваше носа.

— Леле, някой е станал от погрешната страна на леглото тази сутрин.

— И още как. Бях повикана в три и половина сутринта на едно местопрестъпление от някого, за когото не работя и на когото не дължа и едно проклето нещо — казах. — Но като някаква глупачка въпреки това отидох.

— В менструация е — обясни Монк.

И тримата мъже кимнаха разбиращо, сякаш това обясняваше всичко, което само ме разгневи още повече, защото беше сексистко, покровителствено и невярно.

— Това няма нищо общо със ситуацията, господин Монк. Не ми харесва да се отнасят с мен като с лайно, а и на вас също не би трябвало да ви харесва.

— Моля те, не използвай думата с „л“ — каза Монк, а после, като извинение към останалите, добави: — Тя е в менструация.

Те кимнаха отново.

— Престанете — казах. — Нямаме представа колко оскърбително е това, а ако имате и въпреки това продължавате, тогава сте прасета.

— Съжалявам, ако съм бил рязък с теб и Монк, когато разпитвахме Сийбс — рече Стотълмайер. — Но не можех да допусна Монк повече да ни отвлича вниманието с недоказуемото си твърдение.

— Той го е направил — каза Монк.

— Точно за това говоря, Монк. Не го е направил той — не е възможно да го е направил той. Греша.

— Той никога не греша, когато става въпрос за убийство — припомни ми.

— Този път греша — каза Стотълмайер. — Освен ако Монк не е в състояние да ми каже как Боб Сийбс е успял да свали онова проследяващо устройство, без да задейства всички онези аларми, да го сложи на някой друг и да се измъкне от къщата. И как е вмъкнал друг човек, който и да е този някой, за да сложи наблюдаващото устройство и да изпие няколко питиета, след което го е измъкнал отново.

— Тайният тунел би могъл да обясни това за влизането и излизането — каза Дишър авторитетно. — Но не и това с наблюдението.

— Няма таен тунел — повтори Стотълмайер за пореден път.

— Не сме сигурни в това — каза Дишър. — Защото все още е таен, докато не го намерим.

— Единственият човек, излизал от тази къща, е била Ана Сийбс — каза Стотълмайер. — И тя е влизала и излизала през предната врата.

— Може би тя ги е убила — реши Дишър. — Била е навън и когато е бил убит Хаксби.

Монк поклати глава.

— С нейния артрит не би могла да завърже въжетото на примка или да вдигне Кловис върху парапета. А и това още не обяснява пиенето на Боб.

— Боб го обясни, Монк — каза Стотълмайер. — Доста убедително при това.

— Мен не ме убеди — каза Монк.

— И точно затова трябваше да те изхвърля — рече Стотълмайер.
— Ти се превърна в пречка за това разследване. Има други заподозрени.

— Кои например? — попитах.

— Кловис убедил близките и приятелите си да вложат пари при Сийбс и те изгубили всичко — каза Стотълмайер. Как мислиш, че са се почувстваш, когато открили, че Кловис е бил част от схемата?

— Обесването му от верандата може да е било замислено като послание към други, замесени в схемата — каза Дишър.

— Как така? — попита Стотълмайер.

— През 1982 един изпълнителен директор в частна италианска банка, човек, познат като „Божият banker“ заради деловите си отношения с Ватикана, бил обесен на мост над Темза в Лондон. Банката била задлъжняла с един милиард долара и се твърдяло, че е собственост на мафията. Избухнал огромен скандал. Теорията била, че bankerът бил убит от мафията, за да му попречат да се разприказва и като предупреждение към другите да си държат устата затворена. И този banker, и Кловис са били замесени във финансови скандали и обесени близо до водоеми. Символичните прилики между двете убийства може би са съвпадение, а може и да не са.

Стотълмайер изгледа замислено Дишър за един дълъг миг.

— Откъде научи тази история за италианския banker?

— Случи се, когато бях малък, и беше нещо, което никога не забравих.

— Това е наистина добро, изобретателно мислене. Може би си попаднал на нещо.

— Наистина ли?

— Да, разбира се — каза Стотълмайер. — Да възложим на няколко души да се заемат с това и да видим къде ще ни отведе.

— Ами тайната врата? — попита Дишър.

— Не си насилвай късмета — каза Стотълмайер. Дишър забърза навън, а Стотълмайер насочи вниманието си обратно към нас двамата. Откровено казано, не знаех защо още стояхме там. Стотълмайер ясно бе дал да се разбере какво мисли. Може би причината, че не бяхме помръднали, беше инерция, изтощение или знанието, че нямахме друго място, където трябваше да бъдем.

— Понякога Ранди ме изненадва — каза Стотълмайер.

— Господин Монк също — споделих и аз. — Не за първи път му казвате, че човекът, когото е обвинил в убийство, не може да е виновен.

— Знам, знам, знам — каза Стотълмайер и въздъхна уморено. — Това е моментът, в който отново споменавах астронавта, чието алиби беше, че по време на убийството на приятелката му е бил в открития космос.

— Бих могла да спомена много случаи.

— Значи сега ще ми напомниш, че не повярвах на Монк, когато каза, че убиецът е човек, който по времето на убийствата е бил в кома.

— Не, ще ви кажа за убиеца, чието алиби беше, че е бил в къщата си, носещ неподлежаща на фалшифициране гривна за наблюдение, и под постоянно наблюдение от медиите и полицията по време на убийствата.

Стотълмайер отиде зад бюрото си и седна тежко в стола си, сякаш тежеше пет тона.

— Не знам защо обсъждам това с вас. Вие не сте част от това разследване.

— В три и половина тази сутрин мислехте, че трябва да бъдем включени — припомних му.

— Не можех да оставя Монк сам в апартамента ми — каза Стотълмайер.

— Защо не? — попита Монк.

— Знаеш защо не — каза Стотълмайер. — Искаше да изхвърлиш всичко, което притежавам. Заведох те в Сан Матео, за да те предпазя от неприятности и да ти направя услуга.

— Ако искахте да ми направите услуга, щяхте да ми позволите да изхвърля всичкия заразен боклук в апартамента ви — каза Монк.

— Знаех, че си лично заинтересуван от всичко, което може да е потенциално свързано със случая „Сийбс“ — каза Стотълмайер. — Това беше услугата, която ти правех, вземайки те с мен.

— Възползвали сте се от него — казах. — Отново.

— Приключихме с обсъждането на това. Имам работа за вършене — Стотълмайер бръкна в джоба си, извади връзка ключове и ги подхвърли на Монк. — Върви вкъщи, почини си и върни всичките ми неща обратно по местата им.

Монк подхвърли ключовете обратно на капитана.

— Не мога да остана в дома ви още една вечер.

— Това заради историята със Сийбс ли е?

— Заради начина, по който живеете — каза Монк. — Не се обиждайте, но мога да разбера защо жена ви ви е напуснала, а приятелката ви е станала убиец — психопат.

— Къде ще отседнеш?

Монк сви рамене.

— В този град има много надлези. Под някой от тях все трябва да има място за още един бездомен, изгубен скитник като мен.

Той излезе, а аз го последвах. Бяхме почти на стълбите, когато Дишър се приближи тичешком до нас и ни помоли да изчакаме.

— Чух как сте загазили — каза Дишър. — Мисля, че мога да помогна. Имам работа за вас.

— Ще ни наемеш като свои консултанти — досети се Монк.

— Боя се, че не — Дишър бръкна в джоба си и ми подаде парче хартия. — Но ето едно друго предложение. „Фешън Фрижън“ е магазин за дрехи в мола „Бейвю“. Управителката ми дължи услуга и случайно знам, че има нужда от двама нови продавачи.

— Откъде знаеш това? — попитах.

— Защото ги арестувах — каза Дишър. — Бяха монтирали скрити камери в пробните и се забавляваха, като заснемаха на видео голите клиенти. Успях да ги арестувам тихомълком, така че медиите изобщо не научиха за това. Бизнесът ѝ щеше да бъде съсипан заради онези две откачалки, а тя нямаше вина.

— Извършил си добро дело — похвали го Монк.

— А сега вършиш още едно — казах. — Благодаря ти, Ранди.

— За какво са приятелите? — каза той. — Всичко е уредено. Започвате утре в десет.

Поне имах една причина за тревога по-малко, дори и да беше само малко повече от минимално платена работа. Все още обаче стоеше въпросът къде ще отседне Монк. Попитах го за това, когато се качихме в колата ми.

— Имате ли конкретен надлез предвид?

— Не говорех сериозно за това — отвърна Монк.

— Потресаващо — казах. — Наистина се вързах. Тогава какъв е планът ви?

— Отведи ме в ада — каза Монк.

— Някой бюфет с храна в изобилие?

— Отведи ме у дома — каза той.

— Не можете да влезете в апартамента си — казах. — Не и ако не искате да влезете с взлом.

— Нямах предвид онзи дом — каза той. — Имах предвид, у дома.

22. Г-Н МОНК СИ ОТИВА У ДОМА

Викторианската къща в Тюксбъри, точно отвъд моста „Голдън Гейт“ в Марин Каунти, беше непроменена от времето, когато Монк израснал там с по-големия си брат Амброуз. Семейство Монк не обичат промените.

Амброуз беше точно толкова гениален като Монк и точно толкова объркан. Изкарваше си прехраната с писане на наръчници с инструкции, енциклопедии и учебници и можеше да ги рецитира изцяло по памет на дузина различни езици (включително драч, който се говори само от извънземни със слонски хоботи в култов научнофантастичен телевизионен сериал). Това го превръщаше в самопровъзгласил се експерт по кажи-речи всичко — нещо, което той с радост демонстрираше, щом му бъдеше дадена и най-малка възможност.

Беше също и страхотно сръчен, способен да върши сам всичко, свързано с електричество, водопроводни тръби и дърводелство, и да поправя домакински уреди (не вредеше фактът, че беше написал инструкциите за употреба за повечето от тях). Бях се мъкнала чак до Тюксбъри дузина пъти само за да го моля да ми поправи счупени блендери, сешоари, тостери и телефонни секретари.

Амброуз развил тези умения от необходимост, защото се страхуваше да излиза от къщата. За трийсет години беше излязъл само два пъти. Тази изолация означаваше, че има малко срещи на живо с хора. Почти никой не идваше да го вижда. По-голямата част от общуването му се провеждаше по телефона или чрез компютъра. Затова беше неумел и неопитен дори в най-елементарното социално общуване, особено с жени.

Но беше мил, изключително вежлив човек и въпреки недодялаността му аз го харесвах много. В много отношения той беше по-независим и самостоятелен от по-младия си брат, на когото се възхищаваше като на открит и откровен, поемащ рискове бунтар.

Да, знам, трудно е за вярване.

Амброуз сигурно ни беше чул да спираме с колата, защото входната му врата беше отворена и той стоеше на няколко стъпки назад от нея в сенките на антрето, сякаш иначе можеше случайно да бъде всмукан отвън на улицата.

Носеше обичайната си фланелена риза, закопчана на яката и маншетите, с пуловер от изкуствена материя отгоре, панталони от рипсено кадифе и чифт лъскави обувки „Хъш Пъпис“, вързани на спретнати, свършени панделки.

— Натали, каква възхитителна изненада. Хайде, влизай — каза Амброуз, застанал вдървено като войник на пост. — И ти можеш да влезеш, Ейдриън.

— Благодаря ти, Амброуз — каза Монк, докато влизахме вътре.

Монк погледна в дневната и се намръщи. Покрай стените бяха подредени шкафове за папки и стаята беше претърпкана до пръсване с вестници и списания от около четирийсет години, спретнато подредени на купчини и изравнени в свършени редици.

Знаех, че в шкафовете се съдържа всичката поща доставена някога в къщата, както и бележките за различните книги на Амброуз.

— Винаги си добре дошъл, Ейдриън. Тази къща е и твоя, макар че човек никога не би се досетил, като се има предвид колко рядко идваш на гости.

— Това вече не е моята къща — каза Монк. — Твоята е.

— *Наша* е — рече Амброуз. — В завещанието си мама я остави на двама ни.

— Но ти живееш тук.

— Нямам избор.

— Разбира се, че имаш — каза Монк. — Вратата е ей там. Всичко, което трябва да направиш, е да излезеш навън.

— Не всички са така безстрашни като теб — отбеляза Амброуз и бутна входната врата с крак, за да я затвори. Щом вратата беше затворена, цялото му тяло сякаш се отпусна, все едно се беше освободил от продължителна нервност. — Мога ли да ви предложа маршмелоу?

— Не, благодаря — казах.

— Сигурна ли си? През двехилядната година преди Христа те са били лакомство, запазено единствено за наслада на фараоните. Сега

всички могат да ги ядат, когато поискат. Но аз ги пазя за специални случаи.

— Това не е специален случай — рече Монк.

— За мен е. Не се случва често да имам такива очарователни гостенки. — Амброуз ми се усмихна, после хвърли поглед към Монк. — И теб.

— Може би ще имаш повече посетители, ако се отървеш от целия този боклук. — Монк посочи вестниците и шкафовете за папки.

— Вероятно това е казал и Юлий Цезар, преди да опожари Александрийската библиотека. Предполагам, че ако стане на твоето, ще трябва да опразним и „Смитсониян“ — Амброуз обърна гръб на Монк и посвети вниманието си на мен. — Какво ще кажеш за една освежителна чаша леденостудена вода?

— Имаш вода? — изуми се Монк.

— Разбира се, че имам — каза Амброуз, все още отказвайки да погледне брат си. — Не мога да оцелея без нея. Никой не може.

— О, Боже мой, ти не си чул — каза Монк. — Страхувах се от това.

— За какво говориш? — попита Амброуз, като се обърна отново към Монк.

Монк си пое дълбоко дъх:

— Няма лесен начин да кажа това. Новината, която ще споделя, е шокираща и ще промени живота ти, така че се подготви. Вече няма „Съмит Крийк“. Край с нея. Ще умрем.

Амброуз се вгледа в брат си за един дълъг миг.

— *Затова* ли дойде чак дотук, за да ми кажеш това? Знаех, че „Съмит Крийк“ затъва, месеци преди да се случи.

— Знаел си? — попита Монк. — Откъде?

— Живея в къща, Ейдриън, не в пещера.

Амброуз пак обърна гръб на брат си и влезе в кухнята. Монк се втурна след него.

— Знаел си и не си ми казал?

— Ти си светски човек — каза Амброуз. — Предполагах, че знаеш.

— Не знаех — каза Монк. — Дойде като ужасна изненада.

Амброуз взе три чаши от един шкаф, сложи две тях на кухненската маса и една на плота до себе си.

— Нима не гледаш телевизия, не четеш вестници не сърфираш из Мрежата?

— Нямам толкова време за безделие като теб.

— Тогава, щом не си дошъл тук да ме предупредиш за водата, какво те доведе?

Монк седна на масата и положи ръце, с дланите надолу, върху нея. Седнах до него.

— Загубих водата си, работата си, спестяванията на живота си и дома си. Оказва се, че в крайна сметка не съм човек, оправдал големите надежди. Не съм подготвен за никакво призвание и не ставам за нищо. Затова се върнах, откъдето съм дошъл, в скромния си малък дом в блатата, за да потърся чисто легло, в което да спя, и покрив над главата си.

Вярно беше, че Монк бе преживял трагедия от мащаб, достоен за романите на Дикенс, но въпреки това мислех, че мъничко се увлича.

— Сега знаеш защо не излизам от къщата — каза Амброуз. — Определено имаш нужда от едно питие.

Той отвори хладилника, извади три бутилки вода „Фиджи“ и раздаде по една на всеки. Остана прав. Не съм сигурна дали стоеше прав от уважение към Монк, или имаше също такива фобии относно симетрията и четните числа като брат си и смяташе, че трима души на маса за четирима ще срутят баланса на вселената. Монк огледа бутилираната вода:

— Какво е това?

— Дъжд, паднал през девствените сапфирено сини небеса на недокоснатите планини на остров Вити Леву през 1515 г. и процедил се бавно през пластове кварц, базалт и пясъчник в подземна камера — каза Амброуз, — където останал запечатан и чист, докато бил извлечен и пленен в бутилката, която сега държиш в ръцете си.

Монк вдигна бутилката към светлината и облиза устни.

— Изглежда добре.

— Пий колкото искаш — Амброуз отвори бутилката си и я изля в една чаша. — Имам запас за десет години.

Напълних чашата си и отпих.

— Вкусна е. Мисля, че е дори по-хубава от „Съмнит Крийк“.

Честно казано, за мен имаше вкус на чешмяна вода. Но може пък и тя да беше на петстотин години.

— Прекарах седмици в проучване на най-добрата алтернатива на „Съмит Крийк“ и намерих това — каза Амброуз.

Монк развинти капачката на бутилката си, затвори очи и предпазливо подуши водата.

— Уханието ми напомня за мама.

Амброуз кимна:

— И на мен. Точно тогава разбрах, че е подходяща.

Подуших водата си, но не долових никакво ухание.

Монк наля малко вода в чашата. Завъртя леко течността, вдигна чашата към светлината, като я оглеждаше за нечисти елементи, после отпи мъничка глътка.

Завъртя я в устата си, а после я преглътна с усилие, сякаш беше топка за голф, вместо глътка вода колкото чаена лъжичка.

Монк изчака за миг, сякаш очакваше някаква незабавна, неприятна физическа реакция. Когато не възникна такава, той отпи нова, по-голяма глътка и се усмихна на брат си.

— Ти ме спаси, Амброуз — каза Монк и очите му се насълзиха. Обърна се към мен и посочи очите си. — Това е вода „Фиджи“.

Прекарахме следващите няколко часа, като пиехме вода на петстотин години и ядохме маршмелоу, сякаш бяхме фараоните на Марин Каунти.

Колкото повече вода пиеше Монк, толкова по-спокоен и приказлив ставаше. Разказа на Амброуз всичко за убийствата на Ръсел Хаксби и Линкълн Кловис.

Докато слушах, напълно се убедих, че Сийбс е виновен, и изгубих кураж, че има начин да го докажем, особено след като вече не бяхме дори далечно свързани с разследването. А ако се опитахме да душим наоколо, със сигурност щяхме да получим силен удар през ръцете от капитан Стотълмайер.

Монк завърши разказа си, като заяви настоятелно, че Боб Сийбс е убиецът и че резултатите, засечени от „Triax XG7 8210“, показващи наличие на алкохол, го доказват.

Амброуз кимна замислено и отпи от водата си.

— В теорията ти има сериозен недостатък, Ейдриън.

— Какъв? — попита Монк.

— Боб Сийбс не може да е извършил убийствата — отвърна Амброуз.

Монк пренебрегна довода с махване на ръка.

— Казваш това само защото носи GPS проследяващо устройство, а къщата му е обкръжена от репортери и полицаи.

— Може да има изход от къщата — каза Амброуз. — Но няма начин да победиш устройството „XG7 8210“.

— *Откъде знаеш?*

— Защото написах книгата за него. Е, във всеки случай — наръчник за употреба. Имам едно от устройствата горе.

— За да можеш да пишеш за него ли? — попитах. Той кимна.

— И защото обичам да го нося от време на време.

Отначало си помислих, че може би се шегува, но изражението на лицето му беше убийствено сериозно.

— Защо би искал да го носиш? — попита Монк. — Да не е, защото искаш хората да мислят, че има причина, поради която не можеш да излизаш от къщата?

— Нося го като предпазна мярка, така че никога да не се залутам навън.

— Как би станало това? — попита Монк.

— Ами ако някоя нощ стана сомнамбул, изляза случайно през входната врата и се събудя часове по-късно — Амброуз хвърли поглед през прозореца и потръпна — там навън?

— Това нещо, което сънуваш ли е? — попитах.

— Това е нещо, за което имам кошмари. — Амброуз отпи наведнъж голяма глътка вода, сякаш беше уиски.

Монк поклати глава.

— Това е просто глупаво. Кой ще дойде да те прибере, ако проследяващото ти устройство „XG 8210“ изпрати тревожен сигнал, че си излязъл от къщата?

Амброуз ми се усмихна:

— Нагласил съм го да се обади на Натали.

— Защо на мен? — попитах.

— Защото знам, че мога да разчитам на теб.

— Защо не на мен? — попита Монк. Амброуз погледна брат си.

— Ти ще се качиш ли в автомобил, ще ме намериш ли, където съм, и ще ме отведеш ли благополучно вкъщи?

— Разбира се, че да — каза Монк. — Щях да се обадя на Натали, тя щеше да ме вземе и щяхме да дойдем веднага.

— Аз не съм член на семейството ти — припомних му. — Какво те кара да мислиш, че можеш да разчиташ на мен?

— Защото Ейдриън разчита — каза той.

— Аз не разчитам на нея — каза Монк. — Аз я наемам на работа. Има разлика.

— Сега наета ли е от теб като твой служител? — попита Амброуз.

Монк се размърда в стола си.

— Да и не.

— Да и не? — каза Амброуз. — Как стават тия работи?

— Нямам търпение да чуя това — казах.

— Тя още работи за мен — каза Монк, — но не й плащам за това.

— Тогава според теб защо го прави, щом не й се плаща за това? — попита Амброуз.

— Защото това е висше призвание.

Амброуз поклати глава:

— Не е затова, Ейдриън.

Може би бях подценила Амброуз. Навярно той разбираше хората и отношенията повече, отколкото си мислех. Определено ги разбираше по-добре, отколкото по-младия му брат.

Амброуз ме погледна, но когато улових погледа му, той незабавно отмести очи, внезапно смутен.

— Имало е моменти, в които съм си представял какво би се случило, ако изляза насън от къщата и ти ме спасиш.

— Това също ли е един от кошмарите ти? — попитах.

Амброуз сви рамене:

— Това може да се определи като една от мечтите ми.

23. Г-Н МОНК ИМА СТИЛ

Исках да счупя рекорда, който бяхме поставили по уволнения след само един ден работа, затова се опитах да предвидя всички евентуални постъпки на Монк, които можеха да обидят, разгневят или ужасят новата ни работодателка.

Докато шофирахме към центъра на път за мола „Бейвю“ на другата сутрин, наредих на Монк да не закръглява надолу или нагоре каквито и да било суми на касата, да не преподрежда дрехите в магазина така, че да пасват на собственото му чувство за ред, и да не критикува модните предпочитания на никого от клиентите си.

— Вашата работа е да направите щастлив клиента — подчертах, — а не себе си.

— Това е лесно — каза Монк. — Аз никога не съм щастлив.

— Радвам се да го чуя — казах.

— Ако хората искат да вземат глупави решения, какво ме е грижа? Аз съм хидратиран.

— Цяла нощ ли прекарахте в пиене?

Монк кимна.

— Купонясвахме, все едно бях отново в колежа. Беше щуро.

— Щуро?

— Братята Монк не са толкова затворени, колкото си мислиш, че сме.

Ризата на Монк беше плътно закопчана чак до яката, маншетите на ръкавите му бяха закопчани, а той бършеше таблото със скоростите на колата ми с дезинфекционна кърпичка. Нямахше как да е по-затворен, било то в буквален или преносен смисъл, дори да опиташе.

— Вие сте двама необуздани и щури типове — казах.

— Опустошихме цяла кутия „Закуската на капитана“ — каза Монк. — С „Крънч берис“, които са синтетичен плод.

— Това е рискована постъпка.

— Не казвай на никого, че сме му отпуснали края и сме се тъпкали до насита със синтетични плодове. Не бих искал хората да

остават с грешно впечатление за нас. Сигурен съм, че и ти си имаш своите пороци.

— Един-два — казах.

Намерих място на второто ниво на паркинга и влязохме в мола, проектиран да прилича на идеализирана версия на типична улица в Сан Франциско. Всички вътрешни витрини имаха еркерна прозорци и викториански архитектурни черти. През мола дори минаваше въжена железница по лъкатушещи релси, които свършваха в пространство с множество заведения за бързо хранене, направено да изглежда като Рибарския кей, само че без просяците, серяците чайки, сувенирните магазини, дъвката по тротоарите или мириса на залива — замайваща смесица от солена вода и изгорели газове от извънбордови двигатели.

Монк страшно хареса фалшивите улици, разбира се. Те бяха точно такива, какъвто той искаше да бъде светът — неестествено чисти, без никаква природа, почистени до блясък и снабдени с климатици.

Аз обаче се питах защо някой, освен Монк би заменил преживяването да върви по истинските улици на Сан Франциско отвън, за фалшивите в мола. Със същия успех можеше да сте в Оуенсбъро, Кентъки или Уала Уала, Вашингтон.

„Фенгън Фрижън“ беше дълъг, тесен магазин за дрехи, сбутан между „Рейдио Шак“ и бижутерски магазин. Магазинът предлагаше предимно съвременни, яркоцветни модни дрехи с леко ретро усещане от 70-те.

Разположението на магазина беше съвсем просто, с женските дрехи от едната страна и мъжките — от другата. Това равно разделение допадна на чувството на Монк за ред, симетрия и разделение на половете.

Собственичката на „Фешън Фрижън“ беше Киана Клеър, енергична, прекаляваща с аксесоарите брюнетка с писклив глас, който ме накара да се зачудя дали не вдишваше хелий всеки път, когато бяхме с гръб към нея.

Бях донесла работните ни автобиографии, но тя не прояви интерес към тях.

— Препоръката на Ранди ми е достатъчна — каза тя. — Той има фантастични умения за преценяване на характерите. А и това ме

спасява от необходимостта да проверя миналото на двама ви, което за мен ще бъде стандартна процедура от сега нататък.

Не всички перверзници и мошеници са били арестувани преди, но нямаше да ѝ кажа това. Нито пък щях да призная, че всъщност имах криминално досие, макар и не за нещо сериозно, най-вече за гражданско неподчинение. Веднъж Монк бе погрешно арестуван и обвинен в убийство, но нямаше да спомена и това.

— Откъде познавате Ранди? — попитах.

— Той ми е отдавнашен клиент — каза тя. — Някога чували ли сте го да пее?

За нещастие бях. Беше написал и изпълнил само една песен поне доколкото знаех.

— О, да — казах. — Беше различно от всичко, което съм чувала преди.

— Мелодията веднага те хваща — каза Монк. — Но не е „867–5309“.

Монк харесваше хитовата песен на Томи Тютън от 1982 г., известна също и като „Джени“, защото сборът от цифрите възлизаше на 38.

— Той има дълбочината на Боб Дилън и купонджийско-енергичната, първична сексуалност на питбул — каза Киана. — Ранди има култ от последователи във Франция, знаете ли.

Знаех. Представителките на култа бяха дузина французойки, които си падаха по ченгетата. Бях ги видяла с очите си и това беше нещо, което усърдно се опитвах да забравя.

Монк вдигна ръка.

— Извинете ме, но имам да направя едно признание.

— Не, нямате — срязях го. Каквото и да беше, нямаше да е хубаво.

— Нямам усет за мода — каза той, пренебрегвайки протестите ми.

— Разбира се, че имаш — каза Киана.

— Така ли?

— Погледни как си облечен. Свежо и оригинално е. Това определя характера ти и разкрива силно осъзнаване за това, как модата може да изразява собствената идентичност. Поразена съм от това. Ти имаш стил, Ейдриън.

Монк ми се усмихна:

— Аз имам стил.

— Ами аз? — попитах я. — Как е моят усет за мода?

Тя се поколеба:

— Ще поработим по него.

Киана се зае да ни обясни задълженията. Не бяха твърде сложни. Щяхме да помагаме на клиентите с покупките им, да се занимаваме с пробните, да държим мястото подредено и да маркираме покупките на касата. През по-голямата част от деня тя щеше да е в задната канцелария, занимавайки се с фактурите и другата бумащина, която се беше натрупала, откакто беше уволнила продавачите си преди две седмици.

— Страхувах се да наема някого след случилото се — каза тя. — Но имам пълна вяра във вас. Тази работа е деветдесет и осем процента умение за общуване, а виждам, че вие го имате.

Монк понечи отново да вдигне ръка, за да направи ново признание, но аз плеснах ръката му надолу и я задържах притисната надолу, докато Киана отиде в задната стая.

Сутринта вървеше мудро, което даде на Монк шанс да се погрижи всички закачалки да бъдат обърнати в една и съща посока, да измие прозорците и да мине с прахосмукачка подовете, както и да подреди дрехите по размер, докато аз обслужвах малобройните влезли клиенти. Получи се добре и за двамата ни. Определено беше по-малко стресиращо, отколкото да ходим на местопрестъпления и да разпитваме заподозрени.

Не ми липсваше, че не виждах трупове всеки ден, макар това да не ми бе дало голяма възможност за отдих.

— Обичам тази работа — каза Монк.

— Още не сте обслужили никакви клиенти.

— Надявам се така да си остане — каза той.

Аз също, защото това намаляваше вероятността Монк да направи нещо, което да ни докара уволнение. Около обяд обаче бизнесът набра скорост. За късмет повечето клиенти бяха жени, които предпочитаха да ги обслужвам аз, докато Монк работеше на касата. Не разбирах нищо от мода, но ме биваше в ласкателствата. Най-вече казвах на жените колко добре изглеждат във всяка дреха, която пробвах, и как тя ги

прави по-стройни и въпреки това — с повече приятни за окото извивки.

Моите клиентки купуваха всичко, което пробваха — което беше добре, не само защото увеличаваше продажбите, но и защото, както осъзнах едва в ретроспекция, отлагаше една катастрофа.

Монк чистеше и дезинфекцираше пробните, след като всеки клиент ги използваше, което би трябвало да е първото нещо, което да ми подскаже за задаващата се беда. Той не обиждаше никого от клиентите с това, което правеше, защото започваше да почиства пробните им едва след като вече бяха на касата, плащайки за покупките си, с гръб към него.

Проблемът започна с първата клиентка, която не купи дрехите, които беше пробвала. За нещастие тя беше и първата клиентка на Монк за деня. Беше ниска, набита жена, която се обличаше прекалено младежки за възрастта си, вероятно предизвиквайки смущението на децата си. (Едва-що ми хрумна тази мисъл, когато се запитах дали не преувеличавам съвсем мъничко.) Тя му подаде три блузи с пренебрежително намръщена гримаса.

— Можете да вземете обратно тези — каза тя.

— Няма ли да ги купите?

— Правят ме да изглеждам дебела.

— Трябваше да помислите за това, преди да ги облечете — каза Монк, като ги пусна в едно метално кошче за боклук.

— Моля?

— Не можете просто да обличате дрехи и да не ги купувате.

— Човек не е длъжен да купи дрехите, които пробва — тросна се тя.

— Разбира се, че е — възпротиви се Монк.

— Как иначе можете да видите дали са по мярка?

— Използвайте въображението си — рече Монк. — Сега не можем да продадем тези. Заразени са.

— Те са *какво*?

Бързо се извиних на клиентката си, оставих я и се втурнах към пробните, като се засмях насила.

— Не му обръщайте внимание. Той има странно чувство за хумор — казах и игриво тупнах Монк с юмрук по рамото. — Само защото има завеси, не значи, че това е вашата сцена.

— Тези дрехи трябва да се изгорят — настоя Монк. Жената се засмя.

— За миг си помислих, че сте побъркан.

— Ще желаете ли да пробвате нещо друго? — попитах.

— Мисля си за онзи пуловер с остро деколте — и посочи към дрехите, изложени от другата страна на магазина.

— Господин Монк с радост ще ви покаже един във вашия размер.

— Кога сте се къпали за последен път? — попита Монк.

Тя се засмя отново.

— Всъщност е доста забавен.

— Безумно забавен — самата аз се засмях престорено, после побутнах Монк. — Донеси пуловера на дамата, Лено.

Монк тръгна. Извиних се отново и се върнах при клиентката, която бях зарязала.

Преди Монк да се върне в пробните, го пресрещнах.

— Не казвайте на тази жена и дума повече, освен „благодаря“ или „довиждане“ — прошепнах.

— Напълно съм съгласен. Тя е психарка — прошепна Монк. — Кой знае какво може да направи в следващия момент.

За щастие в крайна сметка пълната жена купи пуловера. Тръгваше си от магазина, когато Киана се появи от задната стая да ни попита как вървят нещата.

— Беше страхотно, докато влезе тя — каза Монк, като посочи към клиентката.

— Защо? Какво стана? — попита Киана.

— Нищо — казах. — Купи един пуловер с шпиц деколте.

— И замърси три блузи, които облече, без да ги купи — каза Монк.

— Замърси? — озадачи се Киана.

Монк кимна мрачно.

— Къде ви е пещта за изгаряне на отпадъци?

— За какво ми е да имам пещ за изгаряне на отпадъци в магазин за дрехи?

— Той само се шегува — казах.

— Няма нищо забавно в черната смърт — продължи Монк. — Кой знае колко много микроби плуват в потта, с която са напоени

онези блузи?

— Черната смърт не е била причинена от това, че хората са пробвали дрехи — казах. — А от плъхове.

— Които са живели в гнезда от замърсени дрехи и са яли пици.

Киана се засмя и плесна Монк по ръката.

— Стилен и забавен. Нищо чудно, че с Ранди сте такива добри приятели. Защо вие двамата не си вземете почивка за обяд? Препоръчвам заведенията за бързо хранене. Служителите в мола получават двайсет процента намаление.

— Звучи ми страхотно — казах. — Благодаря за съвета.

Излязохме навън, Монк — като разтриваше рамото си.

— Защо жените все ме удрят?

— Защото не мислите, преди да говорите.

— Може би трябва да си взема подплънки.

— Може би трябва да дадете обет за мълчание.

24. Г-Н МОНК ВРЪЩА УСЛУГА

Пространството, запълнено със заведения за бързо хранене, притежаваше обичайната смесица от заведения на различни вериги за бързо хранене заедно с умалени, подходящи за мола версии на местни ресторанти от Сан Франциско, които предлагаха няколко от най-типичните си блюда над тезгяха. Заведението за китайска храна в мола беше по-скоро клон на институция в Китайския квартал, отколкото поредният „Панда Експрес“. Трябваше да призная на мола, че се опитва да придаде малко истински местен привкус. Това означаваше също и че в действителност имахме множество добри възможности за избор за обяд.

— Кое е най-доброто място за препечени филийки? — попита Монк.

— Това ли е всичко, което ще обядвате? Огледайте се, господин Монк. Има толкова много възможности за избор.

— Твърде много — каза той.

— Какво ще кажете за хотдог на клечка?

— Ммм. Това звучи толкова апетитно. Дълбоко запържени, натъпкани вътрешности, набучени върху парче дърво. Може би за десерт бих могъл да хапна магарешки тестиси, сервирани върху камък. Да ти приличам на неандерталец?

— Не мисля, че пещерните хора са яли хотдог с царевични хлебчета.

— Аз съм цивилизован човек. Не ям разни неща с клечки. Използвам прибори.

— Технически, клечката е прибор — казах, просто заради спора.

— Такава е, ако си дивак, който живее в пещера в колиба от кал или апартамента на капитан Стотълмайер. Съвременните хора използват ножове, вилици и лъжици. Вие с Джули може би ще искате да ги пробвате. Бих могъл да ви науча как се използват.

— Може би бихте могли да ни покажете и как да палим огън.

Заведох го до Йънг Чоу, където две млади китайки стояха на барплота със сияйни усмивки на лицата, предлагайки на хората малки хапки за опитване, набучени на клечки за зъби. Монк се намръщи неodobрително.

— Какво ще кажете за купа бял ориз и пилешки гърди терияки? — предложих. — Всички зрънца ориз са с еднаква форма и цвят и можете да помолите да ви отрежат пилешките гърди във форма на квадрат.

— Това всъщност не звучи зле.

— И погледнете — казах. — Дори сервираат бутилирана вода „Фиджи“.

Това го убеди окончателно. Всяко място, където се продаваше вода „Фиджи“, със сигурност беше добро.

— Само не прекалявайте с водата — предупредих го. — Тепърва ни остава още половин ден работа.

Докато той си поръчваше яденето, аз отидох до павилиона на пекарната „Будин“ и си взех пуешки сандвич със сирене „хаварти“^[1] върху прясно хлебче от безквасно тесто, типично за Сан Франциско.

Монк ни намери маса с две места, която се къпеше в слънчева светлина, идваща от огромна капандура и с изглед към магазините на първия етаж долу. Създаваше ни илюзията, че сме на открито. Икономическият спад беше засегнал мола така тежко, както и всяко друго място. Бижутерският магазин под нас предлагаше четирийсет процента отстъпка в цената за подобрани пръстени. Съседният магазин от другата му страна, за детски дрехи, предлагаше петдесет процента намаление, докато онзи от другата страна вече го нямаше, капациите на витрината бяха спуснати и заключени, а дървените плоскости — покрити с реклама, която обещаваше „предстоящи вълнуващи промени, които ще направят преживяването на пазаруването по-забавно от всякога“.

Единствената промяна, която би подобрила преживяването на пазаруването за мен, беше или да спечеля от лотарията, или да си намеря по-доходна работа, нито едно от които не ми се струваше много вероятно.

Пред тези магазини, в центъра на широката фалшива улица, имаше павилион, в който се продаваха пъстроцветни чадъри. Беше един от множеството павилиони из целия мол, в които се продаваха

неща от рода на тениски с направени по поръчка надписи и изображения, плюшени животни, клетъчни телефони и пуканки.

Един служител от охраната се приближи бавно до павилиона за чадъри, размени няколко думи с младата продавачка, като сочеше към магазините около нея, а после ѝ помогна да избута павилиона на колела на няколко стъпки от предишното му място. Предполагам, че павилионът за чадъри пречеше на минаването или беше твърде близо до някой съседен павилион, или препречваше някоя витрина. Не знаех, нито пък ме интересуваше, но по някаква причина Монк изглеждаше много заинтригуван от ставащото.

— Охранителят има мръсни панталони — каза той.

— Би трябвало незабавно да съобщим за него на управата на мола.

— Съгласен съм — каза Монк и понечи да стане. Сграбчих го за ръката.

— Шегувах се. Сядайте. Изобщо не ни влиза в работата дали охранителите имат мръсни униформи.

— Това се отразява зле на прилагането на закона.

— Те не са ченгета, а и ние не сме.

Той седна и аз предположих, че с това въпросът е приключен. Но грешах. Следобед тръгнахме да се разходим из мола и той спря, втренчи се нагоре към една от охранителните камери и посочи към нея, размахвайки пръст, сякаш се караше на непослушно дете.

— Какво точно си мислите, че ще постигнете с това? — попитах го.

— Давам им да разберат, че наблюдавам.

— Сигурна съм, че това ще означава много за тях.

Слязохме до първия етаж и тръгнахме обратно към нашия край от мола. Позяпах малко по витрините и спрях да погледна големите пъстри чадъри в онзи малък павилион. Изглеждаха ми повече декоративни, отколкото практични. Така или иначе, не можех да си представя някой да похарчи трийсет и девет долара и деветдесет и девет цента за един от тях при тази икономика.

Монк надникна покрай павилиона към охранителната камера на втория етаж и размаха укорително пръст и към нея.

Върнахме се във „Фешън Фрижън“. Киана отиде отново в канцеларията си, а ние поехме работата на щандовете. През целия

следобед имаше постоянен поток от клиенти и през повечето време Монк се държа прилично.

Почти всичките ни клиенти бяха жени. Малцината мъже, които влязоха, разглеждаха, но не купуваха. Мисля, че се стряскаха от Монк, който вървеше плътно зад тях и веднага сгъваше отново всичко, което вземеха, и го слагаше обратно на рафтовете.

Един много космат мъж по потник и къси панталони влезе и се възхити на няколко ризи с къс ръкав. Взе една и се обърна към Монк, който го дебнеше по петите.

— Има ли къде да пробвам това?

— Не — заяви Монк.

— Защо не?

— Пробните ни са затворени.

— На мен ми изглеждат отворени.

— Само за жени са — каза Монк.

— Няма проблем — каза мъжът. — Мога да я пробвам върху това.

Мъжът вдигна ръце да нахлузи ризата през глава и под мишниците му се показаха повече косми, отколкото имах на главата си. Монк разтвори широко очи и грабна ризата от него.

— Не можете.

— Защо не?

— Това е нарушение на правилата за опазване на здравето. Може да си изгубим разрешителното за работа, ако позволим на хората да пробват дрехи извън пробните.

— Кога са започнали да правят това?

— Днес — рече Монк.

— Днес ли?

— Всички магазини за дрехи спазват новия закон, така че каквото и да правите, недейте да ходите никъде другаде и да пробвате никакви дрехи на щанда.

— Само в Сан Франциско ли?

— В целия свят — каза Монк. — И международната космическа станция.

Мъжът сви рамене и излезе. Монк въздъхна облекчено, после ми хвърли очаквателен поглед.

— Какво? — попитах.

— Чакам да ме критикуваш, задето не позволих на маймуноподобния мъж да пробва тази риза.

— Постъпихте правилно — казах.

— Това не те е спирало преди.

Можеше да разискваме въпроса с часове, ако един охранител от мола и един клиент не бяха влезли в магазина едновременно.

Охранителят не беше същият, когото бяхме видели по време на обяда. Този беше по-млад, в по-добра форма и имаше дяволита усмивка, от която ми се разтупка сърцето. Беше толкова стегнат, с гръдни мускули, на които и Супермен би завидял, та за миг се разтревожих, че всъщност може да е стриптийзьор, изпратен да ме изненада с публичен стриптийз. Или може би в моя случай това се обясняваше с поговорката: „Гладна кокошка просо сънува“. Рожденият ми ден беше чак след месеци.

— Нова сте тук — каза охранителят, като ми подаде ръка. — Казвам се Майк.

Ръкувах се с него. Ръката му беше суха и груба. Помислих си колко хубаво щеше да бъде да натрия малко овлажняващ лосион върху ръцете му, което — знам — бе твърде чудата мисъл. Но отдавна не бях имала среща и въображението ми запълваше празнината.

— Аз съм Натали. За всички продавачки, които постъпват в мола и напускат, ли водите сметка?

— Работата ми е да държа нещата под око.

Монк се приближи до нас.

— Ако това беше вярно, щяхте да сте забелязали, че по коленете ви има мръсотия. Много ли пълзите във вашата работа?

— Една жена си изгуби ключовете под колата си — каза Майк. — Измъкнах ги.

— Това сигурно се случва често тук, като се съди по факта колко мръсни са охранителите — рече Монк.

— Ръцете на жените често са заети с деца и пазарски торби — каза Майк. — А аз обичам да бъда от помощ.

— Нямате ли клиент, господин Монк? — Посочих към един мъж, който ровеше из някакви женски блузи.

Монк отиде да му помогне, а аз насочих вниманието си обратно към охранителя.

— Е, изредихте ли всички останали жени в мола?

Той се засмя.

— Не точно. Просто исках да ви кажа, че съм на разположение, ако някога имате нужда от охрана или някой да ви придружи до колата ви след работа.

Погледнах покрай Майк и го видях да се обръща към клиента си: мъж на двайсет и няколко години с късо подстригана коса, плътна очна линия, обеци и шал с флорални мотиви на врата. Държеше розова блуза срещу тялото си и гледаше отражението си в огледалото.

— В погрешния отдел сте — отбеляза Монк. — Мъжкото облекло е от другата страна.

— Намирам се точно където искам да бъда.

— За приятелка ли пазарувате?

— Пазарувам за себе си, сладурче. Как изглежда това върху мен?

— Погрешно — отсече Монк.

— Розовото не е моят цвят?

— Това е блуза, а тя представлява риза, която се носи от жени. Вие сте мъж. Имаме ризи за мъже в мъжкия отдел — той посочи към другия край на магазина, — където е мястото, откъдето мъжете пазаруват мъжки ризи.

Виждах как между Монк и клиента му се заражда голям проблем, затова трябваше да съкратя флирта с Майк.

— Как да се свържа с теб, ако ми потрябваш? — попитах.

— Набери 0336 от телефона си в магазина — каза Майк, после ми подаде една визитка от горното джобче на ризата си. — Или се обади на този номер, за да ме намериш на мобилния, по всяко време.

— Ще го направя — казах.

— Предпочитам да пазарувам в отдела за жени — сподели клиентът. — Мъжките ризи са твърде мъжествени за мен.

— Само на жените е позволено да носят женски дрехи — каза Монк.

— Откъде ви хрумна тази глупава идея? Това е Сан Франциско. Половината мъже в този град носят сутиени и дамски гащички.

Майк се запъти навън, като мина покрай Монк и клиента му, който го огледа щателно.

— За мен няма ли картичка? — попита той Майк. — Може да ми потрябва помощ.

Охранителят се усмихна любезно на мъжа.

— Изглеждате, сякаш можете са се грижите за себе си, сър.

— Мога и за теб да се погрижа, миличък. Само ми дай шанс.

Майк продължи да върви, преструвайки се, че не го е чул. Клиентът проследи как Майк се отдалечава и ме хвана да правя същото.

— Аз определено ще си хвърля ключовете под колата — каза ми той. — Ами ти, момиче?

Реших да пропусна този комплимент покрай ушите си.

— Мога ли да ви помогна да изберете нещо?

— Той е в грешния отдел — повтори Монк настойчиво.

Клиентът сложи ръка на хълбока си, заемайки поза на съдник и размаха пръст към Монк.

— Вие някакъв хомофоб ли сте?

Монк поклати глава:

— Аз съм всичкофоб.

Счупихме рекорда си. Изкарахме деня, без да ни уволнят. Искаше ми се да празнувам.

Изкушавах се да се обадя на Майк, за да ме придружи до колата ми и да ме защити от изнасилвачи, крадци и размирници, а после може би да ме заведе на вечеря. Но при положение че Монк се мъкнеше с мен, да моля Майк да ме придружи щеше да изглежда повече като нелепото оправдание да го видя, отколкото наистина беше.

Помислих си, че в крайна сметка можеше да се наложи да хвърля ключовете си под колата. Монк със сигурност нямаше да пропълзи под колата да ги вземе вместо мен, нито пък да възрази, че се обаждам на някой друг да го направи вместо нас.

Обмислях тази възможност, когато минахме покрай будката за чадъри.

Един чистач паркира зад будката голяма количка за боклук и започна да изпразва в нея близките метални кошчета за смет.

— Той е мръсен — каза Монк.

— Той е боклукчия — казах. — Ако на някого му се полага да е мръсен, това е той. Прекарва дните си в разчистване на мръсотии.

— Пълзял е на колене.

— Бих помислила, че ще му се възхитите, задето е задълбочен — казах.

Монк изопна плещи и надникна зад будката нагоре към охранителната камера на втория етаж.

— Добре е да се обадиш на Ранди.

— Това е страхотна идея, господин Монк. Сигурна съм, че на Ранди ще му е приятно да му съобщим колко добре е минал първият ни работен ден. Дължим му много, задето ни направи тази услуга.

— И ще му се отплатим за нея тази вечер.

— Как?

— Ще му осигурим възможността да извърши голям арест.

— О, Боже мой — спрях и се обърнах с лице към него. — Разбрали сте как Боб Сийбс безнаказано е извършил убийство.

— За жалост, не — призна Монк. — Но работя по въпроса.

— Тогава за какво говорите?

— За големия обир на бижута, разбира се.

— Какъв голям обир на бижута?

— Тази нощ Майк и неговите колеги от охраната ще проникнат с взлом в онзи магазин — каза Монк, като наклони глава към бижутерския магазин, покрай който току-що бяхме минали.

Погледнах назад към магазина, после към Монк. Бях наистина слисана.

— Какво ви кара да си мислите това?

— Не го мисля. Знам го. Не им ли видя панталоните?

— Не всеки с мръсни панталони се кани да извърши престъпление.

— Мръсен отвън, обикновено значи мръсен и отвътре. Освен това и двамата охранители имаха мръсни колене и сухи ръце.

— Забелязахте сухите ръце на Майк?

— А също и коленете и дланите на чистача.

— Не разбирам как всичко това води до обир на бижута.

— Майк и неговите съучастници имат мола изцяло на свое разположение нощем и копаят тунел към бижутерския магазин от празния магазин в съседство. Тунелът е голям точно колкото да пропълзят през него на ръце и колене, оттук и мръсните панталони и сухите ръце.

— Откъде знаете, че обирът ще бъде тази нощ?

— Защото охранителят, когото видяхме на обяд, премести будката за чадъри с няколко фута, за да е сигурен, че препречва изгледа на охранителната камера към незаетия магазин. На охранителя нямаше да му пука, освен ако обирът няма да се състои тази нощ.

Монк ми изложи остатъка от плана им. Охранителите щяха да оберат бижутерския магазин през нощта, като се редуват, така че всеки от тях да бъде забелязан на охранителните камери другаде в мола, правейки обичайната си обиколка, макар че през повечето време лицата им щяха да бъдат засенчени от шапките или други внимателно разположени препятствия, например саксийни растения и павилиони.

Когато единият охранител, със засенчено лице, минеше покрай препречената камера пред закованата витрина, щеше да се вмъкне в празния магазин и да смени мястото си с един от другите охранители, който после щеше да продължи патрулирането, създавайки илюзията, че всички охранители са постоянно на пост.

— Така все още остава един охранител, заседнал в празния магазин — казах. — Как би излязъл, без да го видят?

— Щял е да се измъкне от магазина, като излизането му е щяло да бъде прикрито от будката и чадърите, и да се скрие в количката за боклук, която чистачът току-що паркира тук. Чистачът ще дойде покъсно и ще я избута, със съучастника си, скрит вътре.

— Това са много съучастници — казах.

— Това е голям обир — подчерта Монк. — Когато утре собственикът на бижутерския магазин открие кражбата, доказателствата ще накарат полицията да предположи, че крадците са се скрили в празния магазин до сутринта, незабелязани от патрулиращите охранители, а после са избягали, като са се шмугнали в тълпата, когато молът е отворил.

— Но няма ли старите записи от охранителните камери да покажат как охранителите влизат и излизат от празния магазин през последните няколко седмици?

— Несъмнено са използвали отново стари кадри от охранителните камери, като са ги вкарали в системата и са им сложили нова дата. Сигурен съм, че ако проучим касетите, ще открием някои миниатюрни несъответствия, които са им убегнали.

Може би той щеше, но се съмнявах, че някой друг би успял, освен ако не му кажеш какво да търси.

— Разбрахте всичко това от мръсните панталони, сухите ръце и от това, как някакъв тип премести една будка за чадъри на няколко крачки?

— Беше като признание — каза Монк. — Ако Ранди устрои наблюдение пред мола тази нощ, ще ги хване на местопрестъплението.

Извадих визитката на Майк от джоба си, скъсах я и я пуснах в металното кошче за боклук.

Имах скапан вкус за мъжете.

[1] Вид меко жълто датско сирене. — Б.пр. ↑

25. Г-Н МОНК ПРЕЖИВЯВА ПРОБИВ

Обадих се на Дишър, но той беше твърде зает, за да говори с мен. Намираше се на мястото на едно убийство в парка „Голдън Гейт“, така че, естествено Монк предложи да се отбием, за да направим лично услугата си.

Беше почти тъмно, когато стигнахме там. Паркирах под едно дърво с необуздано прорасли и разперени клони и тръгнахме надолу по дългата пътека за джогинг към гъста горичка, отцепена с жълта полицейска лента. Из шубраците внимателно се движеха криминалисти в търсене на улики, докато други поставяха силни прожектори, за да осветяват мястото в пълзящия мрак.

Хората бягаха за здраве, караха колела и шофираха покрай отделения с лента участък, без дори да спрат, за да надникнат. Предполагам, че при наличието на три сериала „От местопрестъплението“, три сериала „Закон и ред“ и два „От местопрестъплението: Ню Йорк“ по телевизията бяха преситени. Бяха виждали множество местопрестъпления, и то с по-добър гардероб и осветление от това.

Отидохме до полицейската лента и зачакахме да ни забележат. Стотълмайер, Дишър и съдебният лекар се бяха скупчили около тялото на мъж в яркосин екип за джогинг, който лежеше в бурените до пътеката.

Изглеждаха много съсредоточени върху работата си, а аз бързах. Бях променила часа на редовния сеанс на Монк с д-р Бел за рано тази вечер и не исках да го пропусне. Затова пъгнах пръсти в устата си и изсвирих толкова силно, колкото можех. Прозвуча, сякаш някой изкормваше птица.

Лицето на Стотълмайер се сбърчи в особено противна намръщена гримаса и той дойде до нас с гневни отсечени крачки.

— Казах ти, че си отстранен от случая „Сийбс“, и наистина го мислех — рече Стотълмайер.

— Това убийство има нещо общо с Боб Сийбс? — попита Монк.

Дишър дойде при Стотълмайер.

— Аз съм виновен.

Стотълмайер изгледа гневно Ранди.

— Обадил си се на Монк?

— Не, не съм. Натали ми се обади. Казах ѝ, че не мога да говоря с нея сега, защото съм зает на местопрестъпление в парка „Голдън Гейт“. Не ѝ казах, че става дума за Дънкан Дърн.

Знаех това име. Бях чела всичко за него в „Кроникъл“. Нищо чудно, че Стотълмайер се разгневи да ни види там.

— Дънкан Дърн е мъртъв?

— Опитай се да го кажеш три пъти бързо — каза Дишър. — Някой го нападнал по време на сутрешния му джогинг, удушил го с облечени в ръкавици ръце и завлякъл тялото му в шубрака.

— Защо разказваш на тези цивилни граждани за случая? — попита Стотълмайер, като разтриваше слепоочията си. — Това изобщо не им влиза в работата.

— Съжалявам — каза Дишър. — Силата на навика.

— Кой е Дънкан Дърн? — попита Монк.

— Управляваше най-големия фонд за взаимни инвестиции, който е въвличал нови инвеститори в схемата за измама, измислена от Сийбс — обясних. — Спечели милиони под формата на такси, а клиентите му до един загубиха всичко.

Монк наклони глава на една страна.

— Защо е бил удушен?

— Може би защото някой е искал да го убие — предположи Дишър. — Това е просто случайна догадка от моя страна.

— Но защо да не го застреля или да го намушка, или да го пребие до смърт с тъп предмет, например камък, бейзболна бухалка или лост? Удушаването изглежда ужасно времеемък и личен метод за убиване.

— Няма да водим този разговор, Монк — каза капитанът. — Ако Дърн не е причината, довела те тук, тогава какво е? Точно сега сме малко заети.

— Просто искахме да благодарим лично на Ранди, задето ни намери страхотна работа — казах. — И да му кажем колко добре мина първият ни ден.

Стотълмайер вдигна вежди и погледна Дишър.

— Намерил си им работа?

Дишър сви рамене.

— Не е кой знае какво.

— За нас е — казах.

Стотълмайер кимна в знак на съгласие.

— Страхотно си постъпил, Ранди. Какво работите?

— В модната индустрия сме — казах аз.

— Аз имам стил — каза Монк.

— Определено имаш, Монк — съгласи се Стотълмайер. — Извинявайте, че ви се нахвърлих така. Не знаех за новата работа. Честито.

— Всичко е наред, капитане — каза Монк. — Подложен сте на голямо напрежение в службата, а животът ви вкъщи е жив ад.

— Всъщност сега нещата вкъщи са много по-добре. Ще ви оставя за минутка насаме с Ранди. — Капитанът се наведе плътно към Дишър. — Не им казвай и думичка повече за този случай.

Капитанът се върна при тялото.

— Не искахме да ти докараме неприятности — казах.

— Не се тревожи. Аз разцъфвам, когато съм под напрежение. Как мина във „Фешън Фрижън“?

— Наистина добре — казах.

— С изключение на мъжа с всички онези косми по тялото — припомни ми Монк. — И мъжът, който си купи дамска блуза.

— Киана не е ли страхотна? — каза Дишър. — Има невероятен музикален вкус.

Оставих тази реплика без коментар от любезност към Дишър.

— Дойдохме тук, защото господин Монк искаше да ти върне услугата, която ни направи, като ти даде подарък.

— Това е наистина мило — каза Дишър. — Но си имам достатъчно клечки за уши, че да ми стигнат за цял живот.

— Никога не можеш да имаш твърде много клечки за уши — заяви Монк. — Но това е нещо различно. Става дума за обир на бижута.

И после Монк му разказа всичко. Дишър светкавично си водеше бележки в тефтерчето.

— Това е нещо огромно — каза Дишър. — Страшно ти благодаря.

Монк сви рамене.

— Нищо особено не беше.

— Може би за теб, Монк, но никой друг нямаше да види тези детайли и да ги сглоби като теб. И никой друг нямаше да ми даде шанса да направя този удар.

— Аз не съм полицай — каза Монк. — Ти си такъв.

— Това е толкова по-хубаво от подаръка за рождения ден, който ми даде, че ще кажа, че вместо него това е подаръкът за рождения ден.

— Какво им е лошото на клечките за уши?

— Фантастични са — каза Дишър. — Но този арест може да ми донесе повишение.

— Надявам се — казах. — Тогава можеш да ни наемеш.

Тръгнахме си. Не бяхме изминали и петдесет метра, когато Монк ми прошепна:

— Сийбс го е направил.

— Знам, господин Монк. Просто се надявам да успеете да го докажете, преди да загине още някой.

Съжалих за думите в мига, щом ги изрекох.

— Значи сега съм отговорен за всеки, когото той убие, докато не реша случая. Точно каквото ми трябваше — допълнителен натиск и здравословна доза вина. Много благодаря, Натали. Изобщо не бях достатъчно разтревожен и нещастен.

— Съжалявам, господин Монк. Не исках да кажа това. Знам, че правите всичко по силите си.

Незабавно съжалих и за изричането на това.

— Точно там е работата. Не го правя. Вместо да разследвам тези убийства, аз правя пици и продавам дрехи.

Реших да си държа устата затворена, защото всичко, което кажех, излизаше погрешно. Исках да му кажа, че не е виновен той — голямото препятствие бе икономиката. Ако още беше консултант към полицията, той щеше да има достъп до местопрестъпленията, доказателствата и заподозрените и да има истински шанс да докаже как Сийбс е извършил три убийства, докато е бил под домашен арест и постоянно наблюдение.

Но сега, разорен и бездомен, работещ каквото падне и напълно лишен от достъп до случая, за Монк беше почти невъзможно да докаже, че невъзможното е възможно.

Това нямаше да го спре да опита. Монк не можеше да спре, дори и да искаше. Знаех, че умът му още кипи, обмисляйки детайлите от всяко местопрестъпление, от всичко, което беше видял и чул и което ние, останалите, вероятно пропускахме.

Монк спря на няколко стъпки от колата ми, която беше осеяна с петна от птичи курешки и някакви дребни плодчета от прораслото дърво, под което бях паркирала.

— Ти си продължавай по пътя — каза той. — Ще взема такси до кабинета на д-р Бел.

— Не можете да си позволите такси. Качвайте се в колата.

— Не мога. Ще вървя пеш.

— Кабинетът на д-р Бел е на другия край на града. Ще ви отнеме часове да стигнете пеш дотам. Ще си изпуснете часа.

— Добре, ще чакам тук, докато си купиш нова кола.

— Не мога да си позволя нова кола. Колата може да е мръсна отвън, но е чиста отвътре.

— Няма такова нещо. Не мога да се кача в тази кола. Това би било самоубийство.

Извадих мобилния си и се обадох на Ранди, въпреки че той беше само на няколко метра от мен. Не исках да предизвикам Стотълмайер, но ми беше нужна услуга от Ранди. Уведомих го за ситуацията и му напомних за голямата услуга, която Монк току-що му беше направил. Ранди се съгласи да помоли един патрул да откара Монк до кабинета на д-р Бел вместо мен.

Докато Монк си чакаше превоза, аз се отбих набързо до една бензиностанция с автомивка, а после се отправих към заведението на „Макдоналдс“ близо до кабинета на д-р Бел за чаша евтино кафе.

Точно щях да вляза в „Макдоналдс“, когато телефонът ми иззвъня. Беше д-р Бел, който ме молеше да дойда в кабинета му незабавно.

Първата ми мисъл беше, че Монк е претърпял пълен душевен срив и че д-р Бел имаше нужда от помощта ми, за да се справи с него. Но когато влязох в кабинета на д-р Бел, намерих двамата седнали в кожените си кресла, със спокойни и доволни изражения.

Д-р Бел посочи кушетката срещу тях.

— Седни, ако обичаш, Натали.

Чувствах се, сякаш ме бяха повикали в кабинета на училищния директор, за да ме накажат.

— Какво има?

— Абсолютно нищо — каза д-р Бел.

— Ако не се брои, че ме уволниха, изгубих спестяванията на живота си, изхвърлиха ме от дома ми и едва не умрях от жажда — каза Монк.

— Това е вярно, Ейдриън, но сега погледни всички добри неща, които произлязоха от тези временни неуспехи, загуби и предизвикателства.

— Не виждам доброто. Само недоброто.

— Подкрепям господин Монк по този въпрос — казах.

— Точно за това исках да поговорим — каза д-р Бел. — Ейдриън ми разказа как и двамата сте били на една и съща вълна по отношение на грешката, която Боб Сийбс е допуснал. Това е голям успех.

— Боб Сийбс още е свободен — отбеляза Монк.

— Но случилото се между теб и Натали представлява голям и важен пробив, не само в отношенията ти с нея, но потенциално и с другите хора. Почувствали сте силна, интимна връзка.

— Никога не съм имал интимни връзки с Натали — каза Монк. — И никога няма да имам.

— Подкрепям тези думи — казах.

— Може би изборът на думата интимна беше грешен, но и двамата знаете, че между вас се е случило нещо специално. Натали е знаела какво си мислиш, а ти си знаел, че тя знае. Сам ми каза, Ейдриън, че не си усещал такава връзка с никого, откакто загина Труд.

В онзи момент Монк ми беше казал същото, но и двамата съзнателно бяхме избягвали да говорим за това. Д-р Бел нямаше да ни остави да се измъкнем.

— Какво мислите за мъжете, които се обличат в женски дрехи? — попита Монк. — Погрешно е, нали?

— Не се опитвай да смениш темата — отвърна д-р Бел. — Освен ако не искаш да ми кажеш, че си започнал да носиш женски дрехи.

— Разбира се, че не съм.

— Тогава да се съсредоточим, става ли? Не можеш да оставиш този момент да ти се изплъзне, без да оцениш значимостта му и как

можеш да изградиш нещо върху него.

— Твърде голямо значение му придавате. Нека поговорим защо някой, който е с всичкия си, би ял пица с ръце. Или би оставил краката си да бъдат изядени от бушуваща гнусна зараза.

— Знам, че изпитваш неудобство да обсъждаш интимни неща, но няма да те оставя да избягаш от това. Ти си се разкрил пред друг човек, а тя се е разкрила пред теб, така че сега всеки от вас може да мисли като другия, да бъдете съпричастни един към друг, да се свързвате на по-дълбоко ниво. Тази свързаност не само укрепява дадени отношения, но и ви дава неоченима емоционална подкрепа и утеха в моменти на изключителен стрес и несигурност, през каквито двамата минавате в момента. Хубаво е да си на една и съща честота с някого, нали?

Монк се размърда неловко на мястото си, неспособен да се настани удобно.

— Това намалява обясненията, които трябва да направя.

— На вас ви харесва да обяснявате — казах.

— Харесва ми да бъда разбираан — каза той, като се размърда отново. — Има разлика.

— А, сега вече стигаме донякъде — д-р Бел потри ръце. — Е, какво е чувството да имаш някого, който те разбира, Ейдриън?

— Сякаш не съм толкова сам.

— Но вие не сте сам — казах. — Имате мен, капитан Стотълмайер, лейтенант Дишър, брат ви Амброуз.

— И би могъл да имаш в живота си много повече хора, ако използваш онова, което научи от това преживяване — каза д-р Бел. — Приятелствата се градят върху взаимни интереси и споделена близост.

Пялото тяло на Монк се присви от ужас.

— Разбираш ме погрешно, Ейдриън — продължи д-р Бел. — Не говоря за физическа близост. Имам предвид споделянето на лична информация за теб — твоето минало, надеждите ти и страховете ти.

— Информацията за страховете ми е на разположение на всеки, който се интересува. Изброени са подробно в десет тома, без да се включва индексът. Давам копия на всичките си приятели.

— Това е един от начините да го направиш. Предлагам по-личен подход. Ако си позволиш да бъдеш толкова открит с другите, колкото

си бил с Натали, сигурен съм, ще откриеш, че тя не е единственият човек, който може да бъде на една и съща вълна с теб.

Монк се присви в рязка конвулсия, сякаш поразен от електрошок. Наклони глава на една страна, после на друга, изопна плещи и седна с изправен гръб в стола си, взирайки се в нищото и същевременно — във всичко.

Погледнах д-р Бел.

— Как тълкувате това?

— Това е силна реакция към нещо, но не знам какво означава.

— Аз — да. — Знаех, че това означаваше, че всичко ще се промени към по-добро.

— Ето, виждаш ли, Ейдриън. Още един пример за споделена близост. — Д-р Бел се усмихна, очевидно доволен от развоя на събитията. — Е, Натали, какво ти подсказва езикът на тялото му?

— Господин Монк току-що проумя как Боб Сийбс е излязъл от къщата си и е убил Ръсел Хаксби, Линкълн Кловис и Дънкан Дърн.

Д-р Бел погледна Монк.

— Права ли е?

Монк кимна.

— Той е извършителят и мога да го докажа.

— Е — каза д-р Бел, като плесна с ръце, — мисля, че това се брои за още един пробив. Какъв великолепен сеанс!

— Ако ви е харесал толкова много, едва ли ви се струва правилно да ви плащам за него — каза Монк. — Би трябвало да е безплатен.

— Как стигна до този извод? — попита д-р Бел.

— При това, което ви плащам, ако на някого би трябвало да му е забавно, това трябва да съм аз, а аз не се забавлявам.

26. Г-Н МОНК СКЛЮЧВА СДЕЛКА

Това, което д-р Бел каза, не беше напълно вярно. Можех да разчета изражението на Монк, но този път не бях на една и съща честота с него. Не знаех как Сийбс беше успял да се измъкне от къщата си и да убие онези хора, без да задейства проследяващото устройство или да бъде забелязан от репортерите и ченгетата на улицата.

А Монк не ми подсказваше нищо.

— Какво ще навреди, ако ми кажете? — попитах го, щом бяхме вече в колата ми. — Само двамата сме.

— Имам си система и част от нея е да не разкривам какво се е случило, чак до решителния момент, с присъствието на заподозрените. Не се отклонявам от системата си. Освен това все още трябва да се уверя напълно в някои неща. Може ли да ме откараш обратно въкъщи?

Докато го карах към къщата на Амброуз, осъзнах, че може да е много хубаво, дето не ми беше казал как е решил случая.

— Обещайте ми, че няма да се обаждате на капитан Стотълмайер или лейтенант Дишър и да им казвате каквото и да е за случая, без първо да се разберете с мен.

— Защо не?

— Защото понякога сте сам на себе си най-лошия враг, а не искам да пропилиете този шанс.

— Шанс за какво?

— Да се спасите — казах.

Първото нещо, което Монк направи, когато влезе в къщата, беше да попита Амброуз дали може да види броевете на „Сан Франциско Кроникъл“ от последните няколко месеца.

— Разбира се, че можеш — каза Амброуз. — Последните две купчини в края на осма пътека. Но не разбърквай реда.

Монк се отправи към дневната.

— Кога се е случвало да разбъркам реда на каквото и да било?

Амброуз тръгна след него.

— Намирам за доста иронично, че едва вчера предлагаше да ги изхвърля всичките, а сега ги искаш.

— Ще се видим утре сутрин в осем, господин Монк — извиках.
— Не се обаждайте и не се свързвайте с никого дотогава.

Измъкнах се навън и малко се отклоних по пътя към колата си. Спрях при съединителната кутия отвън пред кухненския прозорец и прекъснах телефона. Не е по-трудно, отколкото да измъкнете електрически ключ. Може би ще попитате откъде знаех как да правя това. Един съвет към благоразумните: понякога си струва да гледате какво правят техниците, когато идват в къщата ви.

Обадих се на капитан Стотълмайер от колата си, докато прекосях обратно моста „Голдън Гейт“ от Марин Каунти на влизане в града.

— Още ли сте в парка „Голдън Гейт“?

— Обратно в управлението съм. Защо?

— Трябва да си вземете почивка и да се срещнете с мен на кафе в заведението на „Старбъкс“ до дома ми.

— Точно сега съм много зает, Натали. Може и да не си забелязала, но съм насред разследването на три убийства, а кметът ме е яхнал като магаре.

— Точно за това исках да говоря с вас.

Той въздъхна уморено.

— Няма за какво да говорим. Във финансова криза сме. Не можем да си позволим Монк и не искаме помощта му. Не знам по колко различни начина ти казах това.

— Господин Монк разкри трите убийства и убиецът е Боб Сийбс. Знае как Сийбс е успял да излезе от къщата незабелязан и може да го докаже. Ако се интересувате, ще ви струва едно „Мока Фрапучино“ с бял шоколад и брауни, за да изслушате условията ни.

— Вашите какво?

Затворих и се отправих към „Старбъкс“.

Стотълмайер сигурно беше използвал „буркана“ и сирената на колата си, защото стигна до „Старбъкс“ по същото време като мен. Но

не изглеждаше преизпълнен с възторг да ме види. Навъсеното му настроение само ме направи по-щастлива. Имах убедително средство за постигане на целта си и възнамерявах да го използвам.

— Никак не ми е приятно да ме извличаш от кабинета ми, за да можете двамата с Монк да играете игрички.

— Извлякох ви от кабинета ви, защото вече не мога да си позволя „Старбъкс“ и ми писна от най-евтиното кафе в „Макдоналдс“. Игричките още не са започнали, но мисля, че ще са по-малко болезнени, ако отпивате от чаша хубаво кафе.

Поръчахме си кафетата и браунитата и не си проговорихме повече, докато не получихме поръчката си и се настанихме в две кресла с облегалки за главите в стила от времето на кралица Ан в единствения ъгъл на помещението, който не беше осветен от сиянието на преносими компютри „Мак Пауър“.

Той отпи от кафето си и по мустаците му полепна сметана. Така беше трудно да го възприемам твърде сериозно.

— Монк наистина ли разкри убийствата?

— Да.

— Както ги разкри вчера ли?

Поклатих глава.

— Казах ви, той знае как Сийбс е измамил проследяващото устройство и се е измъкнал от къщата, без да го видят. Хванал го е натясно.

— Тогава защо прием кафе тук, а не в къщата на Боб Сийбс, слушайки пространното обобщение на Монк?

— Защото, както вие така грубо изтъкнахте, господин Монк вече не работи за вас. Освен това дадохте ясно да се разбере, че е невъзможно Сийбс да е убиецът, и че сътрудничеството на господин Монк по случая вече не е желано.

— Непременно ще се извиня на Монк и ще му благодаря за помощта, докато закопчавам белезниците на Сийбс — Стотълмайер избърса мустаците си със салфетка и изяде половината от браунито си на една хапка.

— О, ще го сторите, но това няма да стане, докато условията ни не бъдат приети.

— Условия? Сигурно ме будалкаш.

— Искаме писмено споразумение, подписано от кмета и шефа на полицията, гарантиращо на господин Монк тригодишен договор за консултантските му услуги, според който ще му дължите обезщетение, ако го освободите не по негова вина, при предишните условия за заплащане. При получаването на този договор господин Монк ще разкрие как Боб Сийбс е успял да извърши убийствата. Договорът ще бъде обявен за невалиден, ако разкритието не доведе до арестуването на Сийбс и обвиняването му в убийство въз основа на доказателствата, събрани по информацията на господин Монк. О, и искаме службата на областния прокурор да разследва хазяина на господин Монк за незаконно изхвърляне на наемател.

Стотълмайер се разсмя:

— Да не би в „Старбъкс“ вече да слагат алкохол в кафето? Няма начин кметът или шефът на полицията да се съгласят на тези искания.

Небрежно отпих от кафето си.

— Мисля, че ще се съгласят.

— Това показва колко малко разбираш от политика. Градът е разорен. Ако предложим на Монк тригодишен консултантски договор със задължаване за обезщетение от наша страна, ако го прекратим безпричинно, това ще предизвика огромен шум, не само в полицейския профсъюз, но и сред обществеността. Освен това ще изпрати посланието, че полицията е неспособна да разкрива убийствата сама.

— Което е вярно — казах.

— Ще заловим убиеца. Все още сме съвсем в ранните етапи на разследването.

— Нека да бъдем честни тук, капитане. Вие сте напълно и изцяло объркани. Не разполагате със заподозрени, нито с доказателства, нито с убедителен случай. А докато се лутате във всички погрешни посоки, свидетелите, които са ви нужни, за да вкарате Сийбс в затвора и да възстановите милиардите долари, които е измъкнал с измама, загиват един по един. Когато той излезе от съда като свободен човек, това какво послание ще изпрати?

Стотълмайер допи кафето си.

— Добър опит, Натали. Като приятел на Монк, оценявам това, което се опитваш да направиш за него. Той е дяволски голям късметлия, че те има. Но няма да уведомя шефовете за сделката, която

предлагаш. Ще ѝ се изсмеят и може би дори ще ме понижат в длъжност, задето съм бил достатъчно тъп да им я предложа.

— Господин Монк може да ви предаде Боб Сийбс не само за убийствата, но и за финансовата измама.

— Вече много, ама много прекаляваш — Стотълмайер довърши другата половинка от браунито.

— Така ли? С обвинение в тройно убийство, надвиснало над главата му, Сийбс ще ви каже какво е направил с всяка измъкната чрез измама стотинка, ако това ще го опази от газовата камера. Това ще бъде истинска златна мина за имиджа на града, далече засенчвайки всяко дребно недоволство, което може да възникне, ако възнаградите господин Монк с консултантски договор заради героичните му усилия.

— Не съм убеден, че Монк е решил случая — каза Стотълмайер. — Проследяващото устройство е защитено срещу фалшифициране, а няма начин Сийбс да е могъл да излезе от къщата, без тълпата от репортери да го види. Освен това знам, че през последната седмица и нещо Монк понесе много удари, които сериозно са накърнили преценката му.

— Разбирам. Ако сделката не ви харесва, това не е проблем. Дойдох първо при вас от вежливост. Сега ще отида при федералните и ще поискам процент от възстановените средства във фондовете като заплащане за господин Монк. Това може да е дори по-изгодно за него, отколкото консултантския договор.

Посветих се на кафето и браунито си за няколко мига, докато Стотълмайер ме гледаше с присвити очи и размишляваше върху това, което бях казала. Опитвах се да изглеждам уверена, спокойна и леко самодоволна, сякаш всичките ми проблеми бяха решени.

— В замисъла ти има един голям недостатък — отбеляза Стотълмайер. — Ако Монк наистина е разкрил престъплението, той няма да е в състояние да премълчи решението. Ще ми каже всичко безплатно.

Поклатих глава и погледнах Стотълмайер с най-доброто си непроницаемо изражение.

— Не и този път. Той изгуби твърде много и е твърде наранен от липсата ви на доверие в него.

— Той е най-добрият детектив, когото някога съм познавал, но дори и на него може да му се случи да сгреша някой път.

— Това не е този път.

— Да кажем, че си права. И двамата знаем, че Монк отчаяно иска да стовари вината върху Сийбс. Не е нужно да правя нищо. Той няма да си стои кротко в очакване на сделка и да рискува онзи да убие междувременно още някого. Не би могъл да допусне том да му тежи на съвестта.

— Вярно е. Ето защо срокът на тази сделка изтича утре по обед. Ако не се свържете с нас дотогава, федералните получават ареста, а вие, шефът и кметът получавате яйца, запратени в лицата ви — станах и изтупах от панталона си трохите от браунито. — Господин Монк никога преди не е грешил, когато става дума за убийство. Добре е да помислите за това. Шефовете ви също. Благодаря за кафето, капитане.

Излязох си. Нямах за какво повече да говорим, плюс това не бях сигурна колко дълго можех да поддържам непроницаемото си изражение под погледа на човек, опитен в провеждането на разпити.

Тук вече не ставаше дума просто за разследване на убийство. Тук бяха заложи на карта къщата ми, храната на масата, следването на дъщеря ми в колежа и финансовото бъдеще на Монк.

Спасението ни зависеше от това, Монк да докаже, че невъзможното е възможно, и от това, шефът на полицията, кметът и капитанът да са достатъчно отчаяни и изплашени, за да повярват, че може.

Надявах се, че това не беше твърде голямо желание.

27. Г-Н МОНК СЕ ИЗМОКРЯ

Почти не спях тази нощ. Бях твърде възбудена от мисли за финалната игра, която знаех, че ще се разиграе на другата сутрин. Каквото и да се случеше, в крайна сметка Сийбс щеше да се озове зад решетките. Голямата въпросителна беше дали Монк и аз щяхме да успеем да се възползваме от ситуацията, за да се спасим.

Всичко зависеше от това, какво щеше да направи или не направи Монк.

Можех ли да убедя Монк да си държи устата затворена, докато се отвореше възможност това да ни донесе най-голяма полза?

Не бях сигурна, че можех.

Нетърпеливото желание на Монк да хване Сийбс натясно и да оповести разкриването на мистерията, можеше да повдигне егото му... и моето.

Новината за убийството на Дънкан Дърн още заемаше цялата първа страница на „*Сан Франциско Кроникъл*“. Една от статиите се съсредоточаваше върху влиянието, което щеше да окаже убийството върху обвинението срещу Сийбс за схемата за измами. Неколцина „капацитети“ важно заявяваха, че обвинението срещу Сийбс може да се разпадне още преди да е стигнало до съдебната зала.

Бях доволна от новините, не защото исках Сийбс да остане ненаказан за престъпленията си, а защото това поставяше силите за прилагане на закона под по-голям натиск да приемат предложението ми, преди нещата да се влошат още повече.

На път към Тюксбъри се обадох на Киана във „Фенгън Фрижън“ и я уведомих, че по лични причини няма да дойдем на работа и че няма да я обвиня, ако ни уволни, задето сме я изоставили. Но тя прие новината с весело безгрижие.

— Не се тревожете — каза тя. — Молът и бездруго е затворен и не знам кога полицията ще позволи да го отворят.

— Какво е станало? — попитах невинно.

— Собствените ни охранители се опитали да оберат един бижутериен магазин снощи и Ранди ги хванал. Имало престрелка и така нататък.

— Ранди добре ли е?

— Супер. Като екшън герой е.

— Сигурна съм, че страшно ще му хареса да чуе това.

— О, той знае. Сам ми го каза.

Радвах се, че нещата се бяха развили толкова добре за Дишър и че още имахме работа, на която да се върнем, ако планът ми не проработеше.

Пристигнах в къщата на Амброуз няколко минути преди осем и се промъкнах до разклонителната кутия. Свързвах отново телефонните линии, когато усетих някой да ме наблюдава. Отстъпих назад и видях Амброуз да ме гледа неодобрително от кухненския прозорец. Това не беше добре.

Предната врата беше отворена и той ме чакаше в антрето, когато се приближих.

— Защо изключи телефона ми?

— Искях да съм сигурна, че господин Монк не може да се обади на капитан Стотълмайер.

— Можеше първо да го обсъдиш с мен.

— Хрумна ми да прекъсна телефоните чак когато тръгнах към колата си. След това щеше да е неловко да се върна и да ти обясня.

— Но не е било неловко да извършиш вандалство спрямо къщата ми.

— Съжалявам, Амброуз. Беше погрешно. Не биваше да го правя. Но телефонът е поправен.

— Ти злоупотреби с дома ми и доверието ми. Това още не си го поправила.

— Направих го за господин Монк. Опитвам се да му спечеля отново работата.

— А също и своята — рече Амброуз.

— Да.

— Значи наистина си извършила вандализъм спрямо дома ми заради себе си.

— За господин Монк, заради мен самата и за Джули. Но мисля, че да наричаш стореното от мен вандализъм е малко сурово. Беше по-

скоро номер.

— От четирийсет години хората ми правят номера. Обстрелват къщата ми с яйца, хвърлят тоалетна хартия в растенията ми, оставят кучешки изпражнения на верандата ми. Знаят, че не мога да направя нищо по въпроса. Мислят си, че е забавно и безобидно да тормозят странния човек, който никога не излиза от къщата си. Не мислех, че ти си една от онези противни хора.

— Не съм и ти го знаеш. Това, което направих, не беше номер, не беше вандалска постъпка, не беше замислено като обида и никой не пострада.

— Наистина? Ами ако Ейдриън се беше подхлъзнал по стълбите и си беше счупил гръбнака? Как щях да се обадя за помощ?

— Можехте да извикате през прозореца.

— Къщата ми може да гори и съседите ми пак не биха ми помогнали. Знаеш това.

Вярно беше. Веднъж къщата му се подпали, а съседите му не направиха нищо. Разбира се, именно един от съседите му беше подпалил пожара, но това е друга история.

— Прав си, Амброуз, а аз греша. Толкова съжалявам. Какво мога да направя, за да ти се реванширам?

Амброуз сви рамене.

— Какво ще кажеш да дойда другата събота, да ти приготвя гофрети, а после заедно да гледаме „Сам вкъщи“?

Амброуз се усмихна.

— Това е начало.

Монк слезе от горния етаж, понесъл купчина вестници.

— Мислех, че никога няма да дойдеш. Трябва да се обадиш на капитан Стотълмайер и да му кажеш, че съм решил случая.

— Вече го направих — казах.

— В къщата на Сийбс ли ще ни чака?

— Евентуално.

— Какво значи това?

— Ще ви обясня по пътя — казах.

Монк излезе навън. Амброуз се провикна след него:

— Тези вестници си ми трябва обратно, Ейдриън. В идеално състояние.

Монк спря и отправи на Амброуз унищожителен поглед.

— Да не си забравил с кого разговаряш? Аз съм човекът, който те научи как да гладиш вестник.

— Не ми харесва, когато вещите ми напускат къщата. Ами ако не се върнат?

— Ще се върнат — обеща Монк. — Дори татко се върна.

— Не искам да чакам тези вестници трийсет години.

— Ще ги върна преди това.

Качихме се в колата и на връщане към центъра, в трафика на пиковия час, когато непрекъснато се налагаше да спирам и да потеглям отново, обясних на Монк предложението, което бях направила на Стотълмайер.

Монк слушаше, без да ме прекъсва, а когато свърших, кимна.

— Е, капитанът ще се срещне ли с нас в къщата на Сийбс?

— Вече ме питахте това. Капитанът още не е приел нашите условия. Предполагам, че ще го направи, но има време днес до обед да предприеме нещо. Ако не го направи, тогава отиваме при федералните.

Монк се сгърчи на седалката си.

— Това ме кара да се чувствам неудобно.

— Вас всичко ви кара да се чувствате неудобно.

— Трябва да отидем в къщата на Сийбс сега.

— Той няма да ни пусне да влезем, а дори и да го направи, няма да ви е от никаква полза да се изправите срещу него без полицията.

— Бих могъл да извърша граждански арест.

— Всичко, което ще направите, ще бъде да му дадете да разбере, че сте по следите му, и да му предоставите шанс да прикрие следите си. Сега разполагате с нужното средство да убедите града да ви върне консултантската работа. Наистина ли искате да работите във „Фенгън Фрижън“ и да живеете с брат си?

— Не мога да рискувам Сийбс да успее да убие още някого, докато чакаме кметът и шефът на полицията да обмислят исканията ти.

— Тогава ще се погрижим да не го направи — казах, макар да не знаех как можехме да държим Сийбс под по-внимателно наблюдение, отколкото полицията и медиите вече го държаха.

Монк кимна.

— Добре. Точно това ще направим.

Намерих първокласно място за паркиране в червена зона зад редицата полицейски коли, новинарски микробуси и сателитни камиони от другата страна на улицата и на половин пресечка от къщата на Сийбс. Можехме да виждаме от колата си част от къщата и входната порта на Сийбс, и това се стори чудесно на Монк, макар да му беше много неудобно, че „скандално нарушаваме закона“ за тази цел.

Уверих Монк, че не паркираме, ако останем в колата. Все едно двигателят работеше на празни обороти. Паркирането означаваше да спреш и да оставиш празната си кола.

Монк не беше убеден. Казах му, че никога не съм била глобявана от полицаи, задето оставям двигателя си да работи на празни обороти в червена зона. Един-два пъти ме бяха помолили да се преместя, затова заобиколих пресечката и ченгето си тръгна, а после паркирах отново в червената зона.

И бездруго не бях сигурна какво чакахме да видим в червената зона. Ако Сийбс излезеше от къщата, репортерите щяха да го видят преди нас. Забелязах капак на шахта близо до колата ни и се зачудих дали пък в крайна сметка Дишър не беше на прав път за тайния тунел.

Хвърлих поглед към вестниците, които Монк беше взел със себе си. На предните страници на всичките имаше снимки на Сийбс или на съпругата му, или на двамата. Зачудих се дали щеше да използва вестниците като веществени доказателства пред обвинението, за да изложи тезата си, и ако да, защо.

Можех да задам на Монк всички тези въпроси, но знаех, че няма да им отговори, не и без убиеца пред нас.

Монк живееше заради обобщенията си, това беше единственият момент в живота му, когато владееше напълно положението и цялата вселена му се струваше уравновесена. Нямах да омаловажи това изживяване заради мен.

Внезапно той се изправи в седалката си.

— Пали колата.

Проследих погледа му и видях как портата на Сийбс се отваря и черният му мерцедес се плъзва навън. Тъй като репортерите не обсаждаха колата, предположих, че Ана Сийбс беше сама.

— Но това е само жена му — казах.

Колата ни подмина и Монк започна да ме ръчка.

— Побързай. Измъква се!

Направих обратен завой и я последвах.

— Май казахте, че убиецът е Сийбс.

— Той е.

— Тогава защо следим жена му?

Монк не отговори. Само се надвеси напред, с ръце върху таблото за скоростите, като я наблюдаваше зорко. Гледах между нас да има една-две коли, та тя да не забележи, че я следим.

Тя се отпрати на север по „Пиърс“ и зави надясно по една дълга, хоризонтална отсечка от „Ломбард“, която ни поведе покрай мотели, барове, магазини за железария и гаражи. Не беше най-живописната улица на Сан Франциско.

Между нейната и нашата кола имаше един сааб и една миата, но я виждах идеално. Тя улесни задачата ми, като се задържа в дясното платно и много съзнателно използваше мигачите, с което подробно ме уведомяваше за намеренията си.

— О, Боже мой — каза Монк.

— Какво има?

Той посочи малко пред нас.

— Мисля, че отива към онази бензиностанция с автомивката на самообслужване.

— Какво лошо има в това?

— Колата ѝ е мръсна!

— Значи мислите, че би трябвало да я почисти по-щателно.

— Не можем да я оставим да почисти тази кола!

Изгледах го.

— Да не сте болен? Откога възразявате срещу почистването на каквото и да било?

— Тази мръсотия е доказателство — каза той. — Колата ѝ е покрита с птичи изпражнения.

Видях няколко птичи курешки и петна от плодчета по багажника, когато тя най-напред ни подмина, но не мислех, че колата ѝ е по-мръсна, отколкото беше моята снощи.

В парка „Голдън Гейт“ ...

... на мястото на убийството на Дънкан Дърн.

Саабът пред нас спря внезапно, а аз така се бях разсеяла от мисли, че трябваше да настъпя рязко спирачките, за да не се блъсна в задницата му. Шофьорът спря да изчака някой да се изтегли от някое място за паркиране на улицата. На половин пресечка напред видях колата на Ана Сийбс да влиза в бензиностанцията.

Опитах се да заобиколя колата пред мен, но никой в лявото платно не ме пускаше да се промъкна. Бяхме заклещени.

Монк изскимтя в пристъп на безсилно раздражение и изскочи от колата. Докато чаках да се отвори пролука, Монк затича към бензиностанцията и го изгубих от поглед.

Сякаш след цяла вечност намерих пролука и се устремих в нея, като при това едва не закачих предницата на едно волво. Профучах покрай сааба и влязох в бензиностанцията точно навреме да видя как колата на Ана Сийбс влиза в автомивката, докато Монк блъскаше по прозореца ѝ.

Но тя не спря. Ана подкара право в центъра на автомивката на самообслужване.

Монк скочи върху капака на колата ѝ и я покри закрилнически с тялото си точно когато автоматичният почистващ апарат се задвижи по един жлеб над колата. Хвана се здраво и притисна лице към предното стъкло на колата, когато мощните чистачки обляха колата с вода и едва не отнесоха дрехите му.

Докарах колата си до задния край на автомивката и препречих изхода. После всичко, което можех да направя, беше да изляза и да гледам как почистващата машина се движи напред-назад по жлеба си, като първо накваси колата и Монк с почистваща пяна, а после ги зашиба със стотици ивици плат върху огромни въртящи се цилиндрични четки. Това сигурно болеше.

Мобилният ми телефон иззвъня. Беше Стотълмайер.

— Добре — каза той. — Имаш сделка. Ще се срещнем в дома на Сийбс.

Оборудването за миене навлизаше в следващия си цикъл: изплакване с ниско налягане на сапуна от Монк и колата. Монк се държеше здраво и виждах през сапунената пяна по предното стъкло как Ана Сийбс се визира ужасено в него, докато разговаря оживено с някого по телефона си.

— Това е страхотно, капитане. Обаче има лека промяна в плановете. Можете ли да се срещнете с нас на бензиностанцията с автомивка „Сав-Мор“ на „Ломбард“? И вземете със себе си екип криминалисти и сухи дрехи за Монк.

Затворих, преди Стотълмайер да успее да попита нещо.

Ана Сийбс натисна до дупка газта на мерцедеса си и изхвърча от автомивката в мига, щом цикълът на сушене приключи. Идваше право към мен.

Изместих се от пътя и тя се блъсна в колата ми, забивайки я в един телефонен стълб.

От удара Монк политна, приземявайки се тежко по гръб върху капака на смачканата ми кола. Ана се дръпна назад, готвейки се да заобиколи колата ми, когато един черно-бял полицейски автомобил спря със скърцане на спирачки, идвайки от „Ломбард“, и препречи пътя ѝ. Тя нямаше да отиде никъде.

Надигнах се от земята и забързано се приближих до Монк. Беше мокър до кости и стенеше. Отпред по дрехите му имаше петна от плодчета и птичи курешки, но по предното стъкло на колата на Ана все още имаше много от мръсотията.

— Добре ли сте, господин Монк?

Той се подпря на лакти и изплю сапуна, напълнил устата му.

— Някой да ме убие и да ме избави от мъките ми.

— Може и да греша, но мисля, че Ана Сийбс се опита да направи точно това.

— Би ли ѝ казала, ако обича, да пробва отново?

28. Г-Н МОНК РАЗБИВА ПЕРФЕКТНОТО АЛИБИ

Капитан Стотълмайер изглеждаше, сякаш го боли нещо. Правеше гримаси и разтриваше челото си.

Автомивката беше отцепена, полицаите вземаха показания от свидетели, а криминалистите, които бяха взели дрехите на Монк, сега оглеждаха мерцедеса на Ана Сийбс и каквото беше останало от моя „Буик Люцерн“, който сега беше накъдрен като италиански макарон.

Монк носеше памучен тренировъчен екип с логото на Полицейското управление на Сан Франциско, който беше отказвал да сложи, докато Стотълмайер го увери, че само защото буквалното му име е „екип за потене“, не значи, че в процеса на изработване към дрехата се добавя пот. Накрая Монк се преоблече в стерилната среда на микробуса на криминалистите.

Дишър разговаряше с Ана Сийбс, като драцеше бясно в бележника си, за да не изостава от бързия ѝ говор и цветистите ѝ ругатни.

— Тя защо не е с бележници? — попита Монк.

— Защото не съм напълно сигурен кой е виновен тук — каза Стотълмайер.

— Тя се опита да ни убие — казах.

— Беше самоотбрана — изсъска Ана и тръгна с гневни отсечени крачки към нас. Дишър се втурна да я настигне.

— О, я стига — казах. — Не бяхте в никаква опасност.

— Не бях, друг път — рече Ана, като насочи сгърчен, облечен в бяла ръкавица пръст към Монк. — Този луд човек ме последва дотук от къщата ми. В мига, щом спрях колата си, той изтича до вратата ми, заблъска с юмруци по прозореца и настоя да изляза. Затова влязох в автомивката, за да се измъкна, а този психар се хвърли върху предния капак, като се взираше в мен през цялото време с онзи разкривен, безумен поглед, какъвто имат серийните убийци.

— Познавам това изражение — каза Дишър. — Нещо такова е.

Той сбърчи чело, изду ноздри и се озъби. На мен ми заприлича повече на изражение като при жесток запек, отколкото на възпъщение на злото.

— Когато неговата помощничка препречи изхода с колата си — Ана посочи към мен, — бях сигурна, че това е засада и че животът ми е в опасност. Затова се обадох на полицията.

— Много хитър ход, за да отхвърлите подозрението от себе си — отбеляза Монк. — Но се провали.

— Подозрение в какво? — попита тя.

— Отричат ли, че дойдохте тук да отмиете мръсотията от колата си?

— Разбира се, че не отричам. Докарах колата си на автомивката, за да я измия. Автомивките не са ли за това — да си измиете колата? Не бях наясно, че това е престъпление.

— Такова е, когато мръсотията е доказателства. Криминалистите ще потвърдят, че птичите курешки и петна от плодчета по колата ви са на един ден, и са от парка „Голдън Гейт“, където Дънкан Дърн е бил удушен вчера. Това доказва, че сте били там.

— Както често съм, заедно с хиляди други жители на Сан Франциско, но не съм убила Дънкан Дърн — тя си свали ръкавиците и ни показа разкривените си от артрит ръце. — Ако бях способна да удуша някого, което за жалост не е така, щях да ви удуша точно в тази минута.

Стотълмайер имаше вид, сякаш също се изкушаваше.

— Вярно ли е, Монк? Наистина ли си я последвал дотук, удрял си по прозореца ѝ и си скочил върху стъклото на колата ѝ?

— Да.

— Защо?

— За да предпазя мръсотията — отвърна Монк.

Стотълмайер се втренчи слисано в него.

— Правилно ли те чух? Да не би току-що да каза „да предпазя мръсотията“?

— Тази мръсотия доказва, че тази кола е била в парка „Голдън Гейт“ вчера. Ще откриете в колата също така косми от далматинско куче и борови иглички, които доказват, че тя е била също и в дома на Линкълн Кловис и задния двор на Ръсел Хаксби.

— Разбира се, че съм, ненормалник такъв. И двамата работеха с Боб от години и бяха скъпи приятели. Или поне ги мислехме за такива, докато не измамиха всички клиенти на Боб и натопаха него за престъпленията си.

Стотълмайер си пое дълбоко дъх и се обърна към мен с изражение, доста подобно на онова, което Дишър демонстрира по-рано.

— Мога ли да поговоря с теб насаме за минутка?

Беше не толкова молба, колкото заповед. Последвах Стотълмайер до автомивката, така че да не ни чуват Монк, Дишър и Ана Сийбс.

— Ейдриън Монк се е хвърлил върху мръсна кола, за да попречи тя да бъде почистена — рече Стотълмайер. — Ако това направо не ти крещи, че напълно си е изгубил ума, нищо друго няма да успее.

— Господин Монк знае какво прави. Всичко това е част от хитрия му план.

— Забравяш с кого разговаряш, Натали. Познавам Монк от много по-отдавна, отколкото ти. Нямаш представа какво прави, а той също няма.

— Изгражда случая.

— Няма случай. Сделката пропадна.

— Не можете да направите това — казах. — Той разкри убийствата.

— Не мога да го подкрепям след това. Всеки разумен човек, намерил се в положението на Ана Сийбс днес, би направил същото като нея.

— Господин Монк ви каза защо скочи върху колата ѝ.

— И това е безумно — каза Стотълмайер. — Тя е права. Курешките по колата ѝ и кучешките косми в нея не доказват абсолютно нищо. Той току-що изгуби всичкото доверие, с което все още разполагаше от наша страна или от страна на федералните.

— В такъв случай забравете сделката. Все още трябва да заведете господин Монк да се изправи лице в лице с Боб Сийбс и да изложи случая.

— Защо бих искал да правя това?

— Защото ако господин Монк е прав, Боб Сийбс е убил трима души и е дяволски близо до това, да се измъкне безнаказано. Но ако господин Монк греша, можете да го отстраните от разследването и от

всякаква бъдеща полицейска работа, без да изпитвате остатъчна вина или съмнения по въпроса.

— Какво те кара да мислиш, че бих почувствал именно това?

— Защото знаете, че разкриването на престъпления е това, за което господин Монк е роден, и че никога преди не е грешил, когато става дума за убийство. Знам, че днес звучи откачено, но накрая всичко винаги придобива смисъл.

— Това може да е онзи път, в който няма да се случи.

— Може би — рекох. — Но няма да узнаем, докато не приключи. Можете ли да се примирите да не узнаете?

За пореден път Монк настоя да сложи гащеризон като онези на криминалистите, ръкавици и найлонови калфи върху обувките, преди да влезе в къщата на Боб Сийбс. Донесе със себе си и купчината си с вестници, но едва след като внимателно беше събрал късчетата разбити стъкла от автомобилната катастрофа.

Стотълмайер откара мен и Монк до къщата, докато Дишър откара Ана, която отказа да пътува в една и съща кола с нас — което чудесно ме устройваше. Аз също не исках да бъда близо до нея. Фактът, че беше съсипала колата ми, и мисълта какво щеше да ми струва това, едва започваше да прониква в съзнанието ми.

Всички отидохме до входната врата на къщата на семейство Сийбс заедно, предизвиквайки буен интерес от страна на фотографите от пресата.

Боб ни посрещна на вратата по поло фланелка, къси панталони и кожени сандали: проследяващото устройство на глезена му бе ясно изложено на показ пред медиите. Той и съпругата му драматично се прегърнаха, сякаш и двамата бяха оцелели след мъчително преживяване и дълга раздяла. Беше чудесно представление.

Влязохме в къщата и Сийбс затръшна входната врата, незабавно нахвърляйки се върху Стотълмайер.

— Как може да водите Монк в къщата ми, след като той брутално нападна жена ми? Тя едва оцеля. Защо той не е зад решетките, където му е мястото?

— Защо вие не сте? — попитах.

— Настоявам за обяснение — каза Боб, пренебрегвайки забележката ми.

Стотълмайер хвърли поглед към Монк.

— Давай.

— Убили сте Ръсел Хаксби, Линкълн Кловис и Дънкан Дърн — каза Монк. — И мога да го докажа.

— О, Господи, не пак това безумие. Аз съм под домашен арест. Към крака ми е прикрепено проследяващо устройство, а къщата ми е денонощно обкръжена от глутница репортери. Защо още слушате бълнуванията на този безумец?

Боб ни обърна гръб и влезе гневно в дневната, със забележителния ѝ изглед към залива. Бях сигурна, че завесите на прозореца бяха разтворени заради фотографите отвън. Той щеше да направи всичко възможно, за да използва инцидента на автомивката за своя облага пред медиите, за да представи себе си и съпругата си като жертви.

— Прав сте, с изключение на частта за бълнуващия безумец — каза Монк, когато последвахме Боб в дневната. — Проследяващото устройство е напълно защитено срещу фалшифициране и не сте можели да излезете през тази врата, без да ви видят.

— Значи казваш, че убийствата са извършени от жена му и че го е направила за него — запита Дишър.

Монк поклати глава:

— Не, не казвам това. Начинът, по който са били убити, изключва този вариант. Ана не би могла да ги убие, не и с разкривените си от артрит ръце. Боб е убиецът.

— Тогава как съм го направил, Монк? — попита Боб. — Телепортиране? Астрална проекция? Или може би просто съм ги призовал със силата на волята си да умрат и те са умрели.

— За мен ключът към разкриването как сте го извършили, беше да приема два факта — проследяващото устройство на глезена ви не подлежеше на фалшифициране, а съпругата ви е физически неспособна да е убиецът. И това обяснява всичко.

— Нима? — каза Дишър.

— Защо според теб Боб вечно носи къси панталони и все застава пред панорамния прозорец така, че да излага на показ проследяващото си устройство?

Дишър сви рамене.

— За да напомни на всички, че носи неподлежащо на фалшифициране проследяващо устройство — каза Монк. — Защо

според теб Линкълн Кловис беше обесен, а Дънкан Дърн — удушен, когато е имало толкова много други по-ефективни начини да ги убие?

Дишър отново сви рамене.

— За да изключи жена си като заподозряна в убийствата — каза Монк. — Но тази арогантност го провали.

— Бръцолевите безсмислици — каза Боб, — но предполагам, че това трябва да се очаква от един лунатик.

Ана отиде до съпруга си и обвини ръка около него.

— Наистина ли трябва да бъдем подложени на още от тези безсмислени дрънканици?

— Не преди да го изслушаме — каза капитанът. — Но би било хубаво, ако просто минеш към същината, Монк.

— Ето какво се е случило...

В мига, щом Монк каза тези магически думи, сърцето ми запрепуска и не можах да сдържа усмивката си. Изрече го с такава увереност и задоволство, та не се съмнявах, че всичко ще си пасне, че равновесието ще бъде възстановено и неприятностите ни ще приключат.

Монк обясни, че Сийбс знаел, че схемата му за измама е на ръба да рухне и да бъде неизбежно разкрита, цели дни, може би седмици, преди да се случи, защото толкова много хора изтегляли парите си, а той нямал нужните средства в брой да покрие всичките суми. Сийбс знаел също и че щял да бъде обречен, ако Хаксби, Кловис и Дърн станели свидетели на правителството. Единствената му надежда за свобода или по-леки обвинения била да им попречи да проговорят, а не можел да го стори от килия в затвора.

— Затова сте накарали адвоката си да се пребори за домашен арест вместо изпращане в затвора преди процеса. Той убедил съдийката, че няма риск да избягате, и че с „Triax XG7 8210“, най-надеждното проследяващо устройство на Земята, прикрепено към глезена ви, не можете да избягате никъде — каза Монк. — Съдийката се съгласила, а и аргументът на вашия адвокат толкова я убедил, че специално наредила полицията да използва върху вас „Triax XG7 8210“. Онова, което не знаела, било, че причината адвокатът ви да настоява толкова пламенно за този конкретен модел била, че вече сте си били купили такова устройство няколко седмици по-рано.

— Каква полза би имал от това? — попита Стотълмайер. — Ние доставихме устройството и го поставихме на глезена му. Не е имало начин да успее да го замени със собственото си фалшифицирано проследяващо устройство, без да бъде засечен.

— Допълнителното устройство не е било за него — каза Монк. — Било за жена му. Калибрирал нейното устройство така, че излъчвало същия уникален сигнал като онова на глезена му.

Сега разбрах защо всичко се беше наместило в ума на Монк по време на сеанса му с д-р Бел.

— Били са на една и съща честота — казах.

— Точно. Всеки път, когато той искал да се измъкне от къщата, тя прикрепвала устройството към глезена си и го активирала. Така той можел да блокира сигнала на собственото си проследяващо устройство, без нарушението да бъде засечено от полицията.

— Значи Ана е била тази, която си е била у дома и е пиела, докато съпругът ѝ е бил навън, убивайки Линкълн Кловис — казах. — Не са имали представа, че устройството „Triax XG7 8210“ отчита и консумацията на алкохол. Тази грешка едва не провалила всичко.

— Провали го — каза Монк. — Просто ми отне повече време, отколкото ми се искаше, за да разгадая всичко.

Погледнах съпрузите Сийбс. Сега Боб и Ана се бяха вкопчили още по-здраво един в друг и изглеждаха малко бледи. И аз щях да изглеждам така, ако ме заплашваше смъртно наказание. Тази перспектива вероятно караше една възможна стогодишна затворническа присъда за финансови престъпления да изглежда привлекателна в сравнение с това.

— Това не обяснява как Боб е успявал да влиза и излиза от къщата, без да го видят — каза Дишър. — Намерихте ли тайния тунел?

— На Боб не му е трябвал тунел — каза Монк. — Излизал е направо през предната врата.

— Щял е да бъде забелязан — каза Стотълмайер.

— Бил е — каза Монк и вдигна един от вестниците си, на който се виждаше снимка на Ана Сийбс, която излизаше от къщата, екипирана с огромна шапка, големи слънчеви очила и ръкавици. — Боб е излизал преоблечен като жена си.

Причината, поради която Ана излизала от къщата всеки божи ден — обясни Монк — била, че така това щяло да се превърне в нещо

рутинно и обичайно, пресата щяла да свикне с това и никога вече нямало да се занимава с нейните влизания и излизания или да си прави труда да я следи.

— Онези пришки по обхванатите му от гнусна зараза крака не са от нападналите го гъбички, а от това, че носи женски обувки — каза Монк. — Или е носел тези на жена си, или тя му е купила същия, малко по-голям чифт.

— Не можете да докажете нищо от това — каза Боб.

— Вие сте малко по-висок от Ана, но когато носите токчета, тази разлика във височината е съществено по-голяма. — Монк сложи няколко вестника върху масичката за кафе. — Привидно, всяка от тези снимки показва как Ана Сийбс излиза от къщата по различно време. И на трите снимки тя носи едни и същи обувки, но само на две от тях е със същата височина спрямо прозорците, покрай които минава. — Монк посочи една от снимките — На тази тя е определено по-висока. Как е възможно това, ако носи едни и същи обувки?

— Очевидно е оптическа илюзия, създадена от ъгъла на камерата — каза Ана.

— Това може и да е илюзия, но заповедта за обиск, която ще издействам, със сигурност няма да е — каза Стотълмайер — и съм сигурен, че допълнителното проследяващо устройство „Triax XG7 8210“ и допълнителният чифт дамски обувки, които ще намерим, също няма да са илюзии.

Монк пристъпи към Сийбс и го погледна право в очите.

— Свършен си, Боб. Единственото положително нещо в падението ти е предупреждението, което то ще изпрати към другите за поколения напред: Ето какво може да се случи, когато не се грижиш добре за хигиената на краката си.

Докато Дишър арестуваше Боб и Ана Сийбс и им четеше правата, Стотълмайер се обади на един съдия, за да издейства заповед за обиск, обясни ситуацията и незабавно получи нужното разрешение за действие.

Щом чува това, Боб и Ана настояха да се срещнат с адвоката си. Знаеха, че с тях е свършено. Сигурна съм, че Боб вече обмисляше

плюсовете и минусите на „защитата от крачни гъбички в мозъка“. Нямах много други възможности, които би могъл да пробва.

Капитанът повика екип криминалисти да извършат обиска, проведе още един разговор, после махна на двама ни да дойдем при него.

— Пипнали сме Сийбс и за трите убийства и той го знае — каза Стотълмайер. — Мисля, че ще протече точно както предвиди Натали. Той ще се признае за виновен в схемата за финансова измама и ще ни предаде всички пари, което е скрил, в замяна на отпадане на смъртното наказание и проява на известно снизхождение към жена му.

— Определено се надявам — каза Монк. — Отчаяно се нуждая от това, което мога да си върна от спестяванията на живота си.

— Мисля, че мога да облекча някои от финансовите ти проблеми — Стотълмайер извади от джоба на самото си сгънат лист хартия и му го подаде. — Това е договорът ти, Монк, подписан от кмета и шефа на полицията.

— Значи в крайна сметка ще го спазите? — попитах.

— Монк спази своята част от сделката и ние ще спазим нашата. Това е тригодишен консултантски договор, според който може да бъде освободен във всеки момент, влизащ в сила незабавно и подписан със задна дата от деня, когато го освободихме. Освен това градският прокурор няма да остави хазяина на Монк на мира и ще го сплаши, за да отмени изхвърлянето на Монк от квартирата. И дори ще подам полицейски рапорт за инцидента в автомивката, който можеш да представиш на застрахователната си компания, така че да не носиш отговорност за щетите по колата си.

— Ооо! Това е чудесно — казах. — Благодаря, капитане.

— Това е най-малкото, което мога да направя — Стотълмайер подаде ръка на Монк. — Съжалявам за всичко. Надявам се, че можеш да ми простиш.

Стиснаха си ръцете.

— Няма за какво да се извинявате, капитане. Вършехте си работата.

— Можеш да покажа много повече вяра в теб — рече капитанът. — Като Натали.

— На нея й се налага — отвърна Монк. — Тя работи за мен.

— Аз съм твой приятел, Монк. А приятелите се поддържат помежду си в добри и лоши времена, независимо от всичко.

— Вие ме подкрепихте.

Стотълмайер поклати глава.

— Разигравах те и не ти оказах подкрепата, от която имаше нужда. Поставих работата пред приятелството ни, а това не беше правилно.

— След като Труди загина, претърпях пълен срив. Изхвърлиха ме от полицията. Никоой не искаше да има нищо общо с мен. Но ти не се отдръпна. Никога не ме изостави. Свърза се с всички, които ти дължаха услуги, и се пребори, за да уредиш назначаването ми като консултант към полицията. Ти ме спаси, Лилънд.

— Този път не успях.

Монк сви рамене.

— Ще го направиш следващия път.

— Обещавам — каза Стотълмайер и понечи да си тръгне, когато сякаш му хрумна нещо: — Между другото, онова обаждане беше от районния прокурор. Заседателите са оповестили решението си по процеса срещу Могридж.

— Вече? — попитах.

— Заседавали са само трийсет минути, без да се брои единият час, който им е трябвал за един последен обяд на разноски на града. Заседателите обявили кучия син за виновен по всички точки от обвинението. Така че днес е печеливш ден за добрите момчета навсякъде.

— Да, така е — казах.

— Това вещае добре за бъдещето — каза той.

— Бъдещето никога не вещае нищо добро — каза Монк. — Винаги можете да сте сигурни, че ви очакват разочарование и нещастие.

— Радвам се да видя, че отново си се върнал към старата си жизнерадостна същност — капитанът тупна Монк по гърба и отиде да се съветва с Дишър.

— Гордея се с вас, господин Монк.

— За какво? — попита той.

— Задето бяхте така мил и опрощаващ към капитан Стотълмайер. Едва ли ви е било лесно след всичко, което преживяхте

тази седмица.

— Той ми е шеф. На това му викат подмазване — рече Монк. —
Трябва да пробваш някой път.

Усмигнах му се.

— Какво мислите, че правя точно сега?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.